

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Broj 26

Izlazi subotom

Zagreb, 27. rujna 2008.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Razgovor	4
Uz razgovor	13
Bog nas je stvorio	15
UDBA	16
Propovijed po ZAVNOH-u	20
Srpsko pravo na reč	21
Hrvatska zona sumraka	23
Antikorupcijski pogledi	24
Zgodopis	26
Zdravodrugovi	33
Osvrti	34
Živjeti NDH	43
Podlistak	44
Roman	49
Ispovjednikov kutak	52
Ustaški hitrozov	53
Kolači	54
Čitatelji	55

Glasnik je
besplatan

Prijaviti se možete na
hitrozov

hrvatska.uljudba@gmail.com

Naklada: 27.000
primjeraka

*Ing. Dragutin Šafarić,
Velenje, Slovenija
Čovjek koji je sam
obilježio 800
hrvatskih grobišta
Križnog puta u
Sloveniji*

**ZAR JE MALO 1.300 HRVATSKIH GROBIŠTA
KRIŽNOG PUTA U SLOVENIJI?**

PARTIZANI SU NAM PROTIVNICI, NEPRIJATELJI

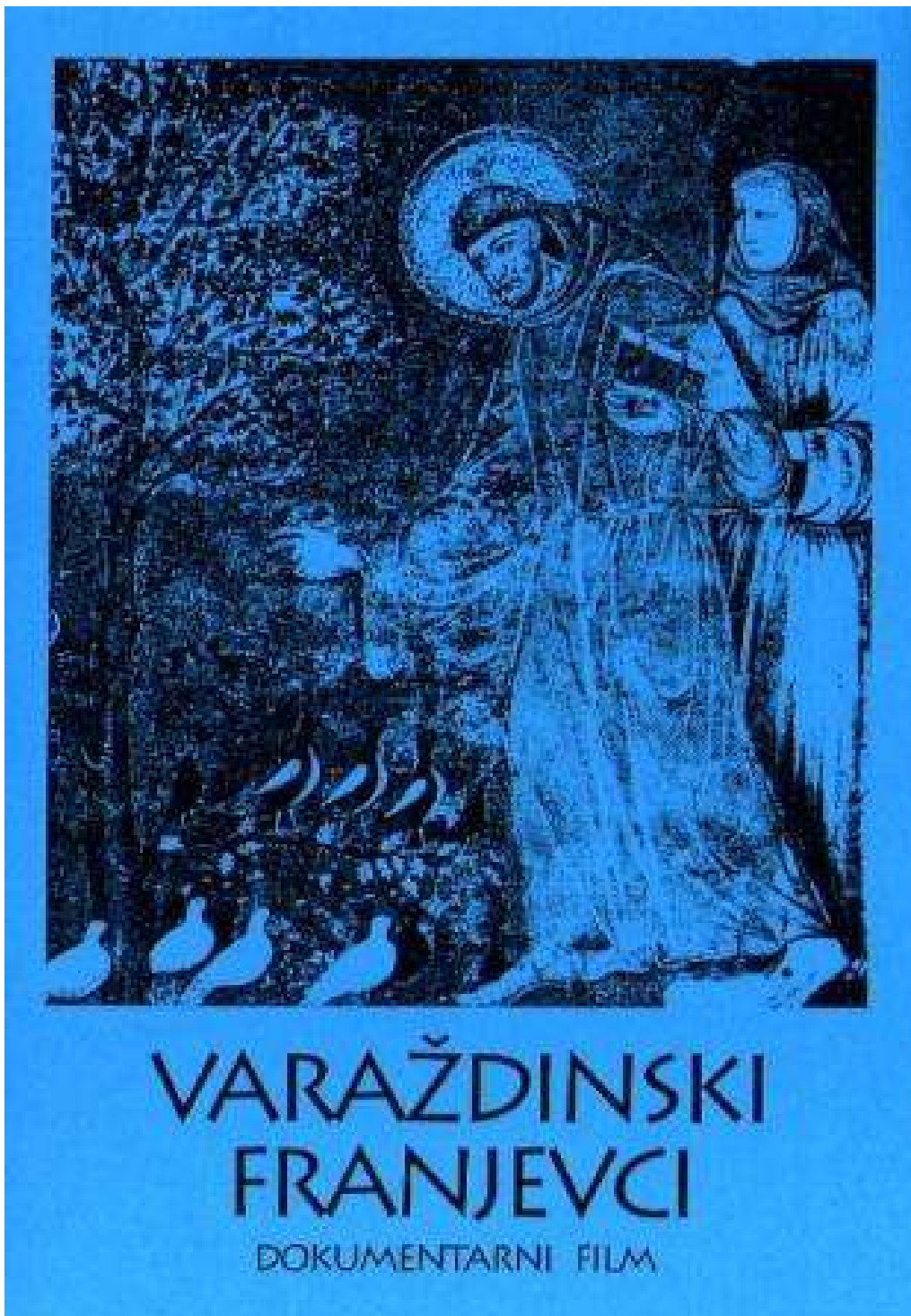
**ŠIBENSKI BRANITELJI KAJ SE PRIPETILO VU
BELIČKOJ FARI?**

"RIJEČ JE KAO BARUT, ZAČAS PLANE"

**STJEPAN MESIĆ SVAKI ČOVJEK MOŽE NAĆI PRAVI PUT
- SVOJ NA SVOME OD ŠEFA PARTIJE DO ŠEFA HRVATSKOG SABORA**

U idućem broju Glasnika:

Tko li to tamo kaže: „Nema Bosne“?

Idućeg tjedna na

Hrvatskoj starokatoličkoj televiziji www.svakovamdobro.hr

prikazujemo dokumentarni film

Darka pl. Prebega

Varaždinski franjevci

PARTIZANE TREBA POBIJEDITI (2)

PRAVILO PRVO:

PARTIZANI SU NAM PROTIVNICI, NEPRIJATELJI

Sretah prijatelja, iseljenog Hrvata. Pruža ruku i odmah će:

„Dokad ćete vi tako? Ne, toga više ne smije biti. Svi smo mi jedno: Hrvati. Samo Hrvati, bez ikakvih podjela među nama, bez potezanja mrtvih kako bismo zavađali žive.“

Nisam se s njim složio, naravno, kao urednik Glasnika, ali i kao jedan od Hrvata. Pokušao sam mu objasniti kako, unatoč našim željama, uistinu i dalje postoji više vrsta Hrvata koje se međusobno itekako razlikuju, sučeljavaju, pa i rogo bore jedne protiv drugih, počevši od novina koje čitaju, pjevača koje slušaju, pa sve do grobova koje obilaze. I to je jednostavno tako.

„Šteta“, reče, „htjeli smo financijski pomoći Glasnik, ali teško ćemo se na to odlučiti sve dok se vi obraćate samo jednom dijelu Hrvata, onom ...“ Ne dovrši, nego ode, vjerojatno u sebi spominjući „ustaše“, misleći zbilja na sve državotvorne Hrvate, a kavu ne uspjesmo niti naručiti. Očito čovjek redovno čita „Novi list“, Branka Mijića i Borisa Paveliča.

*Protuhrvatske instrukcije uživo:
Josip Broz Tito i Dr. Vladimir Bakarić Mrtvac*

Ostat ćemo tako bez dijela od onih 5 milijuna USD, koje će hrvatsko iseljništvo uložiti u svoja, naša hrvatska, glasila, ali ćemo barem biti ono što želimo. Uvijek uz istinu i dovoljno budni kako bismo na vrijeme vidjeli „drvo za vješanje“ i na njemu stalno u pričuvu odloženo uže. Neka se nađe kad se god „antifašistima“ ne sviđa neko slovo abecede.

Skoro će dvadeset godina od početka opće pomirbe Hrvata, „partizana i ustaša“, odnosno partizanskih i ustaških sinova, kako se znalo reći, a još uvijek smo na početku. I to okrenuti unazad. Bez imalo izgleda za nešto u tome promijeniti. Nakon dobrodošlih „budala“, koje su ginule za Hrvatsku, ne libeći se umirati s Jurom i Bobanom na usnama, dok su oni drugi grabili što se sve moglo ugrabiti od iscrpljene i onemoćale Hrvatske, opet se otvoreno i bez uvijanja potežu crne košulje i kape, a „žuta krpa zvana slovo U“ natiče se svakome na nos, koji bespogovorno ne prihvaća te crvene gospodare, njihove laži i nezajažljivu pohlepu.

Stoga, želimo li se spasiti, želimo li u miru, ćudoredno i kršćanski živjeti, moramo znati tko smo mi, a tko su oni. Nije to poziv na progon, niti ikoga treba zatirati, ali mora se znati odakle nam prijete opasnost. Čuvajmo se, dakle, i u snu komunjara i kad, naizgled, više ne posežu za svjetskom revolucijom, kad više dobroćudne i radišne ljude tobože ni ne pomišljaju slati u Sibir ili na Goli otok, na znak i takt Sotone. Neka nam to bude prvi korak ka istinskoj slobodi, kojoj nam partizani, naši protivnici, pa i neprijatelji, pristup uporno priječe. Mi pak ne želimo, niti hoćemo, biti roblje. Jasno i nedvojbeno. Dok nas bude, nas ljudi i Hrvata.

T. Drugan

DRAGUTIN - AGRARNA IZBJEGLICA: ZAR JE MALO 1.300 HRVATSKIH GROBIŠTA KRIŽNOG PUTA U SLOVENIJI?

Ing. Dragutin Šafarić
iz Velenja u Sloveniji

Razgovarao
dr. sc. Tomislav Dragun

Pitanje:

Rekoste da potječete iz kraja gdje je kalamper, točnije Kalamper belički najbolji u Hrvatskoj. Odista? Hvalite se?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Pak Beličanci so prvi u Europi 2007. leta postavili spomenik pod imenom „**Belički kalamper**“, postavili so ga prek križišča naše cirkve, tam de so za vreme drugoga rata Nemci kod povlačenja porušili naš jedini crkveni turen. Ja sam pak prvi postavil „**kalamperovo sliko**“ - spomenik na svetski atlas Google Earth.

Pitanje:

Dobro, tada ste na izvoru onoga, kako bi rekao Vladimir Kapun: „Kaj se pripetilo vu beličkoj fari za vrijeme Kraljevine Jugoslavije?„

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Tada se rodila „Agrarna izbjeglica“ u Belici – Dragutin, kao sedmo unučad grofa Festetića po najstarijem njegovom sinu Ivanu.

Malo prije nastanka Kraljevine Jugoslavije „ANNO 1918“ odnosno sa raspadom Austro-Ugraske pak se je rodil „Grof Festetić – Đura“, koji je štel vratiti izgubljeni status svojih predaka ispred 4

Kalamper belički

veka.

U susjednom selu Pribislavcu još i danas stoji „Kaštel“ – židovski grad. Sa raspadom Austro-Ugarske i pojavom Oktoberske revolucije i „Lepo malo Međimurje“ postalo je „buntovničko“ pak je moj deda Đura iz Belice kak ti

Zrinki u Sigtetu sam navalil na Kaštel pak si je privoščil zeti od grofa Festetića kočijo, za koju je zapregel opet konje grofa Festetića pak je krenul u Belicu, voljda kak ti novi „belički kmečki vladar kmetov“ .

„Otprite lesu, došel je grof Feste-

tić" i lesa se je širom odškrinula. Kaj boš, naš deda je brzo zgubio lepo kočijo i lepe konje a ime „grof Festetić" je nama brojnim potomcima vratio titule za „se veke vekomaj". Dedek „grof Festetić – Đura" živeo je 92 godine. Deda hvala ti za hrabrost!

Pitanje:

Belica je prozvana radićevskim Port-Arturom. Govorilo se: "Vi se gospoda bojite za nas da će nas posrbiti. Za to se ne bojte! Više se bojte za gospodu u gradu. Mi ostajemo uvijek isti! Plug nam nitko ne može oteti, a mi ga ne damo iz ruku." Smatrate li da je to doista bila istina u gospodarski slabo razvijenoj zemlji kakva je bila ona Jugoslavija?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Zakaj bi nam iz rok „trgali" pluge? Išće so nam dali zemljo da bi imeli kaj delati i poreze odslužiti. Ja sam ipak postal „Agrarna izbjeglica" kak ti najmlajši unuk najstarijeg sina Ivana po „grofu Festetiću – Đuri" iz Belice. Japa me je odpelal 1956. leta sobom vu svet s trbuhom za kruhom, pak sam si zmisil, da sam ja pravi „Agrarna izbjeglica"!

Pitanje:

Godine 1935. održan je u Čakovcu veličanstveni euharistički kongres. Hrvatska trobojnica bila je zakonom zabranjena. Beličanci su je među prvima razvili prigodom dočeka nadbiskupa Alojzija Stepinca. Jeste li ponosni na to?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

„Agrarna izbjeglica" sam postal sa 16 godina, japa me je odpelal sobom vu svet „trbuhom za kruhom" u Celje. Ništ neznam o tom slučaju, niso nam povedali, valjda nismo imali vremena za takve opasne priče. Da nije bilo nacionalnog ponosa, zastava se ne

bi ni razvila. Bil sam u Krašićima, tam sam napravil lepe slike, tam sam bil u društvu sa „Stepinčevim" rođakom. Ja ponosno izgovaram ime „Stepinac".

Pitanje:

A sada: "Druže Tito mi ti se kunemo, da te u Hrvatsku nikad ne dovedemo!" Ne pretjerujete li kad tvrdite da Hrvatska ima komunističku kriminalnu vlast?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Već nekoliko godina na mojoj web stranici stoji taj „ubačeni" napis iznad dvaju stražara, koji na Dedinju čuvaju Tita, da ne bi opet kam pobegeli koji ljubici.

Ja sam već punih 22 godine zasebni poduzetnik – projektant. Kada pak politik postane tajkun onda je to moguće samo lopovštinom poduprto uz potpuno suglasnot vlasti. Najprije si napravijo zakon koji omogućuje „zakonitu" privatizaciju – krađu društvene pa i često zasebne imovine i sa mitom rasprodaju imovine nam hrvatske.

Hrvatskoj nisu zatvorena vrata za ulazak u europsku zajednicu, ta prepreka su lopovština u vlasti, kojoj ne odgovara europska disciplina. Sa uvozom lopova i kriminalaca u Hrvatsku vlast sebi jača temelje budućnosti. Ja velim ovak: „Tko ima novce ta pase ovce!"

Prema iskazima samih visokih predstavnika hrvatske vlasti te prema njihovom podrijetlu, političkom odgoju, mentalnom sklopu i drugim osobinama oni pripadaju antifašističkoj tradiciji (anti) hrvatske politike. To za nas nije ništa drugo nego maska za komunističku izdajničku politiku i stvaranje „petokolonaša" kao „antifašista"!

Istovremeno i odavno je izdaja u

Hrvatskoj vrlo isplativa i ugledna i uvažena djelatnost. Zato nam izdajice posvuda uzimaju mjeru i kroje odijelo, često puta luđačko i robijaško.

Poslije 15 godina kriminalna komunistička hrvatska vlast prihvaća zakon, koji sprečava političkim nacionalnim lopovima, da ne mogu biti u nadzornim odborima više od dva angažiranja uz službeno delegiranje. E moj narode, a lopovi „naši" drpali su čak po 70 odbora!

Pitanje:

Borite se protiv toga i kroz DRUŠTVO ZA OBILJEŽAVANJE GROBIŠTA RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Najprije mala informacija mojeg djelovanja na tom području. Vrlo aktivno djelujem u slovenskom i hrvatskom društvu već od početka.

Dokazivanjem broja masovnih grobišta na području nekadašnje zločinačke komunistične tiranije, je dokazivanje postojanja toga zla. Današnja hrvatska vlast nije ništa drukčija ili bolja od komunističke. Narod kaže: „Isto sranje samo drugo pakovanje!"

Već 1997. g. imao sam prikazanu elektronsku kartu masovnih grobišta za područje Slovenije od 800 lokacija. Zar nije to zastrašujuće!?

Slovenska državna komisija sada već vodi evidenciju preko 600 grobišta. Pa nije bila „greška" slovenskog ministarstva prije 6 godina, kada su poslali dopis društvu „neka izručim dokumentaciju!"

A ja njima (uz podršku slovenskog i hrvatskog društva!!!) koliko ste platili toliko i možete dobi-

ti – ništa! Mnogo cjenim g. Permea predsjednika slovenskog društva, koji mi je dao puno uputa, tako i upozorenje, da društvo nikako ne smije biti partner vlastima !

Pitanje:

Hoćete li možda reći, poput g. Javora Novaka, da uvijek prijeti „Bleiburg prije Bleiburga“?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Od Bleiburške tragedije hrvatski narod se još nije potpuno oporavio a već mu prijete nove od istih neprijatelja pod istim izdajničkim maskama. Isto zlo je samo promijenilo oblik i opet je tu na površini hrvatskog društva – antifašisti, protiv koga su to oni „antifašisti“ ?

Naša su nam najveća pretnja naši vlastiti političari, naše prodane komunističke kurve, koji će opet ako ne rat iz vana onda će napraviti naš vlastiti „građanski

rat“ pa ćemo biti umjesto Europska unija još prije „Hrvatska unija“ opet od krvave komunističke petokrake.

Zbog slova na kapi aktivira se državno odvjetništvo, gaće se tresu našim političarima ako neka druga udruga samo nešto sprdne, dok naše dokazivanje masovnih zločina..., naše pravosuđe je u rukama zločinaca... Meni je poznato, koliko zahtjeva su razne udruge već predale vlastima, da se pokrene istraga prema još živim počiniteljima. Ta ista naša „demokratska“ vlast se sprdava na Europsku deklaraciju o osudi svojih komunističkih režima..., pa, hrvatskom vladaju komunisti...

Kao da ta ista Europa ništa ne zna o svemu tome pa i ona samo šuti... Da ne spominjam balkanske krvnike i Haaško absurdo sudište...

UM(a)F - Udruga Mladih (anti) Fašista?

To nije peta kolona, već je to (opet) početak Cro-Fašizma pod jasnim pokroviteljstvom hrvatske zločinačke neokomunističke vlade na čelu sa predsjednikom Hrvatske i premijerom vlade, sa čitavom vladom!!!

Šokiran sam hrvatskim političkim strankama, neka ih bude sram, šute kao smrdljivi i gladni štakori pod pojavom i stresom UM(a)F!

Pitanje:

Neobično. Živate u Velenju, a djelujete u Varaždinu. Od kuće ste, trbuhom za kruhom, otišli još 1956. godine. U mladosti ste pretrpjeli dvije teške operacije na trbuhu, ali ste ipak višestruki športaš. Bili ste građevinski radnik više od 15 godina, a sada imate licencu samostalnog odgovornog projektanta za arhitekturu. Što je u pitanju: Nostalgija za domom ili borba za poštenjem i pravdom?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Ova pitanja su već dobri odgovori ali ću nešto dodati što će mnogo toga dopuniti zašto je još uvijek u pitanju „Bleiburg prije Bleiburga“?

Kada sam završio četiri razreda osnovne škole u Belici ostao sam jedno godinu na čekanju dok nije započeo produžetak za 5 i 6 razred. Roditelji su me upisali u peti razred ali me je mama već u početku školske godine na biciklu odvezla u Čakovec do ambulante. Bilo mi je teško čekati u vrsti pred vratima doktora pa smo otišli u dvorište.

Bohova, 13. ožujka 1999.

Lijevo je arh. Lesjak, desno g. Perme

Dobro je vidljiv kanal, tj. protutenkovski rov, između njih

Skroz prozor je doktor primijetio da nešto nije dobro samnom te nas pozvao da odma uđemo kod njega. Onda me mama na biciklu odpelala nedaleku u bolnicu. To je bio četvrtak, tek u ponedjeljak, kada sam se već umorio od gladi i bolova netko se prisjetio, te me metnuo pod nož, tako sam preživio nekoliko idućih sati, te me poslije skoro živog rezanja prije učinka narkoze počeli spašavati elektrošokovima poslije „noža“. Nije bilo baš tako, rekli

su roditeljima, neka pripreme „sprevod“ za mene. Još sam onda preživio pet dana u nesvijesti i tako dalje.... Poslije dva mjeseca pustili su me doma sa otvorenom ranom na trbuhu.

Završio sam onda peti i šesti razred u Belici, završio sam zidarski zanat u Ljubljani 1959. g.

Bilo je potrebno koristiti pamet jer tjelesne snage neće biti vječito. Odma krenem na jesen sa upisom u večernju tehničku školu u Celju.

Ponovilo se ono najgore po meni. Intervencijska operacija i bivanje u šok sobi te privezan za krevet, toliko sam se poslije operacije mučio sam sa sobom. Moja bolest zvala se „ ILEUS “ – zapletanje crijeva.

Iz prve veće bolničke sobe na operacijski stol na svojim rukama me je nosila jedna djevojka-sobarica (!), ljepa plavuša Dubravka, kćerka Tomislava Kambe-

Bohova 13. ožujka 1999.

Iz ovog kanala izvađeno je 1.170 kostura, koji su pohranjeni u Dobravi

ra iz Zadra i majke Josipe iz Celja.

Medicinu pitam danas ovo: građevinski radnik, druga operacija, poslije 11 dana napuštam bolnicu i odlazim u radničko naselje, a za vrijeme tri nedjelje poslije operacije na crijevima morao sam na otvoreno gradilište bez malo zaštićenog hladnog radnog mjesta.

E moj narode, nije se moglo tako živjeti, bolovanje nisam mogao dobiti, najprije sam zamolio za neplaćeni dopust, pa onda napustim poduzeće da životarim dok se ne izlječim. Trajalo je to samo deset mjeseci, pa kada sam bio sposoban za raditi opet sam služio narodu.

U naše radničko naselje smjestila se ambulatna, došao je dr. Krašovec, sestra Ivanka i mlada plavuša Dubravka.

Jednom prilikom dođem kod Dubrovke do prozora te tamo krače

vrijeme razgovaramo. Pitao sam je, šta sam ja to kriv, da nisam mogao dobiti bolovanje sa tako teškim stanjem i još u zimskom vremenu ?

Upozorila me je, da ako ću i umirati neće mi pomoći!!! Takvi su!

Tada mi je rekla, zašto sama živi sa majkom. Otac Tomica bio je u policijskom sastavu NDH vlade u Zagrebu te se je od obitelji rastao u Celju i krenuo prema Italiji, gdje je bio na putu ranjen i umro je u bolnici u Veroni, gdje je i pokopan.

Majka je bila kćer italijanskog tvorničara u Celju. Sve su im oduzeli, sebe i kćer preživljavala je sa ponižavanjem u komunističkim stanovima, gdje je majka radila kao čistačica za proživljavanje. Kćer Dubravka bila je u školi ponižavana i vrijeđana kao „ustašica“. Morala je i ona kao njezina majka biti „fizičar“.

Poslije 35 godina ja odlučim pot-

ražiti tu gospođu Dubravku. Nije se sjetila tko sam, pripremio sam joj video kasetu slovenske televizije „Dosje Teharje“ 1995. g., tada me je ona posjetila sa svojim suprugom, koji je bio direktor u tvornici Gorenje u Velenju. Obojica imaju šta za ispričati iz svojeg djetinstva, ona šta je osobno doživljavala a njezin suprug Ajdič kako je gledao masovne likvidacije u Hrastniku – Brnica, a preko puta od Brnice živio je Stane Dolanc.

Dubravka je tada imala tek tri godine! Bio je svibanj i 1945. godina. Jednom kasno navečer u Celju netko pokuca na njihova vrata: „Bježite, sutra vas vode na Teharje!“

Više desetljeća kasnije taj čovjek g. Drev – vozač hitne u bolnici Celje, zapitao je Dubravku, dali zna šta o njemu? Ispričao joj je, kako je on taj – bio je tada policijski djelatnik, koji je došao upozoriti majku i tako su preživjele, bježući prema Zagrebu ali ni tu nije bilo dobro ali su nekako ipak preživjele.

Pa vratimo se opet mojem školovanju. Imao sam šest razreda, završio sam zidarski zanat, u drugom razredu tehničke večernje škole u Celju morao sam napustiti školu, nisam imao od čega živjeti a zbog moje bolesti raditi nisam mogao. Pošto sam se i kasnije proživljavao od fizičkog rada, naravno za vojsku sam

bio uvijek sposoban. Ali ni tu nije bilo tako. Na maršu sam dobio veliko upaljenje trbuha, čak četiri puta sam bio lječnički odbijan kao B.O. (bez opasnosti) tako poslije 14 mjeseci i bivanja u vojnoj bolnici u Puli napuštam Titovu slavnu armiju bolestan. Krenem opet tamo gdje sam bio prije u Celje ali vidi vruga, kada budeš opet zdrav vrati se. Otišao

kamoli da mi se prizna prvi razred tehničke škole. Opet navalim na školovanje ali ovaj put na dopisnu osnovno školu u Ljubljani na Parmovi, tako završim sedmi i osmi razred u svojoj lijepoj 26. godini te se uspješno upišem u prvi razred tehničke škole na onoj Aškerčevoj i završim tehničku u redovitom roku sa puno izostajanja zbog proživljavanja i

Na slici je g. Franc Perme u Teznom 1990.

sam živjeti na teret roditelja – na račun „Beličkog kalampera“. Pa kada sam već bio „opet zdrav“ ponovno krenem uspješno trbuhom za kruhom u Celje.

Opet se vraćam školi.

Imao sam šest razreda osnovne, zanatski ispit, završenu prvu godinu tehničke škole u Celju. Navalim opet na školovanje ali ne ide to tako. Komunistički upravitelj škole u Ljubljani na Aškerčevoj od mene traži samo jedan dokument a to je svjedočbu osmog razreda. Svi ostali dokumenti nisu vrijedilo niti za upis

velikih troškova školarine. Pa opet produžim u višju tehničku u Celju, poslije 18 ispita pomalo napuštam borbu te ostajem raditi i brinuti za obitelj i dolazi postepeni odlazak u mirovinu ali danas radim uspješnije, i više nego ikada prije, - kao projektant.

Pitanje:

Pitali smo Vas to onako usput. Red je nešto više znati o Vama. Međutim, nas zanimaju rezultati Vašeg 25-togodišnjeg istraživačkog rada glede jugokomunističkih zločina izvedenih nad Hrvatima nakon završetka

Drugog svjetskog rata. Objavili ste još 1997. godine kartu s oko 800 masovnih grobišta u Sloveniji. Što ste njome htjeli reći?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Kako je to krenulo sa interesom mojeg istraživanja žrtava?

Puno mojih aktivnosti vodilo me na razne terene, odlučujuće druženje je bilo kod velenjskih speleologa, koji su me zaprosili, da im predem nekoje vodne sifone u spilji Huda luknja. Uz sve to počeo sam grafički analizirati određene rovove, tako sam sa kolegom ustvrdio, da stari nacrt ima veliku grešku u svome pravcu i krenuli smo na korekciju i sa akcijama uspješno spojili dva suprotna rova dužine preko 500 m.

Sakupljajući povijesne podatke i legende o spilji Huda luknja već od 1981. g., nailazio sam kod domaćina na čudne informacije, sa kojima su me počeli upozoravati na neke ratne događaje, koji su se tu zbili 1945. godine, u tom kraju.

Razgovarao sam sa Petrom Milošem, koji postavio onaj spomenik na Bleiburškom polju, bio sam 1995. g. kod Saborske komisije u Zagrebu, ništa niso znali o ovdašnjem masakru Hrvata. Tek 1999. g. slovenski Državni zbor spominje brojku žrtava na području Gornjeg Doliča od 8.000 ljudi, uglavnom civila Hrvata.

Svrstavao sam dokumente, bilježio informacije, sakupljao i kartirao svega i svašta, od 1986. g. imam PC kompjuter, sada posjedujem više kompjutera i ostalu opremu. Imam svoj biro gdje me nitko ne može izbaciti zbog ovakove moje aktivnosti, ali braća ipak bježe od mene.

Ta zastrašujuća brojka je bila i

još uvijek jest brojka, na koju se gleda kao na fantaziju. Vrijeme mi nije dozvolilo da bi produžio tu analizu iz raznih izvora ali vjerujem da je brojka grobišta na području Slovenije oko 1.300. U slovenskoj knjizi „Tudi mi smo umrli za domovino“ izdane 2000. g., na kraju te knjige je moj mali prilog. Jedna uvažena dama g-đa Alenka Puhar u Delu je komentirala knjigu pa i moj prilog ovako: „Bilo je premalo zemlje i previše mrtvih. Mnogi naslovi pa su zagonetke; ako čitalac želi saznati, šta se krije pod naslovom Ali je to moguće?, čeka ga interesantna vijest: U Velenju živi čovječić, koji masovna grobišta traži i uređuje sa znanjem kompjuterstva i geografije. Najavljuje jih oko tisuću, obećuje spisak na internetu, unaprijed se izvinjava: „Susjedi tih grobišta, ne ljutite se zbog toga na mene, čeka vas puno iznenađenja.“

Prošlo je osam godina od tog podrugljivog komentara, danas je ipak mnogo toga puno više nego što je g-đa Puharjeva mislila ili možda željela.

Ljetos 7. lipnja iz Zagreba prema dogovoru dočekao sam na području Slovenije g. Brajdića i tri povjestničara: g-đu Blanku Matković, prof. Stipu Pilića i dr. Anđelka Mijatovića.

Sastali smo se kod Slovenske Bistrice te smo posjetili rovove kod tvornice Impol, gdje je bila izvršena ekshumacija pobijenih miniranjem rova napunjenih domaćim ljudima veljače 1946. godine (pa to je bilo 8 mjeseca poslije „oslobođenja naroda“).

Dalje smo pošli kroz brdoviti teren dolinom Špitaliča „Žičke kartuzije“, kraj, koji je bio do 1952. g. pod kontrolom i nepristupačan.

Posjetili smo najveće slovensko spomen područje Teharje kraj Celja, od tu smo krenuli dalje prema Spodnji Rečiči odnosno do rudarskog šahta „Barbarin rov“ u Hudoj jami (4 km zapadno od Laškog).

Vratili smo se kroz Celje prema Velenju i Gornjem Doliču. E moji prijatelji, to je moje područje, koje istražujem preko 25 godina.

Kada smo napuštali područje Gornji Dolič ja sam postao ljut, zamalo da nisam tražio da stanemo i da napustim moje goste. Ali ima i dobrih ljudi, kojima je stalo do onog, što imaju „domaćini“ njima za kazati.

Godine 1997. bio je pripremljen materijal a veljače 1998. g. objavljeno u „Hrvatskom slovu“ pod nazivom „Bleiburg prije Bleiburga“ po autoru g. Javoru Novaku. Isti materijal stavljen je kasnije u njegovu knjigu pod naslovom „Da sam imao Hrvatsku“.

Dr. Anđelko Mijatović poklonio mi je svoju knjižicu „Bleiburška tragedija i Križni put hrvatskoga naroda godine 1945.“, koju sam kosnije nekoliko puta pregledao. Pa uglavnom je to prepisivanje iz drugih knjiga, u kojoj ima ponešto zbrke, loši prevodi i nedovoljno poznavanje geografije. Reci-mo ovaj prijevod „more“ je more a „Mura“ je rijeka Mura: Prekomorska brigada nije Prekomurska brigada.

„Grad Celje u Savinji...“ zaboga miloga, pa grad Celje nije u rijeci Savinji?

„.... u gornjoj Mislinjskoj dolini, oko Hude Luknje, Mislinje i gornjeg Doliča, i u dolini r. Pake, oko Vojnika i Višnje vasi....“

Gradič Mislinja je u gornjoj Mislinjskoj dolini, a dolina rijeke Pake je malo drukčije po geografiji:

rijeka Paka je dugačka 38 km, da se zna!

Bitke se nisu vodile „oko Hude luknje“, jer to je špilja, bilo bi dobro znati, da je to pojam koji ima dva značenja: da je to ledinsko ime za mali kanjon pod imenom „Huda luknja“ i da je jedna-ko ime i za špilju.

Prepisivanje partizanskih gluposti bez komentara je zločesto djelo. Na području Gornjega Doliča je bio „masakr“ a ne „žestoka bitka“!

Kada partizanska povijest govori doslovce „drhal“ što je u prevodu na hrvatski jezik „gamad“ a tu se je mislilo na naciju pojmom „Hrvati“, a kada povjesničar to ne primijeti – onda teško njemu i samo njemu..., jer tu je bilo pobijeno Hrvata prije Bleiburga oko 8.000 ljudi! Vidi vruga, ama baš absolutno nikakvom značenja „žestokim bitkama“?

Kada sam moje goste na tom području Gornjega Doliča zamolio da stanemo i da ih upoznam sa nekim detaljima na kraju samome, gdje je pobijeno prema izvješću slovenskog Državnog zbora oko 8.000 (osam hiljada) Hrvata uglavnom civila, i to ono najstrašniji, koje prepoznajemo imenom „Bleiburg prije Bleiburga“, te iskazivati potpuno nezainteresiranost prema tom genocidu od strane dr. povijesti, e onda ne možemo dalje drukčije nego samo „partizanskom istinom“. Ako je tamo preko ceste zakopano uz potok Movžanke 470 konja, gdje su im vlasnici? Ako su djeca preživjela „žestoku bitku“, a gdje su im onda završili životi njihovih roditelja?

Dr. povijesti A. Mijatović navodi nekoje knjige (Anno 2008) a ne želi spomenuti zastrašujuću moju brojku o grobištima na tlu Slove-

nije od 800 masovnih grobišta, objavljenu već 1997. g., to je brojka, kojoj se danas već približava slovenska državna komisija. Doktor povijesti ne spominje masakr kod Gornjega Doliča prije Bleiburga, tako to ne ide! Prema pojedinim stavicama u njegovoj maloj knjizi moralo bi biti mjesta za takve podatke. Dobio sam osjećaj, da je to ponajviše ipak „partizanština“, jer oni tako rade da rade ali da bitnost ne odrade!

Napustimo Gornji Dolič a ja šutim i razmišljam, sa kim sam ja to danas u društvu? Poslije nekoliko kilometara vožnje mene razljuti priča o partizanskim i iii bitkama, tko je koga ganjao po šumama i gorama! Stanite g. Mijatoviću, da vam ja sada nešto kažem! Tamo lijevo iza one šume je jedna velika masovna grobnica, zbog toga smo ovdje a ne zbog sukoba partizana i HOS-a.

Prošli smo kroz Slovenj Gradec te dolinom Meže preko Poljane do Bleiburga, pa onda natrag istim putem preko Vitanja zajedno do mog automobila u slovenskim konjicama, gdje smo se rastali.

Pitanje:

Što je s lokacijom Macelj – Fruki? Manje Vas zanima ili nju posebno obrađujete?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Zagorsko područje sa svojim gorjem Macelj je najveća hrvatska tragedija nekadašnja pa i današnja. Nekadašnja zbog komunističkog genocida, današnja tragedija pak je toliko velika, jer se zločinci zadržavaju u najvišem državnom krugu pa čak i pod državnom zaštitom. Pravosuđe ima isti pristup zločinu kao prije 60 godina.

Na Macelju je više grobnih jama

bilo otvorenih, za mnoge jame se znaju njihove lokacije. U nekoliko naših pokušaja ove godine sa izvođenjem bušotina bili smo iznenađeni, naime naišli smo na „prazne jame“ - već izkopane, dok iste nisu u popisu izvršene ekshumacije. Tko i kada ih je potajno izpraznio? Čekaju nas iznenađenja!?

Iduće vrijeme posvetit ćemo mnogo pažnje istraživanju područja Macelj, prema zapisima i svjedočanstvu tamo ima (samo!) 130 masovnih grobišta, a dosad je otvoreno oko 30 lokacija. Meni je ta lokacija udaljena manje od 100 km pa tako često skoknem do prijatelja. Vjerujemo, da ćemo otvoriti više grobnih jama, potrajat će to ali nećemo stati!

Pitanje:

Društvo bi trebalo izdati seriju knjiga o hrvatskih grobištima u Sloveniji. Možete li nam već sada, uz to, pojasniti i tko su Dr. Ferenc i Kužatko?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Godinama sakupljam podatke, prilično se krećem na širokom području, moje tehničko znanje kao projektanta i moja kompjuterska tehnika kojom upravljam već preko 20 godina, sa mnogim kartama, imam zadovoljavajuću poziciju na istraživanju žrtava. Pored materinskog hrvatskog jezika odlično savladam čak i slovenska narečja, jer sam živio i poslovao u više regija, mnogo sam se kretao na raznim sportskim terenima, godinama sam bio i trener streljaštva, i osobno sam se takmičio te imao klupske nastupe na širem području propale Jugoslavije. Uspio sam se dva puta plasirati na jugoslavensko finale, preciznom zračnom u Beogradu i vojničkom puškom u Osijeku. Starija kćer

Aleksandra postavila je dva slovenska rekorda te bila druga u Jugoslaviji, mlađa Katarina pak je bila 4 puta slovenska prvakinja također u streljaštvu, zračnom i malokalibarskom puškom, trojnom stavu.

Imam dovoljno razloga zbog čega ovo spominjem sada ovdje.

Kretajući se raznim sportskim terenima, u razgovoru sa ljudima svašta se dozna, baš kao zloglasna OZNA.

Više od pola streljana u Sloveniji je uz sama stratišta, posebice nekada, kada još nije bilo dovoljno zahtjevnih propisa o streljanama. Jedno od prvih takvih streljana na kojima sam trenirao i gađao vatrenim oružjem je ono na Petričku kod Celja, poznato i po dječjem lageru poslije rata (imam sceniranu knjigu „Ukradeno djetinjstvo“ autora i publicista Ivana Otta). Uz spomenute streljane moram spomenuti i gradska komunalna odlagališta. Tako je bilo 1963. g. u Celju, kada sam radio kao zidar na gradilištu u Cinkarni, jedan me stariji majstor upozorio „u onom pravcu nemoj gledati, da ti se što ne dogodi!“

Bilo je to područje Teharje iza Cinkarne kraj Celja, kraj, gdje su ljude ubijali tako (pa bilo je to poslije „oslobođenja“!!!), da su sa konjima skakali po njima, dok su ti morali ležati na kamenom tlu. Danas podaci govore, da je tamo pobijeno oko 25 hiljada ljudi. Na Teharju je postavljen najveći slovenski spomenik komunistički revoluciji i njihovim žrtvama. Pokojni župnik u Črenšnjovcih i kroničar Stefan Kušar, koji je umro u starosti 91 godinu zbog nasrtaja i krađe dviju Romkinja, tvrdio mi je, kako je u napuštenom rudniku na planini Pečovniku iza celjskog grada

„potopljeno“ oko 12.000 ljudi!

Na pitanje, tko je Kužatko imam kratak odgovor: udbaška pijandura! Zašto sam toliko grub sa procjenom do tog čovjeka? Kada je slovensko društvo „Društvo za ureditev zamolčanih grobov“ pripremalo svoju drugo knjigo pod naslovom „Tudi mi smo umrli za domovino“, nama Hrvatima u Sloveniji, koji smo bili prilično aktivni na istraživanju žrtvama, bila je dana mogućnost, da pripremimo 30 stranica materijala za tu knjigu. Pa Kužatko Veliki je najprije bio „egoistična ličnost“, koji je htio svoj prilog proturiti bez mene, ali je njegov prilog za

http://www.safaric-safaric.si/materiali_cro/kuzatko/xKuzatko.htm

tu knjigu (polupismeni ljudi to ne mogu zadovoljiti!) bio od tog „velikog istraživača“ odbačen kao neupotrebljivi materijal. Tek onda na molbu uredničkog odbora ja sam pristao da pripremam „moju temu“, koja je do riječi na kraju unesena u tu knjigu. Poslije me je pijandura Kužatko pred ljudima - Hrvatima u Ljubljani poslije hrvatskog skupa udario – boksnuo u lice, jer mu nisam htio dati moje materijale za njegovu upotrebu pa i za „neograničeno“ hvaljenje po Zagrebu, da je on VELIKI ISTRAŽIVAČ U SLOVENIJI, a jedva pismen čovjek, kojeg su ljudi vodili sa sobom kao „školarca“!

Kod snimanja dokumentarnog filma „Olovne godine“ po g. Vraniču za HTV, taj pijandura je kod snimanja u Trbovljah izblebetao doslovce ove glupe riječi: „ovdje je pobijeno 400.000 Nijemaca“ (ne, nije zabuna, dapače: četiri stotine hiljada). U tom kraju Trbovljah, baš precizno na toj lokaciji na koju on u spomenutom dokumentarcu rukom pokazuje, ja sam bio tamo najmanje hiljadu puta prisutan, „E moj Ku-

žatko!“, sjeti se, kako sam te tada malo prije upozorio, da ne „blebečeš“ o brojkama i imenina počinitelja, jer nisi ti taj, koji može to uvjerljivo izjavljivati za javnost! Hvala Bogu, tvoja glupost je ipak „pobjegla u vječnost“!, ova moja stranica www tebi je namijenjena:

Dr. Ferenc je sin partizana a danas je on profesor na povijesnom fakultetu, predsjednik je državne komisije za istraživanje grobišta, autor-suautor je onog pisma, gdje se tražilo „da im izručim materijale“. Imam razloga, da ove ljudi ne volim, okoristili su se dugogodišnjeg rada raznih

udruga a u svojim knjigama izbjegavaju to priznati ili spomenuti. Pa još uvijek ima savez boraca svoj „diktat“!

Slovensko društvo „Društvo za ureditev zamolčanih grobov“ izdalo je već dvije knjige, priprema se i treća knjiga. Druga knjiga „Tudi mi smo umrli za domovino“ (ima 730 stranica) prevedena je na talijanski jezik sa dopunama, trenutačno se prevodi i na njemački jezik. Priprema se i treća knjiga.

Na vladin „poticaj“ slovensko društvo bi trebalo da nestane sa scene. Ali već je ove godine registrirano jedno novo slovensko društvo pod nazivom: „Društvo za ohranjivanje spomina na žrtve komunistične revolucije“, što će biti u prijevodu „Društvo za očuvanje sjećanja na žrtve komunističke revolucije“.

Hrvatsko društvo „Društvo za istraživanje ratnih i poratnih žrtava“ sa sjedištem u Varaždinu, koje se je formiralo zbog raspusta saborske komisije (sic!), danas je u odličnoj poziciji i dobro je organizirano. U slovenskom i u

hrvatskom društvu „Velikog Kužatka“ nema!, jer sa svojom primitivnošću nije poželjna njegova prisutnost ali se je zato ljepo uklopilo u partizanske vrste i drugi pišu „pametne“ knjige za njega! Tko to kaže ne laže, a ja tako kažem!

U Hrvatskoj smo krenuli dobrim putem, ustanovljamo svoje podružnice, nekoje druge udruge su samostalne, pokušamo ih nekako međusobno povezati po njihovoj interesnoj suradnji, znamo da ih je već oko deset društava ili udruga od Virovitice, Bjelovara, Čakovca, Zagreb, Maceljska udruga, Jastrebarsko, za područje Jazovke HOZ, Dubrovnička udruga Daksa, povjerenstvo za Sloveniju, skoro će biti registrirana i jedna posebna međunarodna udruga sa sjedištem u Velenju, gdje domuje već prilično afirmirana internetna stranica „PIETETA“. Ta web stranica već ima oko 3.800 slikovnih priloga, dok ju osobno već nekoliko godina ja obrađujem, dobivam i dosta priloga.

Desetljećima aktivno sakupljam podatke, društva i udruge te naše podružnice imaju veliki doprinos u tome, pa nešto mora biti od toga. Sa predsjednikom hrvatskog društva g. Franjom Talanom već imamo idejne osnove, kako ćemo to raditi, moramo ra-

zraditi široki plan prema sakupljenim podacima pa i prema interesima pojedinih lokacija. Ne zaboravimo, savez boraca je još uvijek najjači „pravosudni organ“!

Jednom drugom prilikom morat ću detaljno opisati, kako me je slovenska policija noću pratila i zastrašivala poslije one zaustavljene gradnje autoceste kod Maribora zbog najveće grobnice u Europi. Oduzeta mi je vozačka kao „pijanduri“ a nikada u životu niti jedna kapljica ili promila u meni a tolike alko kontrole čak i u dvorištu!

Pitanje:

Što želite postići protestnom notom Europskoj civilnoj uniji? Je li to u djelokrugu radne skupine PIETETA?

Dragutin – agrarna izbjeglica:

Pitanje žrtava komunističkog terora je također i europsko pitanje te pitanje poštivanja međunarodnog prava a time i europskog prava i zakonodavstva. Poštivanje prava žrtava i osuda komunističkih ratnih i poratnih zločina je pitanje vrijednosti sustava na kojem još uvijek počiva europska civilizacija. Želimo to jasno poručiti hrvatskoj i europskoj javnosti i vlasti i tražiti jasan odgovor kojeg doma u Hrvatskoj

ne čujemo!

Već je više udruga iz područja komunističke Jugoslavije uputilo svoje zahtjeve ili optužbe na različite europske institucije ali sve je bilo bez uspjeha. Te europske institucije razmišljaju toliko „demokratski“ da vjeruju u naš pravni sustav, kako mogu to oni sami rješavati pa tek ako neće proći da se tek onda obratimo njima. Udruge nemaju silne novce za putovanja i pravdanje, tako nam ostaje jedino civilna inicijativa za prisilo vlasti.

U suradnji sa udrugom iz Dubrovnika „Udruga Daksa 1944/45“ pripremamo sada javno tribinu 20. rujna u Dubrovniku.

Poslije toga imamo namjenu napraviti prvi ili pokusni simpozij, da bi se pripremili kvalitetniji referati za prvi stvarni simpozij, kojeg želimo izvesti isto tako u Dubrovniku u desetom mjesecu povodom 64. godišnjice početnih organiziranih komunističkih zločina nad hrvatskim narodom 1944. g. i desetljećima još poslije ...

Tek poslije svih ovih aktivnosti i udruženih društava i udruga moći ćemo pripremiti temeljito „notico“ sa što više udruga iz raznih krajeva a ne samo iz Hrvatske.

RADO ČITAM GLASNIK

Molim vas da mi upućujete vaše uradke na ovaj e-mail, s obzirom da ga vrlo rado pročitam.

Hvala

sph.pu.licko-senjska@hi.t-com.hr

OPĆINA BELICA

Općina Belica smještena je u središnjem dijelu Međimurske županije i prostire se na površini od 27,75 km². Spada u prosječne, odnosno srednje velike općine u županiji te čini 3,80 % ukupne površine županije. Općina broji 3719 stanovnika, a gustoća naseljenosti iznosi 126,42 st/

km². U sastav općine ulaze dva naselja: Belica i Gardinovec.

Općina Belica se nalazi gotovo u težištu Međimurja, na prometnoj transverzali koja urbani prostor grada Čakovca povezuje s „murskom magistralom“.

U smislu poljodjelske orijentacije

općina Belica je ratarsko područje, koje se u zadnjih dvadesetak godina izrazito usmjerilo na proizvodnju krumpira. Na području općine Belica djeluje 14 poduzetnika s 404 zaposlenih, te 44 obrtnika.

KAJ SE PRIPETILO VU BELIČKOJ FARI?

Vladimir Kapun, Čakovec

Kaj se pripetilo vu beličkoj fari za vrijeme Kraljevine Jugoslavije?

Čini se malo, gotovo nimalo nekog ozbiljnijeg spomena vrijedno. No tadašnji profesor Učiteljske škole u Čakovcu Ljuboslav Kuntarić nije mislio tako. Prije tridesetak godina zapisao je pod naslovom "Stanko Ovčar":

"Belica je prozvana radićevski Port-Artur. Beličanci su odlični gospodari, ali se odvajaju od ostalih Međimuraca.

Složni su u obrani svojih seljačkih prava, otvoreni, borbeni i buntovnički. Uvijek se nađe smjelih koji su kadri prkositi vlasti i nepravdama. Kao eminentno katoličko selo Belica je, pored svoje buntovnosti, i konzervativna u čuvanju seljačkih tradicija. Tako je bilo do 1941. godine.

Kad je vladala diktatura beogradskih vlastodržaca, napose ona Aleksandrova, jedan mi Beličanac reče: 'Vi se gospoda bojite za nas da će nas posrbiti. Za to se ne bojte! Više se bojte za gospodu u gradu. Mi ostajemo uvijek isti! Plug nam nitko ne može otetiti, a mi ga ne damo iz ruku.' To je doista bila istina u eko-

Belica

nomski slabo razvijenoj zemlji kakva je bila ona Jugoslavija.

Godine 1935. održan je u Čakovcu veličanstveni euharistički kongres.

Hrvatska trobojnica bila je zakonom zabranjena. Beličanci su je među prvima razvili prigodom dočeka nadbiskupa Alojzija Stepinca.

Godine 1939. prisustvovao sam jednom sastanku HSS-a. Govorio je dr. Odić. Činilo mi se da to nisu mirni, šutljivi Međimurci. Oni su pokazali odlučnost kakve još do tada nisam vidio u Međimurju. Takvi su ostali i za mađarske okupacije.

A koliko se to odnosi na Stanku OVČARA, knjigovođu i stupa Hrvatske seljačke štedionice, z. n. j. u Belici? Potrebno je baciti pogled na prošlo i tadanje stanje da se može ocijeniti njegov rad.

Belica je predstavljala političku

avangardu, agresivnu organizaciju Hrvatske (republikanske) seljačke stranke, a njezinu su snagu predstavljali ljevičari od kojih su se neki 1945. godine pridružili komunizmu. Nijedna akcija u selu nije se mogla pokrenuti bez njih, a ipak pozitivno za selo nisu ništa učinili.

Uglavnom su se bavili žestokom kritikom, a da nisu pokušali stvoriti zadružnu organizaciju koja bi odgovala selu.

Prodrijeti u taj zatvoreni krug bilo je vrlo teško. Znao sam da je još 1928. godine u selu bila jaka protucrkvena struja, ali od 1930. godine većina se počela povlačiti u stav iščekivanja.

Na naš prvi zadružno-knjigovodstveni tečaj u Čakovcu 1925. godine došao je i mladi Stanko Ovčar iz Belice. Isticao se vanjštinom kao tip južnjaka. Bio je najinteligentniji na tečaju, brzo je shvatio osnove zadružnoga knjigovodstva.

Dr. Gortan okarakterizirao ga je kao misaonog i samostalnog čovjeka. Na tečaju sam išao od polaznika do polaznika i pomagao ispunjavati tiskanice. Kod Ovčara je bilo sve u redu, tek mu je rukopis bio tvrd, seljačkom rukom pisan.

Zadругu sam osnovao 27. listopada 1929. godine. Stanko je u očevoj kući skupio najuglednije ljude, politički su pripadali Hrvatskoj pučkoj stranci. Nije ih bilo mnogo, ali su shvatili svrhu sastanka. Protivnici nisu ometali početak rada štedionice, jer su mislili da ne može uspjeti.

No ona je otvorila vrata svim Beličancima bez obzira na političku

pripadnost, jer nije imala drugih ciljeva, osim devize: "Jedan za sve, svi za jednoga".

Ulagači su već 1931. godine dosegli iznos od 335.355 di-

*Marija i Đura Šafarić
Belica*

nara. Broj zadrugara kretao se oko 215. Promet je do kraja 1940. godine iznosio 3,265.225 dinara.

Stanko je uvijek bio ažuran u knjigovodstvu i slovio kao vrlo sposoban organizator. Bio je duša zadruge i održavao je veze s Čakovcem i Zagrebom.

Aktivan je bio i u Međimurskoj gospodarskoj zadruzi, pisao je članke u 'Vjesniku međimurskih zadrugara', zanimao se i za kolonizaciju Međimuraca u Slavoniju. Tako je tijekom godina štedionice postala solidna organizacija župe Belica i uglavnom je zadovoljavala seljačke potrebe za kreditom.

Često sam držao predavanja u zadruzi.

Nikada nije bilo mnogo slušača, ali su zato bili ideološki na visini, jer su mogli pratiti i teža predavanja. Svi su bili pristaše Hrvatskoga katoličkoga pokreta, kasnije Katoličke akcije.

Godine 1939. (9. srpnja) priredili

smo proslavu 10-ogodišnjice rada beličke štedionice, kao I. međimurski zadružni dan. Na zborovanju je bilo oko 150 zadrugara iz svih naših kreditnih zadrugara.

Nakon godišnje skupštine beličke štedionice za 1938. godinu govorio je dr. Gortan o zadrugarstvu kao pokretaču naprednih akcija na selu, a prof. Kuntarić o stanju kreditnog zadrugarstva u Međimurju nakon Uredbe o likvidaciji seljačkih dugova i o sitnoj štednji koja je uspjela za dvije godine doseći 200.000 dinara.

Najviše su oduševili delegati izvještajima o napretku svojih zadrugara. Poslije zborovanja bilo je pučko veselje s igrokazom Seljačkog katoličkoga omladinskoga društva.

Tako je u predvečerje travanj-skih događaja 1941. godine, uoči mađarske okupacije, u Belici bio održan posljednji skup koji je predstavljao pozitivan rezultat zadružnog rada od 15 godina.

Taj su uspjeh postigli Stanko Ovčar, Luka Dodlek, Florijan Baksa i brojni članovi uprave, te svjesni zadrugari.

On se može pravilno ocijeniti tek kad se upozna teror HSS-a protiv naših zadrugara i organizacija Katoličke akcije, te njegov bijes zbog neuspjeha Seljačke sloge kao kulturne i gospodarske organizacije sela."

Tako Kuntarić prije tridesetak godina o Belici u prvoj Jugoslaviji. Nije mnogo, ali nešto svakako jest.

SVAKI ČOVJEK MOŽE NAĆI PRAVI PUT

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

U petak, 6. listopada 2006. godine objavljen je u Vjesniku u rubrici "Tribina" članak pod naslovom: "Svaki čovjek može naći pravi put" autora Tomislava I. Ravlića, profesora filozofije i povijesti u mirovini. Članak je u cijelosti veoma zanimljiv i govori o činjenicama koje mi Hrvati ne možemo i ne smijemo zanemariti.

Ima dosta istine u svemu tome, ali prema mojem stajalištu kao vjerniku kršćanske vjeroispovijedi članak sadrži neke pogrešne upute i savjete koji nisu u skladu s Božjom riječi!

Autor navodi, primjerice: "Svaki čovjek može posrnuti, jer u biti je čovjek nejak o biće. Međutim, isto tako svaki čovjek može naći put ozdravljenja, sreće i uspjeha ako krene putem sporta, a time i zdravlja, koje će čovjeku donijeti boljitak u njegovu životu. Kako to postići? Nije to lako i jednostavno, jer trnovit je put do uspjeha.

Međutim, moguće je, jer kako nas uči naš Gospodin, život je put činjena dobra. Nakon razmišljanja o dobru i zlu, svaki čovjek može jačanjem svoje vjere, bez obzira koje, volje i težnje spram pozitivnim ostvarenjima naći pravi

put i smisao u životu".

Ovdje je moj osvrt izvađen iz konteksta teksta: "Svaki čovjek može naći pravi put", ali iz kršćanske perspektive razumijevanja i gledanja.

"Ako želimo naći pravi put i smisao u životu, a tako nas uči Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin

Isus Krist, naša motivacija mora se temeljiti na Božjoj riječi, a ne jačanjem svoje vjere, bez obzira koje.

Mi sami, pojedinačno, moramo se mijenjati. Sveto pismo kaže:

"Trebaš se nanovo roditi" (Ivan 3,3) To je temelj! U protivnom mi ćemo i dalje raditi kao što smo i do sada radili, bez obzira što u svome članku: "Svaki čovjek može naći pravi put" piše

profesor filozofije Tomislav I. Ravlić. Tražiti smisao života kroz naše osobne uspjehe je veliki problem. Ako gledamo ljude u prošlosti koji su bili strahovito uspješni, daleko uspješniji nego mi ćemo ikada biti, zatim čujemo ili čitamo njihova svjedočanstva, zaboljeti će nas srce! Njihov zaključak je jednostavan, tražiti život i smisao života kroz zadovoljstva i rad ostavlja nas praznim i neispunjenim, jer očekujemo daleko, daleko više nego je moguće dobiti.

Svako ljudsko biće ima odgovornost za vlastiti život koju valja preuzeti, te se usmjeriti na sadašnjost i raspoložive mogućnosti. Bog je čovjeku podario slobodu izbora za život, i najveću prigodu za životnom promjenom osobnim obraćanjem, nanovom rođenju! Prema Božjoj riječi Bibliji, svaki čovjek ima prigodu ostvariti novi život u vjeri s Bogom. Ako prihvatimo Isusa

Krista za osobnog Spasitelja, učiniti ćemo najveću i najvredniju odluku u svojem životu. Ona će bitno utjecati na kvalitetu našega svakodnevnog života i po njoj steći zajamčenu budućnost: vječni život u nebeskom kraljevstvu kod svojeg Boga i Oca. Gospodin Bog ima za svakoga uvijek nade, ali je na nama da mu otvorimo svoje srce i prihvatimo ga.

TAKO SMO LIKVIDIRALI BRUNU BUŠIĆA (6)

**DNE 15. SIJEČNJA
1992. GODINE (6)**

Istražitelj:	Blagoje Zelić:	Istražitelj:
Tko mu je to predao?	Ja nemam pojma.	Tko je bio u to vrijeme načelnik centra i tko načelnik operative?
Blagoje Zelić:	Istražitelj:	Blagoje Zelić:
Te marke sam mu predao ja i Čolak.	Tko ga je ubio?	Načelnik operative bio sam ja, a načelnik centra, koliko se sjećam, Jozo Duplančić.
Istražitelj:	Blagoje Zelić:	Istražitelj:
A ne Perković?	Ja mislim braća Jukići.	Zbog čega je Znaor bio opasan, zbog čega je na njega morao biti izvršen atentat?
Blagoje Zelić:	Istražitelj:	Blagoje Zelić:
Ne, Čolak je bio.	Od koga je bila inicijativa?	Čujte ...
Istražitelj:	Blagoje Zelić:	Istražitelj:
U vezi Znaora?	Inicijativa je bila u svakom slučaju od republike i centra Split.	Koga su Jukići izboli nožem, zamotali u tepih i bacili na otpad za smeće?
Blagoje Zelić:	Istražitelj:	Blagoje Zelić:
U vezi Znaora.	Tko je u centru Split mogao dati tu inicijativu?	Stvarno ne znam.
Istražitelj:	Blagoje Zelić:	Istražitelj:
Je li on ubijen bombom ili izbođen nožem?	Pa tu inicijativu, mislim u dogovoru s republikom, mogli su dati načelnik centra i načelnik operative.	U vezi Mrkonjića, kako je tekao

plan i izvršenje atentata? Njega je isto bomba ubila, ili kako je nastradao?

Istražitelj:

Istražitelj:

Ako znate da su to izvršili Jukići, morate znati gdje i kako.

Nisu Jukići pucali na Danu Šarca?

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Ne znam, stvarno se ne sjećam.

Ne znam je li taj čovjek s njima imao neki osobni obračun.

Ne.

Istražitelj:

Istražitelj:

A tko ga je ubio?

Istražitelj:

Nije možda Ivan Kovač pucao na Danu Šarca?

Blagoje Zelić:

Pa zašto bi Služba stajala iza toga?

Ja pretpostavljam da su to isto Jukići.

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Istražitelj:

Ne znam, pokušavam da se sjetim.

Ne znam.

Kako pretpostavljate? Vi ste njih vodili. Oni su bili vama na vezi. Vi tu nemate što pretpostavljati. Vi to znate ili ne znate.

Istražitelj:

Istražitelj:

Znate za Ivana Kovača?

Blagoje Zelić:

Tko je pucao na Danu Šarca?

Blagoje Zelić:

Pa zato kažem, ja pretpostavljam da su Jukići.

Blagoje Zelić:

Čuo sam za to ime. Treba mi detalj da se sjetim.

Ne sjećam se ...

Istražitelj:

Istražitelj:

Istražitelj:

Kako pretpostavljate? Vi to znate ili ne znate.

Tko je postavio bombu pod auto Mate Kolića?

On je živio na sjeveru Francuske, živio je i u Parizu.

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Pa zato kažem, sigurno su Jukići izvršili.

Ja stvarno ne znam više ...

Je li to neki koji je oženio neku francusku stjuardesu?

Blagoje Zelić:

Ja pretpostavljam da je njemu brat, ako je bio zainteresiran za to, ispričao neke stvari.

Istražitelj:

A on sam s obzirom na svoj posao, na svoju dužnost u centru, nije ništa znao?

Blagoje Zelić:

Pa po funkciji i poslovima koje je obavljao, on sam ne bi trebao da sazna ništa. Ako se posao radi kako treba, priprema i obavlja u određenim okvirima, kako traže pravila službe, onda ne bi trebao da zna nešto, a ako je negdje curilo ... Najmanje znaju oni koji rade tamo.

* Primjedba: **Zabilješka je sastavljena na osnovu video-snimke razgovora s Blagojem Zelićem.**

POSEBNA NAZNAKA

Odmorite se malo od Blagoja Zelića i njegove „herojske“ borbe protiv hrvatske emigracije. Nakon kraćeg prekida, niz ćemo nastaviti.

NIJE BAJKA

Fašistička pjesma puna mržnje čijeg autora hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona treba zabraniti

Antifašistička pjesma puna ljubavi čijeg autora partizana Ivana Gorana Kovačića treba slaviti i po njemu nazivati škole, ulice, trgove i kulturna događanja

Bijeli golubovi

Bijeli križ opomenu šalje
putniče stani, ni koraka dalje
ovdje je palo golubova jato

a bili su za dom, bili samo za to
Pomoli se, onda dalje kreni
na ovom su mjestu pali golubovi bijeli

s ognjem pakla tu su se sreli
ostala su polomljena krila
a bili su za dom spremni

Mrzimo vas!

Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj klici
Kunu vašu djecu utrobe svih žena
Iznad našeg doma
Bombom porušena.
Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množiti
u crnoj vam krvi
Srcem bismo jeli
Pogano vam meso
Na lešine sjeli
I klikotali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Odabrala:
Diana
Majhen

SRAM VAS BILO USTAŠE! (3)

Lasa Šukilo, Zagreb

*Povika na vuka,
a lisica piliće krade.*

Dva sam igrača ove tragi-komične igre predstavljena su. Bili su to Goran Štrok, auto-trkač, sin jugo-general, novi velehoteljer i Darko Ostoja, strojar iz Međimurja, novi velebroker, predstavljeni su. Slijede i ostala dvojica iz sudbonosnog pokera donjaka ustrojno postavljenih za odraditi zlodjelni projekt Liburnia Riviera Hotela d.d.

Dame i gospodo,

Pred Vama je Damir Polančec, podpredsjednik Vlade RH. Samo za Vas. Bez njega Liburnia Riviera Hotela d.d. teško će doći do Gorana Štroka i njegova društva.

Javlja HTV:

„Nakon što je jučer (17.8.2008. – op-lš) Vlada povukla svoju suglasnost na sporazum o nagodbi Hrvatskog fonda za privatizaciju sa SN i Dom holdingom o prijenosu većinskog paketa dionica Liburnia Riviera Hotela potpredsjednik Vlade Damir Polančec najavio je intenzivne pregovore s holdinzima kako bi se omogućilo da Vlada ponovno dođe u posjed tih dionica.

Premijer Ivo Sanader izjavio je sinoć u Splitu kako je - nakon što je najavio da će vidjeti što se događalo oko Liburnije te nakon što ga je na propuste upozorio i

državni odvjetnik - od Vlade zatražio da povuče svoju suglasnost na sporazum o predaji većinskog paketa LRH dvama holdinzima. Dodao je kako je ova Vlada naslijedila niz problema bivših vlada, ali da se ne boji rješavati probleme i povući prave poteze.

Državno odvjetništvo priopćilo je sinoć da su uvidom u Sporazum između Hrvatskog fonda za privatizaciju (HFP) sa SN Holdingom i DOM Holdingom o prodaji kontrolnog paketa dionica Liburnia Riviera Hotela uočene odre-

Čekajući Gorana Štroka: Damir Polančec, Grga Ivezić, dr. Amir Muzur, dr. Ivo Sanader, Kristijan Staničić i Ivan Šuker

đene okolnosti koje upućuju na sumnju kako je njegovim sklapanjem oštećen HFP, te je od Ravnateljstva policije zatraženo provođenje izvida kako bi se utvrdile sve okolnosti pod kojima je sklopljen sporazum.

Sumnjajući da je sklopljen Sporazum nepovoljan za HFP - jer je njime priznato jedno sporno potraživanje za naknadu štete, te kako je SN Holding umjesto novčanog iznosa dobio dionice Liburnia Riviera Hotela d.d., čime

je omogućeno tim društvima stjecanje kontrolnog paketa dionica - Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu zatražilo je od Ravnateljstva policije, Uprave kriminalističke policije, provođenje izvida (kriminalističku obradu) radi utvrđivanja svih okolnosti pod kojima je HFP sa SN Holdingom i DOM Holdingom sklopio taj Sporazum, stoji u priopćenju glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mladena Bajčića.

Iznoseći kronologiju cijelog slučaja, Državno odvjetništvo RH u priopćenju ističe i kako je tijekom 2002., preuzelo zastupanje HFP-a u više sporova pred Stalnim izabranim sudištem Hrvatske gospodarske komore, koje su pokrenuli Privatizacijski investicijski fondovi (PIF) u vezi s nadoknadom dionica u kuponskoj privatizaciji. Istovremeno su, uz pismena koja imamo u našim predmetima, zatraženi i drugi relevantni podaci vezani uz ove sporove za koje smo ocijenili da

su nam potrebni - bilo radi korištenja u sudskim sporovima u kojima po punomoći zastupamo HFP ili utvrđivanja moguće kaznene odgovornosti, stoji, među ostalim, u priopćenju.“

Damir Polančec nije pojasnio je li u svezi s ovim kaznena prijava koju je, u ovom slučaju, protiv njega podnio Hrvatski uljudbeni pokret. Rekla bih da ima. Iteka-ko.

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (4)

Poslano sa:

srpskemukenice@yahoo.co.uk

HODŽA TRAMPI PUŠKE

NA PITANJE gde je u leto 1991. godine bio Naser Orić, Mustafić odgovara:

"Orić je bio

konstantno

uz mene, a

ja sam već

dva puta od-

lazio u MUP

u Sarajevo,

tražeći da on

zasnuje radni

odnos sa na-

šim ministar-

stvom... Insi-

stirao sam

da se Naser

prebaci u

našu policiju.

Jednom sam,

nakon razgo-

vora sa Hebi-

bom, otišao

do Hajrudina

Hodžića, koji

je bio jedan

od načelnika

sektora u

MUP-u, i

obavio razgo-

vor na tu

temu. Jed-

nom je u

MUP otišao i

Hamed Efen-

dić i vratio se

sa zabrinja-

vajućom in-

formacijom.

Naime, Hamed se u MUP-u sreo

sa Asimom Dautbašićem, načel-

nikom SDB-a i on mu je rekao da

je za Naserom raspisana savezna

poternica. U pitanju je bio krimi-

"Hamed je, kaže Mustafić, zamolio Asima da poternica ostane u ladici i ne ugleda svetlo dana. Zaista, nisam nijednog trenutka sumnjao da to nije istina, jer je očito bilo da je Naser sve ređe išao u Beograd, a pitanje je da li

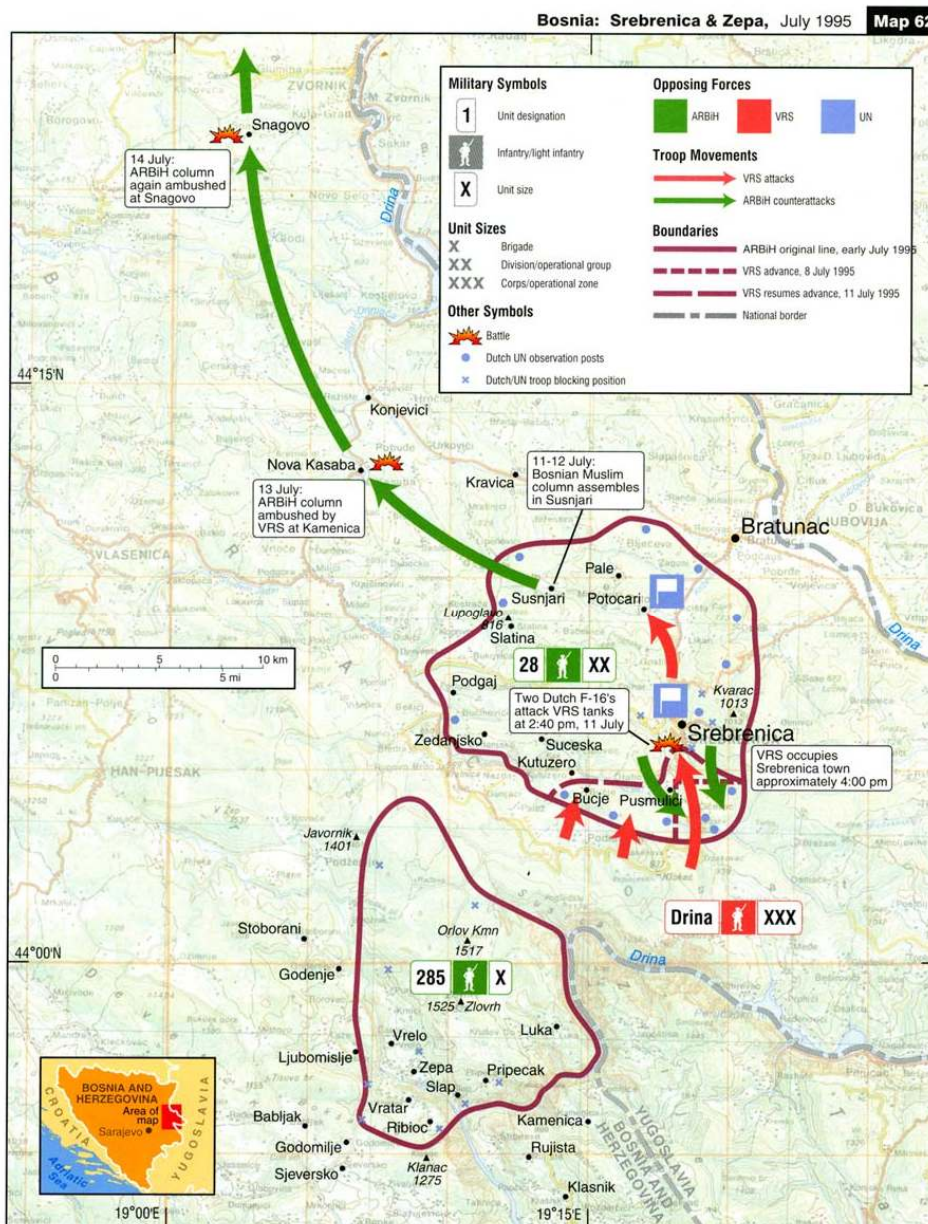
jednom našom grupom pokušao obiti magacine i ukrasti naoružanje. Posle nekoliko dana dobili smo informaciju da su Naser Orić i njegov kolega Fahrudin Alić prebačeni u naše ministarstvo. Raspored su dobili u SJB Iliđza i tu su na službi proveli nešto više od mesec dana. Ponovo sam otišao u naše ministarstvo, insi-

stirajući da budu prebačeni u Srebrenicu. Tako je i bilo."

Nije prošlo mnogo vremena a Hamed Salihović Sado saopštio je Mustafiću šokantnu vest: "Dobio sam depešu iz SJB Zvornik u kojoj piše da se na prostoru Sapsne dogodila pljačka jedne kafane, iz koje su otuđeni poker aparati i automobil džip kabriolet, a da je u pljački direktno učestvovao Naser Orić."

Mustafić kaže da se tih dana sve više bavio nabavkom oružja za Muslimane na području opštine Srebrenica. Uz njega je gotovo nerazdvojan Na-

ser Orić. Kao neka vrste konkurencije pojavljuje se u Bratuncu Nurif Rizvanović, predsednik Muslimanskog nacionalnog veća. Naser se okreće i prema njemu,

je uopšte i išao. Kako je stalno bio pored mene, više puta mi je predlagao da bi on bio spreman da ode na Batajnicu u središte specijalne policije Srbije i da sa

a Mustafić sve to tumači motivom unosnog posla sa oružjem.

"U tom periodu po celom terenu opštine Srebrenica i opštine Bratunac kruže priče o masovnoj dopremi naoružanja. Više se ne priča o komadima, nego o šleperima", piše Mustafić.

A Srebrenica se te 1991. godine sve više punila ubojnim napravama. Mustafić kaže: "Jednu večer me je Roko odveo u svoju sobu i pokazao nekoliko pušaka 'pumparica'. Na pitanje odakle mu, rekao mi je da uglavnom dolaze iz Srebrenika, preko našeg glavnog imama Hasiba Kovača..." Ali, "za dva dana dojurio je Ahmo Tihiić iz Skelana. Priča da je Naser Orić dolazio na Skelane, dovezavši sa sobom dve 'pumparice'. I umesto da ih ostavi kod Ismeta Hajdarevića, u kafani, greškom ih je ostavio u trgovini Ahme Tihiića. Kaže da su puške bile namenjene za prodaju Srbima!"

Na pitanje kakvi su tada bili odnosi između njega i Orića, Mustafić kaže: "U tom periodu ja sam u Nasera zaista imao poverenja, jer me je, koliko respektovao, toliko i bojao. Bio mi je uvek pri ruci i svaki moj zadatak je besprekorno izvršavao. Ali je isto tako svaku priliku koristio da šmugne ustranu i odradi posao u sopstvenom interesu, ne gledajući da li je taj posao kriminalan i moralno opravdan... Iako policajac, u tom periodu Naser brzo oko sebe okuplja momke krajnje sumnjivog morala, tako da se u noćima kada je Naser na službi često događaju kriminalne radnje na prostoru grada, od krađe automobila, do provala, u koje je, očito i sam upleten. U tom periodu ukradena su dva "golfa" sa ozbiljnim indicijama da je i Orić znao za tu krađu."

Prvi kongres SDA održan je 29. novembra 1991. u Sarajevu. Tim povodom Ibran Mustafić zapaža: "Ako se samo setim kako je na prvom kongresu SDA dočekan reis-ul-ulema hadži Jakub ef. Selimoski, a kako je završio, svakom treba biti jasno da je SDA bila mašina za mlevenje najboljeg muslimanskog mesa. Sarajevskoj 'halki' su najbolji Muslimani bili samo za jednokratnu upotrebu. Posle ovog kongresa, SDA je mogla komotno promeniti ime u Stranku demagoške akcije."

Sledi priča o pranju i premetanju hiljada milijardi dinara iz Sarajeva preko Srebrenice pa opet do Sarajeva. Mustafić ugovara takve poslove sa direktorima Fonda vodoprivrede u Sarajevu i nekih srebreničkih preduzeća uz tako neverovatne manipulacije da ih je teško povezati i razumeti! Ilustracije radi: "... Posle svega, Mujo mi je doneo 400 milijardi dinara u kešu i ja sam složio novac u akt tašnu."

Kako je ujedno bila zakazana sednica Skupštine Republike BiH, sutradan sam s novcem krenuo u Sarajevo. Kad sam stigao, nazvao sam Omera Behmena i rekao da nosim novac. 'Novac treba da predaš Edhemu Bičakčiću i Amili Omersoftić!' rekao mi je Behmen. Tako je i bilo."

Novac je te 1991. najviše korišćen za nabavku oružja, naročito iz Foče.

Kuća Ibrana Mustafića postala je skladište oružja. On o tome kaže: "U Gornjim Potočarima smo kamion parkirali neposredno pored prozora moje kuće i počeli sa istovarom naoružanja. U ovoj pošiljci je bilo 30 automata kalibra 7,62 i 9 mm, 14 pušaka M48, jedan puškomitraljez engleske proizvodnje sa 500 komada metaka, 12 protivtenkovskih mina, oko 30 kg trotila TNT i 30 kg dinamita. Puškomitraljezi sa municijom su koštali 4.000 DM."

Mustafić zatim piše: "Iako je kompletno naoružanje opštinskog štaba TO još 1989. godine otela JNA, u Fabrici akumulatora je ostalo oko 4.600 cevi samo pešadijskog naoružanja i jedan protivavionski top PAT..."

Više puta me je Naser Orić upozoravao da bi trebalo uraditi nešto oko ovog PAT-a. Jednu večer otišli smo do Fabrike akumulatora kada su na obe ulazne kapije Muslimani bili dežurni portiri. Njima sam rekao da večeras treba biti izvezen PAT iz fabrike i da je njihov osnovni zadatak da ništa o tome ne znaju...

"Naser i Mirsad, kaže Mustafić odmah su otišli do fabrike i odšlepali PAT u Gornje Potočare. Te noći padao je prvi sneg, tako da je kamion ostavio iza sebe tragove koji su vodili do Naserove kuće. PAT su ostavili u Naserovu garažu i posao je bio završen. Posle izuzimanja ovog PAT-a krenula je nesnošljiva kampanja u srbijanskim sredstvima informisanja, u stilu: 'Masovno naoružavanje Muslimana', 'Srbi nikad ugroženiji' itd."

Kaznena prijava protiv Drage Hedla, novinara „Feral Tribuna“ i mr. sc. Ivice Mladinea, ravnatelja Središnje porezne uprave

Radovan Smokvina, dipl. ing., Švicarska

Podnio sam kaznenu prijavu protiv novinara „Feral Tribuna“ Drage Hedla i ravnatelja Središnje porezne uprave mr. sc. Ivice Mladinea, kao i protiv više nepoznatih djelatnika porezne uprave. Navedeni su krivi prema sljedećim člancima KZRH 300, 337, 338, 339, 347, 348, a dodatno je ravnatelj porezne uprave mr. sc. Ivica Mladinea kriv zbog teškog kršenja Ustava RH, članka 51. koji govori da se porezni sustav temelji na načelima jednakosti i pravednosti i da je svatko dužan sudjelovati u podmirenju troškova države u skladu sa svojim gospodarskim mogućnostima. Nikakvog odgovora do danas nisam primio.

Kaznenu prijavu obrazložio sam sljedećim.

U tjedniku „Feral Tribune“ broj 1136 od 13. srpnja 2007. objavljen je članak na stranicama 8. i 9. pod naslovom „Došao Đapić s kolodvora“ u kojemu novinar Drago Hedl detaljno opisuje lik i djelo, kao i trenutno poznato imovinsko stanje sadašnjeg gradonačelnika Grada Osijeka i saborskog zastupnika Anto Đapića. Predmetni člank u „Feral Tribunu“ sastavljen je od sljedećih dijelova:

Partnerstvo „Bez ijedne uložene lipe“; „Đapićevih sedam stanova“; „Odmor u Dubaju“; „Od Jaruna do Jadrana“; „Trgovanje sa Zecom“. U članku jedino nije spomenuta cijena snimanja filma o Đapiću koji se snimao u Izraelu, kao i cijena njegovog magisterija.

Te podatke znaju i vrapci na grani, ali i svi članovi stranke HSP, pa i svi oni koji sjede u Saboru, ali glavni državni odvjetnik gospodin Mladen

Bajić ne želi ili ne smije znati za takve činjenice, jer njega posjećuje gospodin Đapić i tako oni sređuju sve nesporazume.

Na postavljeno pitanje (poslano e-mailom) je li Drago Hedl kao novinar i autor predmetnog članka kojim slučajem podnio kaznenu prijavu nadležnim organima koji bi trebali odraditi svoje, gospodin Hedl do danas nije odgovorio i time postoji osnovana sumnja da je gospodin Hedl kriv prema KZ RH čl. 300. i da ga treba primjerno kazniti.

Kad bi i stigao odgovor od gospodina Hedla onda bi on vjerojatno glasio da nadležne pravosudne institucije kao i glavni državni odvjetnik Mladen Bajić ionako sve takve KP bacaju u koš, pa nema smisla trošiti vrijeme, papir i tintu.

Ili je kriv gospodin Drago Hedl zato što javno iznosi neistine, ili je još krivlji zato što je sve već dulje vremena znao, ali nije ništa poduzeo, ili je kriv gospodin Anto Đapić kao pri-

Zlatko Zeljko i Radovan Smokvina

matelj mita, jer naročito on, samo gledano biološki, ne može niti teoretski živjeti od zraka i ljubavi prema domovini i to punih 25 godina, a gospodin ravnatelj Porezne uprave

kriv je, jer nije postavio pitanje gospodinu Đapiću otkud mu novac i je li platio porez. Bilo kako bilo, jer, kako već godinama govori naš predsjednik država Stipe Mesić, valja pustiti da profunkcioniraju sve institucije pravne države, ili kako se kaže u hrvatskom narodu valja pustiti i čekati da pravosudne institucije prораде same od sebe, a kako je hrvatsko državotvorno pravosuđe samostalno i samoupravno to dokazuju i najskuplje tarife odvjetnika iz EU okruženja koje predstavljaju značajni dokaz i govore u prilog unapređenja samoupravnog državotvornog pravosuđa.

Jedan funkcionalan i pravedan porezni sustav bitan je činitelj za stabilnost i prosperitet neke države. U mnogim zemljama Afrike, ali tako i u Hrvatskoj, stvorene su takve porezne institucije koje odvajaju „elitu“ od građana i onda kad je u pitanju plaćanje poreza, a ustvari u RH kao i u nekim afričkim državama novonastala „elita“ uopće ne plaća porez,

a to je nažalost i slučaj u RH, iako se Hrvatska nalazi na europskom kontinentu i u krugu civiliziranih država, ali nažalost, predstavlja primjer jedne nerazvijene fiskalne države sa svim negativnim posljedicama koje postoje i u spomenutim afričkim državama, pa se zato prosperitet, blagostanje, zdravlje, sloboda, mir, demokracija, ravnopravnost pa čak i jedinstvo i neovisnost građana ne može uopće niti začeti, a kako li provesti kao što je to slučaj u zemljama EU, SAD,

Kanade...

**Bože čuvaj Hrvatsku,
Bože pomoz Hrvatskoj!**

ŠIBENSKI BRANITELJI

Vjekoslav Škrebliin, Zagreb

Najava šibenskih branitelja kako će na Thompsonovom koncertu odstraniti sva ustaška znakovlja, pokazuje na djelu, nakon OLUJE, najvišu razinu državotvorne svijesti u HRVATA. A tko bi drugi nego ŠIBENSKI BRANITELJ glasno i jasno shvatio sustavne i ciljane provokacije, kojima hrvatsko biće obasiplje svekolika mafija? Poglavitito židovsko-komunistička!

O "zabranama" pjevanja našeg Marka pisao sam i na portalu, koji se kao tobožnja hrvatska državotvorna karika, niti (ne) znajući?!, zapravo savršeno uklapa u zloćudne viruse puštane iz mračnih laboratorija. Odavno postaje očito kako se "suprostavljene" strane i mišljenja zapravo nadopunjuju, učvršćujući sadašnje stanje države Hrvatske. Želje i ciljevi su im isti.

Jednima, ostati vječno na poziciji, a drugima konačno doći na red i postati također "izbavitelji" Hrvatske i Hrvata.

Zar treba isticati kako ne pripadam niti jednoj od spomenutih opcija. Ja, kao i mnogi obični građani, ŠIBENSKI BRANITELJI, shvatio sam jedinstvo i smisao djelovanja i jednih i drugih i trećih. Protagonisti židovske mafije Thompsona proglašavaju antisemitom, ustašom, nostalgijem, zazivačem uskrsnuća zlokobne prošlosti...

Zatim se na njih nadopunjuju "antifašisti" putem svojih "bombaša", putem Stjepana Mesića ili one sramote i žalosti Istre i Kvarnera. "Thompson neće pjevati u Istri." Damir Kajin nije do-

slovni GLUPAN. Ali kada se i taj "saborski" zastupnik kriminalac razotkrio, s "predsjednikom" djeluje kao "dva brata uboga...". Teško je to ne vidjeti, zar ne?

Primjere pravog, doslovnog glupana su Polančec, zbog svojeg tupastog izgleda i kriminalnog djelovanja, te Milan Bandić koji se jako trudi (o) sakriti otiske vlastitih dugih prstiju. Doista, zahvaljujući internetu također, uskoro će obojica kao i korumpirani riječki doktor, po "jogurt i žgance"...

U grupu provokatora koji brane i napadaju Marka Perkovića Thompsona spadaju također i "državotvorne" Hrvatine, koje iza svojih internet stranica također vrebaju svoje mjesto na sceni.

Specifičnost je "Slučaja Škrebliin" da bez volje i suradnje imenovanog, nikome ne može donijeti ikakve poene. A slučaj, iako "privatni", je takvih dimenzija da sam, pojedinačno, može pomesti i korumpiranu "političku" scenu i Republike Hrvatske. Primjerice, može nekoga ili nešto promovirati, ili pak gurnuti iza rešetaka ili pak u ropotarnicu prošlosti.

Godinama pratim svakodnevne tužbalice tzv. državotvoraca. Javlja sam im se, objavljivali su moje tekstove... do trenutka kada sam ih prozreo i to javno objavio na njihovoj vlastitoj "čeki". Danas me stoga ignoriraju. Drugi se pak kukavički povlače na samu pomisao izravnog, makar i medijskog sukoba s banditima, protiv kojih "kobajagi" rogobore.

Treći pak, ugledni - čitaj parajlije, "nude" svoj novac u predizbornoj kampanji za ulazak u Sabor, a da trebaju novac "zakotrljati", tada nestaju bez objašnjenja, da bi se kasnije pojavili i djelovali "prozivkama" i svakodnevnim jadikovkama o HR korumpiranom sustavu.

Svi oni, ponavljam, rade u istom interesu na naš račun i za svoj džep. Uočio sam ih, te meni više ne mogu prodavati "muda pod bubrege". Ali takvi se nikada ne predaju, nego se lijepe poput krpelja, NASTUPAJU POPUT KLONOVA, izigravajući ILUMINATE. Što se tiče hrvatskog branitelja popularnog pjevača, iznosio sam otprilike ovakva razmišljanja...

"Ako nekoliko osoba na njegovim koncertima i stavlja ustaška obilježja, medijska će mafija iz toga napraviti priču, kako je takav koncert prisjećanje na propalu endehaziju. Pošto su tako ciljane provokacije primitivne ali efikasne, smatrao sam kako na njih treba također odgovoriti odlučno i na istoj razini. Naime, činjenica je kako je ustaška vojska vrvjela generalima židovskog podrijetla. Čuo sam kako je i sam Poglavnik bio oženjem Židovkom..."

Do nedavno se nitko nije libio pisati o kadrovsko-nacionalnoj strukturi ustaške i tadašnje NDH političke elite. A ta je kadrovsko nacionalna struktura, vidi koincidencije, slična i u sadašnjoj Hrvatskoj. Nekada su promovirali i borili se za ideju arijevske Hrvatske, a danas su dio zločinačkog sustava koji kontrolira Republiku Hrvatsku. I bilo tko im ugrozi njihove interese, oni ga (z)gaze!

Primjerice, ŽIDOVI koji nisu prisustvovali upriličenoj JASENOVAČKOJ LICITACIJI, uoči protuzakonite prodaje INAE, postali su lovina u režiji "državnih" Židova. Tekar mojim načinom otkrivanja legla hrvatskih parazita, i mnogima drugima se upalila "svjećica". Počelo se sustavnije i argumentiranije pisati o do tada sakrivanim i zabranjenim temama. Osobno ih nisam načinio jer nisam ekspert za takva područja... Ali zato kompetentno mogu iznositi činjenice da je GEORG SOROS izravno rušio TUĐMANA, MILOŠEVIĆA te na njihova mjestu postavljao svojeg RAČANA, MESIĆA, ĐINĐIĆA, kojega je, stoje materijalni dokazi MOTIVA, t.j. zbog podrške meni i "SLUČAJU ŠKREBLIN" zbog kompromitacije i židovske mafije, kasnije likvidirao.

Zbog odabira najpovoljnijeg TIMEINGA, za sada međunarodna sigurnosna zajednica slučaj nije prosljedila nadležnim institucija-

ma. Dobro je kako su se neki tek nakon tih i takvih događanja počeli pojavljivati u javnosti s do tada "nezamislivim" temama. Iznašati se počelo i o židovskom porijeklu mnogih ustaških generala i ostale "svite". I čim ZUROFF ili neko njegovo židovsko-komunističko-banditsko potrkalo s ovih prostora počne govoriti o HR GENOCIDNOSTI, ENDEHAZIJI kao instrumentu ucjene današnje HRVATSKE, i spomenutim činjenicama im treba ZAČEPITI USTA.

Primjerice..."O.K. ali kako tumačite da su ŽIDOVI U USTAŠKOM SUSTAVU imali toliko generala. U policiji i tajnim službama svojeg MANOLIĆA, SINDIČIĆA ILI JOSIPA VRESKA. Takvim mentalitetima koji su na sadašnjoj sceni, poglavito onima koji se smatraju "sposobnijima" pa žele na scenu, REPUBLICI HRVATSKOJ NE TREBAJU!" STOGA BUĐENJE BRANITELJSKE SVIJESTI OHRABRUJE! Takvo zrelo, državotvorno promišljanje i buđenje nisam doživio

od onih koji se smatraju ELITOM U SJENI. Koji sami sebe doživljavaju kompetentnima.

Onima koji žele HRVATSKOJ i svakom pojedincu u njoj dobrobit savjetujem: "Izađimo na brišani prostor te argumentima potucimo hrvatsku mafiju i njezine jatake." Oni, kriminalci djeluju iz zasjede i sjene. PRIORITET SVIH PRIORITETA JE PRESTATI BANDU DOŽIVLJAVATI KAO DRŽAVOTVORNE ELEMENTE, JER SE RADI O NAJOBIČNIJIM KRIMINALCIMA.

Tako ja činim.

SAMO TAKAV NAČIN BORBE IMA ŠANSU U KONAČNU POBJEDU NAD ZLOČINAČKOM ORGANIZACIJOM. I tek tada se stvaraju UVJETI, POLITIČKA VOLJA, ZA OSTVARENJEM SVEHRVATSKIH INTERESA. Sve ostalo je "čačkanje mečke"...

Vjerujem kako ste shvatili kako se "sitni" delikvent MILAN BANDIĆ upravo nalazi na dohvat "jogurta i žganaca", baš zbog tekstova i na ovom portalu.

Ako pak niti to nije shvaćeno, žali Bože potrošenog vremena i truda. Ali sa zdravim pristupom, razmišljanjima i podrškom ŠIBENSKIH BRANITELJA, počinje i vidljiviji proces početka poraza hrvatskih okupatora i njihovih jataka, koji nas drže u čeličnom obruču. Možda ŠIBENSKI BRANITELJ navlači "PRIRODNI FENOMEN" koji će TRENOM progutati svekoliku bandu i jatake!?

STJEPAN MESIĆ - SVOJ NA SVOME

Diana Majhen, Zagreb

Mesićev posjet Ogulinu i Drežnici najnoviji je "biser" predsjednika koji ih je izvalio više nego svi ostali predsjednici na svijetu skupa. Jasno mi je da se poklonio palim partizanima, pa neće se valjda klanjati palim hrvatskim braniteljima. Ali mi nikako nije jasno zašto se oni preživjeli "antifašisti" kao i njihovi bezbrojni, vječnoživući nasljednici javno i organizirano ne klanjaju njemu.

Jer, prvenstveno Mesiću mogu zahvaliti što i dalje žive po Hrvatskoj kao slobodni ljudi, što nitko od njih nikada nije odgovarao za svoje zločine i što nam još i nalaze za shodno soliti pamet o tome da je današnja Hrvatska nastala zahvaljujući njihovoj borbi. Izgleda da su "zaboravili" kako su zatvarali i ubijali ljude koji bi se usudili samo spomenuti neovisnu, slobodnu Hrvatsku. Zanimljiva je ta kolektivna, "antifašistička" amnezija. Nitko se ne sjeća da su počinjeni zločini, nitko pojma nema o stotinama tisuća pobijenih Hrvata, nitko se više ne sjeća Golog otoka, Gradiške ili zloglasnog beograds-kog CZ-a, u koje su pospremili sve one koji su govorili o slobodnoj Hrvatskoj. Danas nemaš većih Hrvata od tih "antifašista", sve zahvaljujući amneziji.

A da ih netko slučajno ne bi probudio iz tog stanja u kojem se sve zaboravlja, brine predsjednik

Mesić.

On je tu, uvijek na usluzi da zastavi institucije svaki put kada pokušaju odraditi svoj posao. Nije bitno što pri tome radi van svojih ovlasti, nije bitno što kao predsjednik o tome daje javne izjave i utječe na javno mjenje, kada se trebaju zaštititi partizanski zločinci Mesićeve ovlasti nemaju granica.

Evo, čitam kako se primio posla da odredi svog nasljednika. Čini mi se da Mesić preskače uzimanje svojih lijekova, pa je izgleda umislio da je kralj i da postoji neka Mesićeva dinastija, u kojoj kralj Mesić imenuje prijestolonasljednika. Ban ne može biti, to je ipak hrvatski naslov, ali bi se odlično uklopio npr. u dinastiju Karađorđevića. I to po svim mjerilima.

Brine Mesić za položaj Srba u Drežnici, kaže kako se ministarstva trebaju više angažirati, a i napraviti pritisak na državne organe. Da ne znam kako je to njegov općeniti stav prema Srbima, još bih pomislila da mu srpski rođaci žive u Drežnici, nije da ih nema.

Nikako da se sjetim kada je Mesić posjetio hrvatske branitelje te predložio pritisak na Vladu kako bi nešto poduzela i spriječila ogroman broj samoubojstava koja se nezaustavljivo penju. Ne sjećam se ni da je posvetio vrijeme pokušaju rješavanja pitanja hrvatskih prognanika koji su izbjegli pred četničkim hordama, te danas jedva preživljavaju nakon povratka u Hrvatsku.

Ima Mesić prečeg posla. Kao što je posjet pravoslavnoj crkvi, brine ga što nije obnovljena još od 1990.g. Sve one porušene katoličke crkve izgleda da ga ni malo ne brinu, ionako nisu njegove pa što ga briga.

Sve u svemu, imamo predsjednika divljenja vrijednog. Ne znam ni za jednog drugog čovjeka koji je uspio dobiti dva mandata kao predsjednik zemlje protiv koje godinama radi, protiv koje je svjedočio na Međunarodnom sudu u Haagu, čije je tajne arhive otvarao onako kako bi tko zatražio, te koji nikada nije pokazao ni mrvicu domoljublja.

A da je i te kako svjestan toga kakav je bio njegov "doprinos" zemlji kojoj je predsjednik, najbolje govori to što je zatražio doživotno osiguranje za sebe i svoju obitelj.

Valjda je u strahu da će mu narod, nakon isteka njegovog mandata, zahvaliti onako prema zaslugama.

Valjda je u strahu da će mu narod, nakon isteka njegovog mandata, zahvaliti onako prema zaslugama.

ISTINA POBJEĐUJE

Petar Gelo, Melbourne,
Australija

Poštovano hrvatsko slušateljstvo,

Ubrzo nam dolaze predsjednički izbori u lijepoj našoj domovini Hrvatskoj. Što ti izbori znače za našu sadašnjost i budućnost, posebno vandomovinske Hrvatske, gdje su potpuno svi mostovi skoro srušeni, što znači, ponovno su nas prisilili, da se moramo pozabaviti s političkim djelovanjem. Desnica, koja desnica, koja ljevica, jer samo mogu postojati domoljubne stranke, bez razlike na politička stajališta. Govore o irskom modelu, a mi im nudimo već godinama taj model. To je povratak, ulaganje, znanje, navika na rad i disciplinu, naraštaj hrvatskog domoljubnog opstanka, ali to nekome i te kako smeta. Žalosno, ali istinito. Nije dovoljno reći, to me nije briga, jer to drugi hoće. Gdje je tu stranačka demokratska domoljubna suradnja, poštivanje zajedničke suradnje, sve u ime budućnosti hrvatskog naroda, hrvatske države. S irskim domoljubljem, Irska je uspjela vratiti u Irsku 200.000 Iraca.

Međutim, u Hrvatskoj sve te političke stranke, odbacuju izvandomovinsku Hrvatsku, a pojedinci sa svojim djelovanjem i ponašanjem, kad bi to učinili u demokratskom sustavu, već bi bili na godišnjem odmoru, nekoliko godina iza zatvorskih vrata i to će trajati dok u Hrvatskoj, državna vlast ne progovori ISTINU, koja kakva je takva je, ali je naša, HRVATSKA ISTINA.

Predsjednik Ivo Sanader i ministar za prosvjetu Primorac reko-

še, da je Hrvatska umorna od prošlosti i da se trebamo brinuti o sadašnjosti i budućnosti. To je točno da je Hrvatska umorna od prošlosti i predsjednik Ivo Sanader i ministar Primorac, zajedno sa svim ministrima hrvatske vlade, imaju priliku, dužnost i obavezu, osloboditi Hrvatsku od umora prošlosti i to trebaju i mogu učiniti samo s iznošenjem ISTINE o hrvatskoj prošlosti, jer na ISTINI hrvatske prošlosti, temeljima Hrvatske, gradi se i sadašnjost i budućnost Hrvatske DRŽAVE.

Umor i zamaranje Hrvatske, to provodi i natura Hrvatskoj upravo Stipe Mesić, s njegovim neistinama, krivokletinika, njegovim podvalama, s njegovim ponovnim okupljanjem pobijedenih Titovih jugokomunističkih vampira prošlosti i njihovih saveznika, crnih krpetina s mrtvačkim glavama, koji su Hrvatsku zajednički razarali od Vukovara do Zadra i Dubrovnika i koji su zajednički i ove godine proslavili dan, kad su pod zaštitom talijanskih fašista, mučili i na ražnju u mukama usmrtili, 1941. godine, hrvatskog katoličkog svećenika, Jurja Gospodnetića. Hrvatski oslobodilački Domovinski rat, borba hrvatskih branitelja, to je bio rat protiv agresorske zločinačke Titine armije na Hrvatsku i to je bila hrvatska OLUJA POBJEDE, nad Titinom agresorskom armijom i njezinim saveznicima, raznih Kadijevića i Mladića, gdje su hrvatski branitelji uz Božju pomoć, sa snagom križa na krunici, pobijedili komunističku petokraku, koju Stipe Mesić sa njegovim neistinama i krivotvorinama ponovno poraženu okuplja, da bi hrvatskom narodu ponovno

stavio lance na hrvatske ruke.

Stipe Mesić, umara i muči hrvatski narod, s njegovim porukama, da je komunizam "ljudska i demokratska ideja", koja u sebi nema "ništa zločinačko" sa slavljenjem komunističke partije, komunističkih zločina i zločinca takozvanog Tite, s čijim je naređenjem, ta "demokratska i miroljubiva" komunistička partija, izvršila pokolj nad hrvatskim narodom, pretvorivši Hrvatsku u jugokomunističko stratište.

Iz Haaga su iznenađeni potvrdili, da je Stipe Mesić u Haag poslao i previše strogo povjerljivih državnih dokumenata, koje od njega nisu ni tražili i rekoše da je poslao, šest stotina šezdeset i šest dokumenata (666). U 13. poglavlju knjige Otkrivenja je zapisano: "Razumom, rasvijetljenim svjetlošću božanske Mudrosti, uspijevamo iz broja 666 pročitati ime jednog čovjeka, a to ime označeno pod tim brojem, je ime Antikrista." Poznato je da sotonisti, brojku 666, upotrebljavaju za njihovu oznaku.

U Misnom slavlju na Bleiburgu ove godine, biskup S. Štambuk u svojoj propovijedi, upozorio je na Križni put, gdje su u jugokomunističkim kolonama smrti, bez vode i jela, iscrpljeni Hrvati i Hrvatice umirali i za taj put biskup reče: "Hrvatska. Put križa na žalost još uvijek traje. Traje drugačijim metodama i trajat će, SVE DOK PRAVA I CJELOVITA ISTINA NE DOĐE NA VIDJELO." Hrvatski narod ima svoju čistu prošlost u borbi za slobodu u svojoj DRŽAVI HRVATSKOJ, živjeti u svome DOMU, slobodnom bez nacizma, fašizma, komunizma i zaraženog jugoslavenstva i hrvatski narod

zahtijeva ISTINU, jer hrvatski narod nema straha pred ISTINOM, koju sa svojim neistinama nastoji sakriti Stipe Mesić, sa svojim neistinama zamračiti svjetlo sunca. Hrvatski narod, pred drugi svjetski rat, dao je svoj glas Hrvatskoj seljačkoj stranci, koja je uspostavila Banovinu Hrvatsku i športski ogranak HSS-e, s imenom Hrvatski junak, prije početka vježbi i nastupa, uputio je pozdrav, Za dom spremni, da bi danas Stipe Mesić, taj hrvatski pozdrav, proglasio "fašističkim", s čime je HSS-u, koju je osnovao Stjepan Radić, proglasio, da je HSS-a, "fašistička stranka".

Pitanje Stipi Mesiću, na njegovu neistinu o komunizmu, da je komunizam "human i demokratski", odgovor su dali sami komunisti, pobivši milijune svoga roblja, s nastojanjem da zavladaju cijelim svijetom. I jesu li i komunistički zločini nad hrvatskim narodom, za ciljeve komunizma, "humanitarni i demokratski."

Drugo pitanje, Stipi Mesiću i njegovim i Račanovim jugokomunistima i njihovom žaljenju za mučilištem prozvanim "Jugoslavija", što su dokazali sa svopjnim pjevanjem u izbornoj noći, Od Vardara do Triglava, za odgovor Stipi Mesiću i njegovim i Račanovim jugokomunistima i njihovom žaljenju za mučilištem prozvanim "Jugoslavija", dao je i njihov miljenik takozvani Tito, s otkrićem ruskih povjesničara, koji su u pismohrani NKVD-a, Staljinovog komunističkog terora, nedavno pronašli, što je i objavljeno, da je njihova "ljubičica bijela", kojoj se oni i zaklinju, kao suradnik NKVD-a u Rusiji, pobio ravno tri stotine jugokomunista, koji su u tome "komunističkom raj" tražili utočište. Jesu li i ta ubijanja "humana i demokrats-

ka", gdje je takozvani Tito i završio komunističku školu mržnje i ubijanja i za ta ubijanja njega je Staljin proglasio "herojem", rekavši, da je hrabar, jer ih je sve dao pobiti.

U samom Zagrebu u srcu Zagreba i tu je u Tuškancu jugokomunističko stratište, gdje leže pobijeni Hrvati, s "depešom" Titinog šefa njegove Ozne, Rankovića, ubojicama u Zagrebu s ukorom, da premalo ubijaju i da što brže, sve u "ime naroda", trebaju pobiti što više "narodnih neprijatelja", gdje je i moj stric završio upravo na prostorima, koji je izveden iz bolnice Sv. Duh, kao mnogi nevini. Je li i taj zločin "humanitaran i demokratski" gospodine Mesiću.

Opsjednut komunističkom mržnjom, Staljinov "heroj" takozvani Tito, na isti način kao i Hitler, nastojao je pobijediti KRIŽ. Hitler je njemačkom narodu umjesto KRIŽA, nametao hinduski znak pogansku "svastiku", dok je Tito, hrvatskom narodu umjesto KRIŽA, nastojao nametnuti komunističku crvenu zvijezdu petokraku. Da bi u toj namjeri uspio, dao je pobiti, šest stotina i šesdeset i troje hrvatskih katoličkih svećenika, bogoslova i časnih sestara.

Boraveći u Egiptu i promatrajući piramide, s oduševljenjem je naglasio: "Sve je veličanstveno, što je roblje izgradilo", i to njegovo uživanje u izrabljivanju roblja, to je bilo objavljeno u novinama u Egiptu. Na isti način, roblje, živi mrtvaci, osuđenici na smrt, kopali su podzemna skloništa, za faraona s Dedinja, pod strogim nadzorom, odabranih čuvara.

Prof. dr. Branimir Lukšić, na stranici HKV-a, Hrvatskog kulturnog vijeća objavio je naređenje zločinca Tite, za ubijanje, koje gla-

si:

"Ovih dana, pružit će se prilika da komunistička partija Jugoslavije preuzme vlast na teritoriju cijele države. Ta prilika trajat će samo nekoliko dana, a možda i nekoliko sati i ako u to vrijeme ne likvidiramo sve naše neprijatelje ta će se prilika za uvijek izgubiti." Za ta jugokomunistička ubijanja Hrvata i Hrvatica, s naređenjem zločinca Tite, s nakonom pobiti što više Hrvata da više nikada niti ne pomislimo krenuti u borbu za uspostavu svoje DRŽAVE HRVATSKE, toga zločinca jugokomunisti su u Zagrebu nagradili i s imenom trga u Zagrebu, zločincu u časti, jer je sa Staljinovim priznanjem, bio "hrabar" sve pobiti. M. Đilas je zapisao Titnu naredbu u jesen 1946. godine gdje Tito reče Đilasu: "Prestanite s ubijanjima." Na Đilasovo pitanje, zašto, Tito je odgovorio: "Zato, jer od smrti više nitko nema straha." S ubijanjima, zločinac Tito je izazivao strah, prikazujući sebe kao tirarina, vladara nad životom i smrti, pred svojim poniženim sljedbenicima, koji su u njemu gledali i onima koji i danas u njemu gledaju, božanstvo, kao Stipe Mesić, kojemu se on i njegovi i danas zaklinju da će slijediti njegov put, komunističkih stratišta. Krv hrvatskih pravедnika i pobijenih hrvatskih žena i djece na rukama zločinca Tite, po komunističkim stratištima i križnim putovima, to je zločinac Tito, prikri- vao s bijelim rukavicama, iskićen u zlatu, s razvratnim životom, podzemnim skloništima, šumskim dvorcima, brijunskim otocima, na kojima je uživao u društvu namirisanih psića i probраниh mladih "ljepotica", po partijskoj liniji, uz njegovo sviranje po glasoviru, sa svih deset prstiju, kojemu je jedan prst narastao, kao gušteru rep, svirajući nje-

mu najdražu simfoniju, krikova i smrtnih izdisaja, hrvatskih mučenika.

Mesićev "demokrata i humanista", Tito, uživao je u poniznosti i dodvoravanju njegovih sljedbenika, uživajući da je svoje sljedbenike uspio pretvoriti u poslušna primitivna bića, ubojica, koji su ponizno u njihovoj opsjednutoj zabludi vjerovali, da ON može i mrtve oživiti. Svako nastojanje hrvatskih DOMOLJUBA, da se s trga u Zagrebu makne ime ubojice, zločinca Tite, ta nastojanja, Stipe Mesić je proglasio da je to "profašizam", s porukom, njega i njegovih i Račanovih sljedbenika, sa zakletvom, da oni s Titinog puta ne skreću, s puta komunističkih stratišta i mučeničkih KRIŽNIH PUTEVA uz pjesmu Titinih opsjednutih ubojica, koji su po komunističkim stratištima, poslije obavljenog partijskog zadatka pjevali, "Padaj kišo i operi, kud prolaze proleter." A kiša je padala i hrvatska gruda, primila je krv hrvatskih pravednika.

Mesićevo optuživanje hrvatskog DOMOLJUBLJA, s neistinama, da je hrvatsko DOMOLJUBLJE, "fašistoidno", i s Mesićevim napadima na katoličku crkvu u Hrvatskoj, to se na razne načine provodi i preko, HRT-a, "hrvatske televizije", koja i s nakanom ne donosi značajne vijesti domoljubnog značaja i života hrvatskog naroda.

Na dan godišnjice proslave hrvatske OLUJE POBJEDE, Mesić je pobjegao u Mongoliju i putuje u "Tuđmanovom zrakoplovu" i nije mi jasno, jer je pred izbore obećao da se on neće voziti u "Tuđmanovom zrakoplovu" i da će putovati na biciklu i reče da neće biti na Pantovčaku i da će sve spise nositi u jednoj torbi a sada uživa na Pantovčaku u društvu udbaša savjetodavaca i putuje po cijelom svijetu, kao bogati turistički tajkun.

Oslobađanje od jugokomunizma, kojega predvodi Stipe Mesić, to je oslobađanje i od naslijeđene jugokomunističke korupcije, jer

narod bez DOMOLJUBLJA, izložen je korupciji.

Ove godine slavimo desetgodišnjicu kad je Papa Ivan Pavao Drugi da je proglasio Blaženikom Alojzija Stepinca, kojega je sa naređenjem zločinca Tite, mučila komunistička partija i neka NAŠ BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC SA SVOJOM POTVRDOM O NAŠEM DOMOLJUBNOM I VJERSKOM ZAVJETU, POŠTIVANJA NAŠE BLAŽENE DJEVICE KRALJICE HRVATA, DA SNAGE, DA SE ŠTO BRŽE, BEZ MRŽNJE I OSVETE OSLOBODIMO JUGOKOMUNISTIČKOG UTJECAJA, ZA ŠTO USPJEŠNIJI GOSPODARSKI I DUHOVNI NAPREDAK, HRVATSKOG NARODA.

Petar Gelo

urednik i voditelj
Hrvatskog krugovalnog
programa na etničkoj postaji
3 zzz, fm, Melbourne

KRETENSKA LOGIKA IVE GOLDSTEINA

Lasa Šukilo, Zagreb

Najprije su govorili: Zločin na Bleiburgu? Ne, ni govora. Nikada toga nije bilo. Ako je tamo i bilo ubijenih ustaša, onda je tomu kriva njihova zla ćud. Poubijali su se međusobno. Partizani, zapravo, osim manjih jedinica, uopće nisu niti dolazili do Bleiburga.

Priča je bila providna. Postupno sve providnija i providnija. Držala je vodu, kako se ono narodski kaže, dok majstori odu.

Tada se zločine na Bleiburgu počelo objašnjavati normalnim kaž-

njavanjem počinitelja kaznenih djela, zločinaca. Kao, na Bleiburgu usmrćen je beznačajan broj neprijateljskih vojnika. Ostali su izgubili život u Jugoslaviji. Nakon

suđenja. Pravdi se moralo udovoljiti.

Civili, što je s njima? Nisu li i oni nastradali, i to ne samo na Bleiburgu, nego i na Križnom putu?

Da. Pojavila se nova priča. U brzini nije se dalo utvrđivati tko je civil, tko je vojnik, posebno ustaša. Mnogi su bacili puške, a i presvlačili su se. S druge strane, nije se moglo niti jednog zločinca ostaviti nekažnjenog. Sigurno je među onom ljudskom gomilom bilo i ratnih zločinaca.

Gorak osmijeh. Što li drugo? Ima li se tomu što dodati?

Ima, reče prof. dr. sc. Ivo Goldstein (otkud mu samo ovo ime, nekako mu baš i ne ide uz prezime):

„Da, ali osvetnički bijes u kojem su masovno ubijani zarobljenici vjerojatno bi bio manji da su se oni predali prije 12. svibnja. Premda je važno znati da je Bleiburg dio obračuna s takozvanim narodnim neprijateljem koji je

započeo ujesen 1944. godine i da tu nije bila riječ o osveti jugoslavenskog komunističkog režima prema Hrvatima.“ („Jasenovac je bio genocid, a Bleiburg ratni zločin“, Dražen Ciglencečki, „Novi list“, Rijeka, 14.9.2008.)

Tako veli prof. Ivo, a misli zapravo nešto posve drugačije:

„Hrvati, zašto se niste iselili kad

ste vidjeli da vam nije mjesto u Jugoslaviji? Ili, zašto niste postali Jugoslavenima? Nitko vas onda ne bi klao na Bleiburgu, niti na Križnom putu.“

Tada blajburškog pitanja, uistinu ne bi niti bilo.

Da, koja kretenska logika!

LJUDI KAO ŽIVOTINJE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Britanski časnik Roland Dangerfield pojavio se je pred 'Haaškim tribunalom' u svojstvu krunskog svjedoka i izjavio: "Hrvati su se u ratu ponašali kao životinje". Vidio je veli ruševine u srpskom selu Grubori blizu Knina i ubijene civile muškarce koje su oplakivale žene na zgarištu. Očito nije prošao ni kroz Ovčare ni kroz Škabrnju...

Tko zna koliko filmova je snimljeno o dugotrajnom iskorjenjivanju urođenika po 'Novom svijetu' u kojem se europski osvajači i dan danas hvale kako su ih, poput John Wayne u filmu "Komanchi" ubijali na desetine i stotine domorodaca, jer su puške bile efikasnije od strjelica. Indijanci su se na svom terenu branili. Skalpirali su uhvaćene osvajače i nožem izvršavali 'presude' ubojicama i žena i djece, a ne samo odraslih muškaraca. Kako to na Tasmaniji, npr. nema više ni jednog živog Tasmanca?

Upravo iz Darwinove teorije o vrstama doznasmo da je i čovjek - viša vrsta životinje. I dan danas neki narodi i ne samo po prašu-

mama i ledenim zemljama na atavistički način jedu ljudsko meso. Karlo Veliki je morao donijeti poseban 'Dekret o zabrani uživanja ljudskog mesa'. Kršćanska vjera nas uči da čovjek, za razliku od životinja ima - dušu. Čovjek je životinja koja se rađa s potencijalnošću savjesti po kojoj, ako je probuđena i razvijena, čovjek spoznaje istinu i potvrđuje svoju srodnost sa životinjama ali s dušom i - svoje božansko podrijetlo. Pavao apostol je bio izuzetno pobožan farizej, no to ga nije sprječavalo da bude i jedna od prvih ubojica kršćana. No, kad se je u njegovoj svijesti, padom s konja, probudila u njemu njegova do tada latentna ljudska savjest, on je shvatio šta je do tada bio - isti kao i oni koji ga u Efezu kamenovaše i koje nazva - "zvijeri u ljudskoj spodobi".

Gosp. Dangerfield tvrdi da je 'šesnaest godina bio vojnik' i da se je za to vrijeme 'učio kako se ratuje'. Zatim je poslan u misiju OUN na Balkan da promatra kako se tamo ratuje. Ne vjerujem da u tim školama nije naučio da su u Antici, kako to opjeva Homer, narodi Balkana bili i te kako složni, da se među sobom nisu iskorjenjivali niti smatrali da je

tuđa zemlja njihova, ako s nje 'očiste' urođenike. Nitko do iza konca prvog svjetskog rata na našim prostorima nije čuo za neki "barbarogenij" koji je ipso facto i "nadčovjek". Kći Radovana Karadžica, Sonja, je preko svog radio-odasiljača klevetala one Srbe koji nisu htjeli činiti ono što je od njih tražio njezin tata psihijatar.

Pošast suludog ubijanja su donijele na Balkan velesile i to nije neka nova stvar. Najžalosnija sudbina naroda Balkana počela je u toku Prvog svjetskog rata, na kraju kojeg su sile pobjednice darovale Srbiji tuđe zemlje i prepustile ih da tu rade šta ih bude volja. Nitko Aleksandra Karađorđevića nije nazvao životinjom, a pogotovu ne Tita. A nitko toliko zla na Balkanu nije počinio koliko ta dva poludjela despota. Naprotiv i dan danas nam je zabranjeno da iz arhiva i naše memorije uzimamo podatke i na temelju njih pišemo našu vlastitu povijest u zadnjih stotinu godina. To nama ne dopuštaju najviše - zapadne kancelarije. Zašto? Jer za njih važe oni stihovi francuskog pjesnika La Harpe (koje Chateaubriand citira u svojim 'Zagrobnim uspomenama'): S'ils avaient tout osé vous avez tout

permis!..." (Ako su se oni usudili, vi ste im to dopustili).

U logici ratovanja postoje 'ženevske konvencije' (od Solferina do Staljina), ali i jedno oduvijek važeće i nikad napušteno pravilo: Kad se radi o borbi za goli opstanak, sve je dopušteno osim samoubojstva.

O nekulturnom postupku gospodina Dangerfielda na račun Hrva-

ta, moglo bi se dugo pisati i to na temelju argumenata od kojih bi i njemu utrnuli zubi. No ostavimo, za ovaj put, samo na konstataciji: krunsko svjedočenje s nabojem mržnje ne može sud uzeti u obzir kao - objektivno iznesenu činjenicu. K tome, sud bi trebao gospodina Dangerfielda kazniti zbog uvrede cijelog jednog naroda koji ni jednoj stranoj zemlji nije u svojoj dugoj povi-

jesti nanio ni ratne ni mirnodopske štete. Šta bi tek Dangerfield rekao o nama da smo mi spravili sa zemljom neki njihov Zadar - bilo 1202., bilo 1944.?!

No, njemu hvala što nam je, bar na ovaj način, pokazao pred svijetom - tko nam je prijatelj, a tko neprijatelj.

SPOMENICI ZNAMENITIM DUBROVČANIMA U STAROJ GRADSKOJ JEZGRI?

Đivo Bašić, Dubrovnik

U tisku su se pojavili napisi za i protiv postavljanja spomenika znamenitim Dubrovčanima u staroj gradskoj jezgri. Postoje dobri argumenti i za i protiv, ali argumenti ne grade i ne razaraju gradove, već njihovo činjenično ispunjenje ili upražnjenje.

Međutim, poznato je da je stara gradska jezgra, onakvu kakvu danas vidimo i baštinimo, najvećim dijelom građena tijekom Dubrovačke Republike (prije i nakon velikog potresa 1667.), pa je

i iz tog doba odredba da se ne podižu spomenici ljudima koju su "iznimkom koja potvrđuje pravilo", na neki način, sami Dubrovčani ispoštovali tako što su postavili spomenik Mihlu Pracatu, ali u atriju Kneževa dvora, a ne na otvorenom. Spomen-ploča svakako ima, također i u najnovije vrijeme. Ako postavite spomenik Marinu Držiću, morali bi definitivno i Ruđeru Boškoviću. Ali onda bi morali i Benediktu Kotrulj (ević)u i Marinu Getaldiću. Zašto ne i Stjepanu Gradiću koji je toliko pomogao nakon potresa 1667. godine? Ili čuvenom pomorcu Vici Stjepoviću Skočibuhi?

Nadalje, bilo bi dosta ljudi (uglavnom književnika) kojima bi mogli podignuti spomenik (Antun Sasin, Mavro Vetranović, Šiško Menčetić, Mikša Pelegrinović, kasnije Brno Džamanjić i dr.), pa i onih koji se javljaju na razmeđi i tijekom XIX. stoljeća (npr. Marko Faustin Galjuf, Antun Paše Kazali, neizostavni Ivan Kaznačić, Antun Kaznačić i Ivan August Kaznačić, Mato Vodopić, ljudina Niko Pucić Veliki i dr.). Ma, po toj logici, uz određene nužne nadopune, trebalo bi uzeti onu "Galeriju znamenitih Dubrovča-

na" i jednostavno po njoj napraviti kipove diljem starog Grada.

Ivanu Gunduliću je podignut spomenik, ali taj je spomenik (izgrađen dobro nakon pada Dubrovačke Republike) više "Himna slobodi" i domorodnosti probuđene nacionalne svijesti koja se krajem XIX. stoljeća suprotstavljala stranci i vlasti austrijske države: definitivno je više od kipa, ali očito manje od značenja bokuna bronce i (s)letne piste za golubove.

Možemo razglabati o tome da je Dubrovačka Republika raspravljala i namjeravala podignuti spomenik Ruđeru Boškoviću, ali opet se moramo zapitati zašto u zatvorenom (Velikom vijeću)?

Sjećam se jednog članka kada je Renato Baretić dobro verbalno ispljuvao "ulicu slavnih" koja je zapravo kasnije zaživjela, a na njoj su se našla (ponekad nezasluženo) razna pseudo-estradna imena po kojima ljudi zapravo šetaju i pljuvaju. Sjetio sam se smiješne mogućnosti da bi imena, nepoderive sličice i tekstovi slavnih Dubrovčana mogli zaživjeti (nakon temeljitih arheoloških istraživanja!) na popločanom

pločniku koji se namjerava izgraditi na Boškovićevoj poljani: "Pločnik slavnih Dubrovčana"!

Eh, što bi netko zaradio od toga, kao i za sve drugo. Ma, da je makar staviti kakve tekstove (i prijevode na engleski) općenito nekih stanovnika svijeta. Tako npr. mađarski mislilac Béla Hamvas (1897.-1968.), koji je nakon II. svjetskog rata pao je u nemilost komunističkog režima, kaže:

"Bez vjerodostojnosti onoga koji govori riječ nema sadržaja, i ako netko nešto govori, ali ne čini, taj nije rekao ništa, nego je samo brbljao. Čin pak bez riječi puki je biološki refleks. ...Misao vrijedi samo ako je ispunjena u činu, čin samo onda ako je utemeljen u redu uma. ...Otkako se korupcija proširila, čovjek nema predaju nego povijest. ...Ne ostvariti nanovo početni položaj iz korup-

cije znači potonuti bez suprotstavljanja u mraku, grijehu i bolesti. ...Sloboda i jednakost, demokracija i socijalna pravda samo su imena iza kojih se skriva bestijalnost divljaka, i to kako živi čovječanstvo ...nema nikakve veze niti s idealima, niti s humanitetom, ali utoliko više ima sa srozavanjem, potonućem u podivljalo i primitivno stanje. ...Ako čovjeku daju jesti dio sitosti, on najčešće postane pospan. Zabavom se cijeli narodi mogu pretvoriti u idiote".

Spomenik Papi Ivanu Pavlu II. definitivno zaslužuje da bude na Trgu mira jer ljudskošću ulazi (donekle) u staru gradsku jezgru, na "predziđe kršćanstva" i starog Grada, a lik itekako zadire u povijest čovječanstva i "prijelaza praga nade" za postavljanjem njegova kipa na rečenom trgu. Taj jedan od najvećih Papa u povijesti čovječanstva bio bi

veliki samo da je rekao:

"Umjesto da se čudimo što providnost dopušta toliko religija, više bismo se trebali čuditi mnogim zajedničkim elementima koji se u njima susreću".

Umjesto da se čudimo zašto (ne) bismo trebali dopustiti više kipova u starom Gradu, više bismo se trebali čuditi mnogim zajedničkim (i uopće svim) odredbama Dubrovačke Republike koja je toliko dugo uspješno živjela bez spomenika ljudima: ona je najbolji spomenik male udružene, sređene i organizirane ljudske zajednice. Stara gradska jezgra ima svoje razumne zakone skučenosti prostora, a svi prostori svih vremena imaju svoje spomenike nad i pod zemljom. Sve su to "bezimenni" ljudi povijesti.

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (2)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ JEDAN - JE LI TO TOMISLAV DRAGIČEVIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Tomislav Dragičević, generalni direktor INA-e d.d., ustaša br. 1. Jer on je na čelu najveće skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

„Lider“ navodi:

Tomislav Dragičević

INA GRUPA

dr. sc. Tomislav Dragičević

- Prihod: 27,9 milijardi kuna

- Broj članica: 44

- Najveća tvrtka: INA

Tomislav Dragičević, zvani Šteker, - kako govori njegov službeni životopis - na mjesto čelnog čovjeka INA-e došao je s mjesta direktora Inin sektora strateškog razvoja i istraživanja.

Rođen je 1952. u Strizivojnoj kraj Đakova. Doktorirao je tehničke znanosti na zagrebačkom Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije. Osnovna područja njegova rada su koordinacija i vođenje složenih istra-

živačkih projekata, izrada strateških programa velikih sustava po međunarodnim standardima, koncipiranje i razrada reinženjeringa procesne industrije, izrada i evaluacija investicijskih studija. Karijeru u INAi započeo je u INA-Petrokemiji Kutina 1977., nakon čega 1982. dolazi u Inin razvoj istraživanja, gdje je bio i direktor. Od 1995. bio je pomoćnik generalnog direktora za stratejski razvitak, istraživanje i koordinaciju investicija, 1997. dolazi za izvršnog direktora za preradu nafte, a od 1998. je direktor Sektora strateškog razvoja i istraživanja. Objavio je 50-ak stručnih i znanstvenih radova u domaćim i međunarodnim časopisima.

Postoje, međutim, i neki drugi podatci. Izdvajam neke.

Zet je Savke Dabčević-Kučar,

nekadašnje šefice Komunističke partije Hrvatske (u to vrijeme zvane SKH), koja se tobože pobunila protiv Titove strahovlade, a onda na pladnju izručila hrvatske domoljube. Bilo je to 1971. godine tijekom Hrvatskog proljeća. Osnovala je Hrvatsku narodnu stranku i prenijela ju u nasljedje Radimiru Čačiću. I Vesni Pusić.

Dragičević daruje obitelj Čačić

Sestri Radimira Čačića Radmili Ramušćak 2000. godine darovao je milijun kuna. Poklonio joj je dionice koje su protupravno kupila dva direktora iz INA-e, oba članovi HNS-a. U cijelu aferu je nečasno upetljano još nekoliko visokopozicioniranih HNS-ovaca, uključujući i uglednog zagrebačkog odvjetnika Marijana Hanžekovića.

Zagrebačka policija je 31. studenoga 2004. godine podnijela kaznenu prijavu protiv tadašnjeg glavnog direktora INA-e BiH Ive Jurišića i financijskog direktora Line Klaića zbog sumnje da su temeljem prethodnog dogovora i bez znanja i od-

luke vlasnika i osnivača društva, 25. prosinca 1996. prenijeli financijska sredstva s računa INA-e d.d. na račun zagrebačkog osiguravajućeg društva Aurum.

Protiv Ive Jurišića je INA u BiH podnijela kaznenu prijavu još u proljeće 2001. godine, te je on smijenjen s položaja direktora INA BiH. Iste godine on je postavljen od strane Vesne Pusić i Radimira Čačića za predsjednika HNS-a Dubrovačko-neretvanske županije, a od tada je Jurišić stalni domaćin Vesni Pusić, Radimiru Čačiću, Savki Dabčević-Kučar i Tomislavu Dragičeviću, a kazneni postupak protiv njega čeka zastaru.

Staro partizansko društvo stalno je na okupu, iako ne uvijek na Brijunima.

Suprug zagađuje, a supruga sve sprema u ladicu

Dragičević je kao predsjednik Uprave INA-e u sukobu interesa, budući da se njegova supruga Savka Kučar Dragičević nalazi na čelu Agencije za zaštitu okoliša.

"INA je pod Mesićevom zaštitom, a Dragičević je njegovo mezimče. To dokazuje i afera s benzinom Eurosuper 95, kada je Dragičević trebao biti smijenjen, što je Sanader i namjeravao učiniti, no džokera je povukao Mesić, koji je stavio veto na Dragičevića, pa su tada stradale periferne osobe." -

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, dr. sc. Tomislav Dragičević preko INA-e drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo INA-e ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole loviti. I čuvaju je kao oči u glavi.

KAKO JE UNIŠTEN ILI IZDAN HRVATSKI SAN (1)

Marin Bašić, Slavonski Brod

S prvim proživljenim danima nezavisnosti i osamostaljenja Republike Hrvatske, za koju se pret hodno u svrhu ostvarenja te ideje ujedinio cijeli hrvatski rod u jednoj namjeri i kolektivnom htijenju koje se zvalo: "Nezauzavljiva želja i o osamostaljenju kao hrvatskom kolektivnom snu." U to vrijeme narodnog ujedinjenja u borbi za hrvatski san, dogodio se iz današnje vremenske perspektive, mogli bismo reći, rijedak slučaj i sociološki fenomen bliže povijesti.

Naime za ideju o hrvatskom snu, ujedinio se gotovo svaki Hrvat i cijeli hrvatski rod u domovini i izvan nje. U tim ključnim trenucima hrvatski identitet bio je neupitan i neosporiv. Za Hrvate se moglo reći da su homogeniziran, jedinstven, ujedinjen rod.

Kolektivni patriotizam bio je na najvišem stupnju ili razini koji se može zabilježiti u bližoj povijesti hrvatskoga roda. I to se osjećalo na svakom koraku. Hrvatski identitet sačinjavala je jasna kolektivna predodžba o svemu što hrvatski narod sebi želi. Tada je to bilo neupitno ustrajanje u borbi za svoju slobodu. Slobodu na

neovisnost.

Međutim, izbio je krvavi nehuman rat i velika je žrtva položena i plaćena od cijelog hrvatskog naroda za ostvarenje hrvatskog sna. Uslijedili su teški trenuci žestoke borbe vođene za slobodu i suverenost granica, ali i jednako za nepovredivost te autonomiju hrvatskog narodnog identiteta i kolektivnog sna.

Bio je to kolektivni nacionalni plan A.

Nitko se nije u tim trenucima pitao za postojanje drugih nacionalnih planova. Postojao je samo jedan plan, plan A: izboriti se za samostalnost - pred vanjskim okupatorom. Neodgodiva želja naroda da se izbori samostalnost promicana je i rasla kao ideja od najvišeg nacionalnog interesa za Hrvate.

Od vrha vlasti prema svom narodu.

Taj san o obećanoj sretnoj i prosperitetnoj zemlji jake samostalnosti, te odcjepljenju od konfederacije država tada je sve ujedinio. Jedni uz druge složno su ginuli za tu ideju. Ne

stigavši se mnogi ni oprostiti od svojih najmilijih i nikoga. Za taj hrvatski san gradovi su porušeni, obitelji razorene, neprocjenjivo teške posljedice rata osjećamo i danas.

Dakle, plaćena je najviša moguća cijena za hrvatski san o samostalnosti. San koji je naposljetku izboren i dočekanim s toliko željenim zadnjim danom rata.

Uslijedio je povratak svojim porušanim kućama, onih koji tada nisu netragom nestali ili u obrani poginuli. Od toga zadnjeg dana rata za kojeg je ostvaren plan A i nezavisnost je izborna.

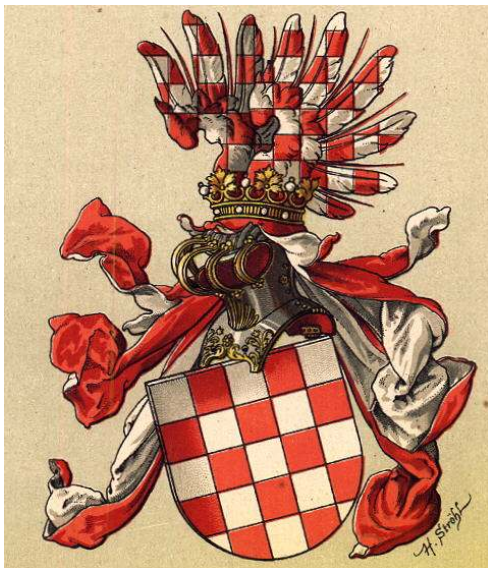
Tada je bilo vrijeme za drugi plan, nacionalnu primjenu plana B. Iako se tada nije znalo što je plan B na nacionalnoj javnoj razini. A plan B je naravno trebao biti obnova domovine i njen inicijalni rast prosperiteta stvaran i generiran svom snažnom industrijom koju je Hrvatska do tada izgradila, te posjedovala kao državnu tj. narodnu imovinu.

Samo je (blago rečeno) trebalo obnoviti zemlju i gradove, oplakati izgubljeni rod i rodbinu. Vođeci se idejom napretka. No plan B se nije nikada dogodio.

Jer baš u onim trenucima dok su oni najpožrtvovniji Hrvati krvarili i izlagali živote pogibelji, dok se gledalo kako preživjeti dan. Neki drugi navodni Hrvati za to isto vrijeme su pljačkali (prvenstveno privatizacijom).

Pljačkali su i uništavali isto ono što je trebao biti presudni i ključni element razvitka nacionalnog strateškog interesa, dakle najbolji i jedini postojeći plan B: Uspješna obnova i razvitak države te ostvarenje napretka vlastitim postojećim sredstvima do tada snažne državne industrije.

Međutim, barbari su rasprodali

tadašnje narodno blago, tadašnju industriju koju se trebalo iskoristiti za inicijalno uspješno stvaranje i izgradnju jake prosperitetne Hrvatske. Tom prodajom industrije uništili su upravo ono za što se je cijeli hrvatski rod u domovini i izvan nje ujedinio i borio žrtvujući sve što su imali a to je život.

U tim časima je izdan i uništen hrvatski san. No tek nakon što su se hrvatski branitelji sudnjeg dana izborili za autonomiju naših granica svojim smjelim srcem i neustrašivošću izborili plan A, čime je hrvatski san tek djelomično postao i stvarnost.

Tek tada je nakon rata hrvatski narod uistinu shvatio da je sva njegova državna ili narodna industrija rasprodana i devastirana (privatizacijom opljačkana). Od države je ostala pusta zemlja. Zahvaljujući znanim i neznanim Hrvatima. Tek tada je hrvatski

narod mogao shvatiti činjenicu da je pobijedio u ratu, ali i naslijedio pljačkom opustošenu jalovu državu.

Tim barbarstvom blago rečeno posve je sabotirana jedina tadašnja mogućnost za realizaciju nacionalnog strategijskog plana B. Plan koji je trebao voditi uspješnoj i cjelovitoj pobjedi te nas dovesti do realizacije i ostvarenja hrvatskog sna i prosperiteta našim vlastitim radom umjesto kontraproduktivnim još većim i dodatnim zaduživanjem naroda.

No taj se san/plan B nije mogao nažalost ostvariti. Jer više nije postojalo hrvatske industrije. Pojedinci koji su vodili privatizaciju i rasprodali je iznevjerili su sav hrvatski narod i izdali ga u ključnim trenucima stvaranja i borbe za hrvatski san.

Jer nisu više postojala sredstva za plan B. Jedini najbolji ali i po-

stojeći nacionalni plan B je tako sabotiran od pohlepkih, nehumanih, Hrvata koji su vodivši se osobnim interesima rasprodali hrvatsko gospodarstvo i time izdali narod onim radnjama koje danas poznajemo pod pojmom privatizacija. Tom su privatizacijom tj. pljačkom uspješno rasprodali, gotovo svu nacionalnu hrvatsku postojeću industriju.

Samo i jedino s njom moglo se samostalno generirati cjelovitu vlastitu obnovu i uređenje države većim djelom. Milijarde su tako iznesene iz zemlje, kao novac kojim je prodana hrvatska nacionalna industrijska baština i položene na osobne privatne račune sudionika privatizacije ili ti ga veleizdaje.

Oni koji su okrali narod privatizacijom sabotirali su i na dugi rok osujetili priliku za hrvatski san o prosperitetu u zemlji.

OD ŠEFA PARTIJE DO ŠEFA HRVATSKOG SABORA

Branko Stojković, Bjelovar

Kaže Luka Bebić da se ne srami svog članstva u KPJ-a. Apsurdno je da taj sin palog partizanskog borca sad predsjednik Hrvatskog sabora. On je nekada zagovarao socijalistički poredak, a danas je privatni poduzetnik – vlasnik plantaža maslina i mandarina.

Luka Bebić (HDZ) sad je zaljubljen u Hrvatsku. Te govori da je razočaran socijalističkim sustavom – a taj sustav mu je sve pružio. Partija ga je školovala i od nje je dobro živio. No, isti ti članovi KPJ-a koji danas imaju

drugi naziv, jer sad se zovu HDZ-e. Kći Asija Bebić visoko kotira u HDZ-u. Vladimir Šeks je kum Luke Bebića, njih dvojica su vladari Sabora.

Ista partija ima drugu prćiju. Ona je ponovo na grbači hrvatskog naroda. Dobar dio proračuna troši se

na njihovu stranku HDZ. A zaštita građana je kao socijala obješena „mačku na rep“. O tome se ne govori kako ljudi žive. Lopovi

u preprodaji naših propalih poduzeća zaradili su milijune kuna. Nikome nisu porez platili. Ovih dana prozvani Milan Bandić (SDP) ponovo je bio na udaru medija, da je pronevjerio novac. Zanimljivo je, da svaki puta kad ga novinari upitaju gdje je novac – on odgovara tko zna po koji put: „Neka institucije pravne države rade svoj posao.“

Kako nije sram te institucije da šute kad im Bandić spočitava – da ništa ne rade. Očogledno je da svi zajedno oni kradu novac od naroda. Nikome za ništa ne odgovaraju. Što sad rade političari koje su (tobože) izabrali gra-

đani, tj. birači birali. Danas jedni te isti komunisti sole nam i ispiraju mozak. Svi oni koji su pomogli njima i Stjepanu Mesiću da dođu na vlast, učinili su veliku štetu Hrvatima. Komunisti su izveli odgovarajući manevar, odnosno prevrat u svoju korist.

Ja osobno znam, ili bolje rečeno kada Sanadera čujem kako muca ispred TV-e kamera, ja znam da je ovo kraj za svakog Hrvata.

Političari u Hrvatskoj krađu novac od države, otvaraju svoje vlastite trgovine, restorane i druge razne firme. Isti ne plaćaju porez i svoje poslove vode gotovinom. Kazneno ne odgovaraju, jer je sve u njihovim rukama.

Branku Stojkoviću zabranjuje se javni rad i nastupi u medijima. Samo zato što on razotkriva tko je Hrvatskoj nanio veliku štetu. I

tko su glavni akteri urote protiv hrvatskog naroda. On govori kako gotovo nema sumnje – da su se komunistički nasljednici (i njihova djeca) vratili na političku scenu, te Hrvatsku pretvorili u opasnost. U našem društvu vlada letargija, nije čudo zašto se većina ljudi ne bori protiv sve slabije kupovne moći i onih kojih su ih puno puta prevarili.

PSIHOPATSKI STALJINIZAM

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Ni u jednoj zemlji koja je mentalno nadišla komunizam ne ćemo naići na toliki proljev mržnje protiv Katoličke crkve kao u današnjoj stipo-ivnoj Hrvatskoj (u francuskom jeziku 'stupefiant' znači zaprepašujući s konotacijom stupidnog). Dah koji izbija iz zadnjeg broja 'Globusa' (od 22,08,2008) podsjeća na zadah noćnih lokala u kojima se događa striptiz za jednospolnu klijantelu. Da, da, postoji i politički homogenizam.

Šta drugo čovjek može učiniti da dokaže gornju tvrdnju, ako ne citirati ono što piše u tom 'elitnom' zagrebačkom tjedniku, pod ždanovskim crno-bijelim naslovom: "Dio Crkve pretvara se u opasnu političku organizaciju". A ispod tog naslova, čitamo:

"Pretvaranje Crkve u političku organizaciju unapredovao je i vrlo opasan proces. Ispadi iz crkvene hijerarhije u posljednje su vrijeme eskalirali u posve neočekivanim oblicima i razmjerama. Umjesto da pomaže smirivanju i moralnom ozdravljenju društva,

dio klera postao je faktor svađe. Zaludivanja i histeriziranja nacije. Dio otvoreno nastupa kao zadnja uzdanica ustaških snaga i politike. Dio se upleo u slijepi povijesni revizionizam. Dio pokušava supstituirati formalno iščezlu ekstremnu političku desnicu. Dio propovijeda protueuropska raspoloženja. To se svađa s politikom, jer Hrvatska nije u svakom detalju uredila po volji često zatucanih popova. Normalno je očekivati da je Crkva konzervativna, ali ova u Hrvatskoj zapravo je strašno nazadna. A hoće da je njezina u svemu zadnja, ako su zaista, kako sada izgleda, napredni i istinski evanđeoski elementi u biskupskim redovima desetkovani ili preglašani, onda se Crkva pojavljuje kao ozbiljna smetnja civilizacijskom sazrijevanju Hrvata".

Tako to 'Globus' - s neba pa u rebra.

Prvo što pismen čovjek može uočiti u ovom sastavku koji bi i za pok. Matu Rajkovića bio nepismen, je zaprepašujuće siromaštvo opće kulture. Sad tek vidimo u kolikoj mjeri u sadašnjem školstvu nedostaje nastava o ljudskim pravima i o recipročnos-

ti u logičkom (a ne ideologijskom) poimanju istine. A da se i ne govori o neozbiljnosti javnog govora o stvarima koje pisac oštro osuđuje a zapravo dokazuje da ne zna o čemu se radi - zbog nepoznavanja istinske povijesti, i ne samo povijesti Crkve. Ponovimo dobronamjerno i prijateljski: budala je napasna osoba koja pametnijem od sebe dijeli lekcije i prosipa kritike u stvarima koje on ne zna pa čak i ne razumije.

Prosto je nemoguće u ovako pokazanoj (ne)pismenosti novinara u Hrvatskoj govoriti o - kulturi riječi u dijalogu. Jer, ništa nas tako točno ne definira koliko riječi koje upućujemo na adresu onoga s kime se ne slažemo. Upravo zbog toga i ovom prilikom vrijedi citirati onu Voltaire-ovu: "Mladiću, ja se ne slažem s tobom, ali ću se do kraja zalagati za to da ti svoje mišljenje možeš slobodno iznijeti na javnost". Na svoju osobnu odgovornost, razumije se.

Vrlo riskantno je lažima pobijati istinu. Jer, laž nema prošlosti pak ne može imati ni budućnosti. Doduše, ima agenata provokatora koji namjerno lažu da ponize protivnika i da uvedu čitatelje u

zabludu pa i kad ne kleveću one kojima je više stalo do istine i uzajamnog poštovanja među ljudima, među raznim vjerskim i ideološkim skupinama pa i među narodima, nego do neke slave i koristoljublja.

Kad je riječ o Katoličkoj crkvi, tu više nema 'popova'. Udarci po 'popovima' potječu iz onog staljinističkog razdoblja kad je trebalo razoriti kršćanski svjetonazor i društvu bez prava na odgovor na te napade i uz rizik teške kazne ako bi se itko usudio da kaže da agent provokator nije u pravu jer kroz njegovo pero piše 'drug Berija Ranković-Boljkovac'. Pravo na istinu imali su samo ideološko-politički komesari partije...

K tome, Katolička Crkva je i najveća vjerska zajednica u svijetu na čijem čelu se nalazi Sveti Otac Papa. No, Papa nije samo egzeget ni tek puki arbitar 'Kanonskog prava', on je i šef države Vatikan, koja je poznata i cijenjena u cijelom svijetu, pa čak nedavno i u SSSR-u. A kakva je to država koja se 'ne bavi politikom'.

Ova najnovija generacija hrvatskih službenih budala, izgleda, nije izišla čak ni iz 'Jožine škole' u Kumrofcu - to je analfabetska fauna koja se uglavnom sastoji od Jovankinih pudlica i JBT-ovih šarplaninaca: larmaju oni iz samo jednog jedinog razloga - po-

put onog cucka na amblemu francuske gramofonske tvrtke 'La voix de son maitre' - žaleći sad za mrtvim maršalom jer nema više tko uhapsiti vojnog kapelana Preuzv. Jezerinca, a kamo li našeg kardinala Bozanića i poslati ga u Lepoglavu.

No, citirajmo ovdje, kao dokumentarnu demonstraciju zlomisli demona, slijedeći navod iz 'Glasa Koncila' od ožujka 1971 - i povodu Titova posjeta papi Pavlu VI - na državničkoj razini:

"Mons. Agostino Casarolli, tajnik Vijeća za javne poslove Crkve, doputovao je u Moskvu 24. veljače. To je prvi službeni posjet jednog visokog vatikanskog premeta Sovjetskom Savezu... Mons. Casarolli doputovao je u Moskvu radi potpisa Ugovora o neširenju nuklearnog oružja.. Bolonjski dnevnik 'Il Regno' piše da tu postoji opasnost lijevog cezaropapizma, tj. da se Crkva stavi u sprengu s ateističkim državnim vlastima .. Drugim riječima, u naprednim katoličkim krugovima postoji bojazan da se sad opet jednom, ovaj put na lijevo, 'za sigurnost mitre žrtvuje Evanđelje' u sprezi dviju vlasti koje manipuliraju čovjekom...

Mons. Casarolli je rekao da obično ne pije, ali popio je čašu šampanjca iz Gruzije, nakon što mu je netko rekao: „To je za mir”.

Usporedimo li onu situaciju kad je Tito išao k Papi kao šefu Vatikanske države, i kad je državni tajnik Svete Stolice, Mons. Casarolli, išao u Moskvu da supotpíše jedan važan međunarodni ugovor - o neširenju atomskog oružja i to zalio - čašom šampanjca iz Gruzije - u ovom ozbiljnom vremenu, kad izlazi jasno kao dan da je samo Papina politika ostala nepromijenjena jer je bila i ostala promišljena i korisna ljudskom rodu! A udarati po graditeljima mira na ovako primitivan način teško diskreditira vrlo neuravnotežene kriterije u hrvatskim sredstvima za javno priopćavanje općenito, za koje postoji ili fašizam ili komunizam, a ne i neograničena sloboda javnog iznošenja svog mišljenja svakog građanina, pa bio on i svećenik. Kao da ono glavno i zdravo među tim krajnostima ne postoji ili se o njemu ne može voditi javna rasprava, a što ukazuje na ono najopasnije - Jačanje na pozicijama vlasti totalitarnog staljinističkog duha netolerancije i poziva na represiju! Time postade jasno zašto STIPOIVNA vlast u Hrvatskoj 'vladi bliskim krugovima' nema veze sa zdravim razumom, jer ne dopušta disidentima da dođu do riječi, kako bi i fašisti i komunisti znali da su u očima bivših političkih robijaša biti i ostali - isti!

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE (4)

Prof. **Dubravko Heinrich**,
Karlovac (HTV Kajlovac)

HTV i g. ZVONKO BUŠIĆ

Vi znate, da sam ja ljubitelj takozvane HRVATSKE televizije, jer mi pruža negativnu zabavu, kao i stavovi predsjednika Mesića. Tako je JUTARNJI PROGRAM HTV u emisijama vijesti 25. srpnja objavio, da je vraćen g. Z. Bušić, koji je oteo avion "tražeći rješavanje takozvanog hrvatskog pitanja".

Za rješavanje takozvanog hrvatskog pitanja ginulo se prije i poslije I. svjetskog rata po Zagrebu, na miran način htio ga je riješiti g. S. RADIĆ, pa su mu uzeli vlast iz ruku. Na drugarski način su to pokušali hrvatski komunisti, kao g. A. HEBRANG, zbog čega je nestao s površine zemlje, na miran način transformacije društva istinom i pravednosti zablislala je gđa. S. D. KUČAR i odbačena u zapećak, a onda je svojim gardijskim brigadama „takozvano hrvatsko pitanje“ riješio njihov vrhovni zapovjednik dr. Franjo TUĐMAN.

Mislili smo za uvijek...

Sada vijesti na HTV uređuju ljudi, koji misle da je hrvatsko pitanje bilo „takozvano“. Zamislite kako bi letio s francuske televizije urednik, koji bi rekao da je francusko pitanje pod Petainom bilo „takozvano“. Ja sam išao dalje i saznao, da je urednik tih vijesti bio gospodin Oliver DRAŽIĆ. Provjerili smo priopćenje HINE u svezi te i takve vijeti na HTV. Našli smo da HINA nije objavila vijest u tom obliku. Postavlja se sada pitanje, koja je to agencija, čiji prilozi, bez

navođenja autora idu preko HTV u narod? Ili urednici imaju ovlasti, da tajno manipuliraju vijestima HINE? To nisam mogao saznati na HTV, ali sam na pitanje, zbog čega je to onda tako objavljeno dobio odgovor: "možda se moralo!" Jesmo li g. Bušića dobili natrag uz neku poputbinu, da ga moramo podcjenjivati?

G. predsjednik Republike nas poučava, da je g. BUŠIĆ možda imao dobre namjere, ali je gornje „tzv“ pitanje rješavao terorističkim metodama.

Pitanje je bilo samostalne Hrvatske države.

Vjerojatno su druge države nastale pregovorima, pod okriljem međunarodne zajednice. Tako su spor između Sjevera i Juga Amerikanci mirno riješili uz pomoć zemlja regijona meksičkog zaljeva i uglednog posrednika Napoleona Bonaparte. Izrael je nastao na konferenciji regijona istočnog Sredozemlja i zalaganjem europske trojke, koja je 869 puta putovala i posredovala između Engleza i Židova, pa nije bilo nikakvog krvoprolia niti ratnih zločina. Kosovo je rezultat mirnih pregovora Milošević - Rugova, pa nitko nije morao u Haag.

Hrvatske bi bilo i bez Tuđmana: skupile bi se države regiona, održane bi bile EU konferencije na kojoj bi Hrvatska potpisala da se trajno odriče svoje države, a ne samo ZERPa, a tada bilo bi joj dano pravo da istupi iz SFRJ na liniji Kjiževci - Kajlovac - Kajlobag. Kako li su pitanja države jednostavna, pa na njih možemo imati jednostavne i brze odgovore, koji će se dopasti Europi, čime će nam porasti ugled tamo. ... Ugled u

Hrvatskoj nam onda i ne treba...

Zaključno:

Medijska politika službene Hrvatske ostala je okovana lancima komunizma: onaj, koga si žigosao nije vrijedan prikaza u medijima. To je ordinarna glupost i grijeh prema povijesti.

HTV prikazuje film o hrvatskim Pretorijancima, ali ne o osobama i prilikama novijeg razdoblja.

O Paveliću, Juri i Bobanu, ... će povijest govoriti po predaji, a spali smo na to, da ustaše možemo vidjeti samo u seriji Ratkayevih... Nijemci imaju na TV nekoliko filmova o Hitleru, Goebelsu, Goeringu, Hessu, ... ne zbog njihove afirmacije, već zbog realnog prikaza svojim građanima i svijetu.

Prvi veliki fašist svjetske pozornice i krvnik, general Franco, pokopan je tako u katedrali i moglo se u demokratskoj Španjolskoj tamo pomoliti za njegovu dušu. U Slunju je porušen spomenik nekom ustaši, koji je navodno branio taj kraj, a da ja o tom čovjeku, njegovim djelima i nedjelima ne smijem znati ništa... Ali ga moram mrziti.

To, da nas se drži u medijskom srednjevjekovnom mraku, da urednici na HTV uređuju povijest u skladu s naputcima iz Europe (del Ponte, Soroš, Bild, ...), da su Hrvati u BiH tabu tema na „hrvatskoj“ TV, dok RTSrbije već u jutarnjem programu uključuje (svoj) studio u Banja Luci, je škandal.

Neka si izabrani ne umišljaju, da su pozvani zbog svoje pune kvalitete, ne, oni su uspjeli, jer nam se čini da su drugi još gori u tome. Na kraju će opet pobijediti narod...

"POVRATAK U BUDUĆNOST" OSTAVŠTINE I "NEVIDLJIVE HUNTE"

Divo Bašić, Dubrovnik

Michael Baigent, Richard Leigh i Henry Lincoln, autori kontroverzne knjige "Sveta krv, Sveti Gral", u svojevrsnom nastavku "Mesijanska ostavština" (Misl, Zagreb, 2005, str. 119, 143-146, 150, 153-155, 160, 162-166, 185, 275), kažu:

"...Simbole će često, upravo zbog moći koja im je prirodjena, prisvojiti male skupine ljudi, smišljeno njima manipulirati i rabiti ih za izrabljivanje drugih. Štoviše, takvi su simboli kroz čitavu povijest pokazivali uznemiravajuću sklonost da se otrgnu iz ruku onih što teže njima ovladati, i da podivljaju, pretvarajući se u ono što francuski pisac Michel Tournier naziva "diabolos". ...Simboli mogu biti opasni; a, kako to Tournier kaže, onaj koji se ogriješi o simbole, često će biti kažnjen simbolima. ...Direktor tvrtke, vojni zapovjednik, državni poglavar, učitelj i vjerski vođa moraju biti u stanju opravdati povjerenje ne samo jednog pojedinca, ne čak ni nekolicine, već mnogih. ...Političaru, npr. može biti povjerena vlast da oblikuje čovjekovu sudbinu šaljući ga, recimo, u

rat; ali mu neće obvezatno biti povjeren teret nečiste savjesti. ...Što točno primatelj povjerenja čini s moći kojom je obdaren? Rabi li je da uzvрати i pomaže onima koji su mu je prenijeli, ili ih rabi kao puke pijune u nekoj osobnoj vlastoljubivoj igri?

U Ghandijevom slučaju, ili u onome Martina Luthera Kinga, povjerenje, preobraženo u moć, razvilo se sasvim različito nego u Staljinovim rukama. ...Policija, sudovi i vlade mogu odsjecati uši i udove, zatvarati i mučiti, zapljenvivati imovinu, nametati smrtne kazne - ne u ime Boga, već u ime kaznenog zakona, stranke, države ili čak neke tako neodređene formule kao što je "nacionalna sigurnost". Bog je u međuvremenu sveden na povremeno čudljivo bacanje gromovskih strjelica na zlosretnu katedralu. ...Svođenje politike na razinu reklame nosi, razumije se, izvjestan rizik. Nedavna istraživanja otkrila su da su televizijski gledatelji opremljeni daljinskim upravljačima skloni mijenjanju kanala, ili isključivanju zvuka, tijekom stanki za reklame. To je u reklamnoj industriji donekle izazvalo uzbunu, i, navodno, sada se raspravlja o različitim "protumjerama". Ipak, sigurno je neizbježan zaključak takvih istraživanja da gledatelji prekomjerno televizijsko reklamiranje uglavnom drže dosadnim, glupim ili čak jednostavno uvrijedljivim. ...Voditi politiku na razini reklame znači poticati sličan cinizam u odnosu na politiku. Ljudi mogu svoj glas dati iz lijenosti, iz radoznalosti, iz želje za novinom.

Ali moć i ovlasti stečene na taj

način jako će se razlikovati od moći i ovlasti utemeljenih na povjerenju. ...Moderni grad je sada džungla, granica na kojoj prijete opasnost, pogibeljna začarana šuma u kojoj čudovišta - ljudska ili druga - čuču u zasjedi, a opasnost vreba na svakom mračnom puteljku. Uništivši granice i šume iz prošlosti, stvorili smo nove u samom srcu svoje civilizacije. Ali, ispod opreme danog doba leži nešto trajno - arhetipski simbol ili slika koja se, da tako kažemo, "reinkarnira" kroz stoljeća. ...Drugi arhetip vrijedan pozornosti je ono što bi se moglo nazvati "kabal" ili "nevidljiva hunta", ili mu dati najpopularnije ime, tajno društvo. Ona se mogu naći širom svijeta, u svakoj kulturi, u svakom dobu. Tajno društvo se, obično, opisuje kao zatvoreni krug osoba koje upravljaju marionetama, tajni krug pojedinaca što na dobro ili na zlo rade "iza kulisa", manipulirajući ostalima, režirajući događaje, čineći pritisak, povlačeći konce, "čineći da se stvari događaju". Postoje u različitim ustanovama idioti koji pokušavaju vući konce, ali prečesto se hvataju u vlastite mreže i užad koja im steže vratove do vlastite autoneorganizacijske nepodnošljivosti koja obično košta upravo takve ustanove u kojima su pret hodno završili po pravno neutemeljenoj i osnovi antidatirajućeg karaktera poltronskog kompromisa, te isprobanih načela pret hodnih društava. ...Arhetip kabala igra posebno značajnu ulogu u suvremenom Zapadnom društvu. On se javlja gdje god suvremeni čovjek pokuša naći skrivenu zavjeru, na dobro ili na zlo - u mafi-

ji, u slobodnom zidarstvu (još jednom), u vladama i političkim strankama, u djelovanju međunarodnog terorizma, u institucijama visokih financija, u organizacijama poput Trilateranske komisije i Bilderburg. Osobito je upadljiv u suvremenoj obavještajnoj službi. MI5 i MI6, CIA i KGB opće su poznate samo po inicijalima.

One su istinska tajna društva, u strogom značenju tih riječi. Ali, tajanstvenost kabala kojom su obavijeni uvećava i njihovu tajnost i njihov utjecaj. Suvremena obavještajna služba postala je neka vrsta bauka, na čiji se sam spomen mogu zaplašiti ili izmanipulirati čitave skupine ljudi kao da su djeca. ...Vjerovanje u kabal je izum kojim se tješimo da neka zbivanja nisu nasumična, već sređena - sređena ljudskim umom. To takva zbivanja čini shvatljivim i podložnim nadzoru. ...Na industrijaliziranom Zapadu, veliko djelo ozbiljne književnosti poslovično nema izgleda postati uspješnica. Povremeno će, ako dobije neku uglednu nagradu, izazvati sporenje ili ako se poveže s nekim mnogo reklamiranim filmom ili televizijskim proizvodom, dobro proći na tržištu. Čak i tada, međutim, na njega će se gledati kao na jedan vid zabave ili rasonode; a ako se drži "previše teškim" - tj. ako od čitatelja traži koncentraciju - s njim je gotovo. ...Kraljevstvo je arhetip po sebi. Kraljevsko dostojanstvo je, po samoj prirodi, građa bajke, a bajka je pojavni vid mita - mita..., kao stvaralački pokušaj tumačenja stvarnosti. Ma kakav bio oblik vladavine pod kojim se živi, psiha će, od djetinjstva nadalje, uvijek biti naseljena kraljevima i kraljicama, prinčevima i princezama. ...U predvečerje prvog svjetskog rata, predsjednik

Treće francuske republike požalio se kako on, kao predsjednik, u svome cilindru i fraku, ne ulijeva nikakvo poštovanje svom narodu, dok bi svaki balkanski knežić u posjetu Parizu, u odjeći ukrašenoj zlatnim gajtanima i nojevim perjem, izmamio stanovništvo da u špaliru po ulicama promatra svečanu povorku u kojoj će proći. Drugim riječima, francuski predsjednik je mudro shvatio privlačnost svojstvenu monarhiji i spektaklu...

Ako su se Francuzi stidjeli biti Francuzi zato što im poglavar države izgleda beznačajno i patetično, bilo je pravih razloga za zabrinutost. ...Sjedinjene Države nisu stvorene kao republika od vrste što se danas pod tim nazivom podrazumijeva. Ljudi zaslužni za njihovo stvaranje bili su, većinom, predani slobodni zidari, a nova nacija bila je izvorno zamišljena kao idealna hijeratička politička struktura temeljena na načelima izvjesnih obreda slobodnog zidarstva. Država kao cjelina bila je viđena kao produžetak, i mikrosvemir, Lože. Pritom, isti oni ljudi koji su uobličili Deklaraciju o neovisnosti ni sami isprva nisu bili u stanju išta zamisliti osim monarhije. Amerikanci su skloni zaboraviti da je Georgeu Washingtonu, nakon što je prvobitnih 13 kolonija vodio u neovisnost, kao stvar koja se sama po sebi razumije i s gotovo jednostavnim odobravanjem, bio ponuđen položaj kralja. ...U pozadini zamisli o kraljevstvu stoji načelo dinastije, koje premošćuje i simbolično pobjeđuje vrijeme. Svojim svojstvom nadilazi vrijeme i time, da tako kažemo, poništava vrijeme. Ona svjedoči o nekim postojanim vrijednosti, o živom osjećaju svrhe i identiteta, o onome što nije podložno promjenama ili, čak obaranju na sljede-

ćim izborima. Ona je utjelovljenje mističnih podznačenja izraza kakvi su "majka Rusija", "njemačka domovina", "lijepa Francuska". ...Tijekom njemačke okupacije Danske za II. svjetskog rata, svim danskim Židovima je bilo naređeno nositi žutu zvijezdu na kaputu, olakšavajući time postupak identifikacije i otpremanja u koncentracijske logore.

Prezrivo prkoseći sili koja je zauzela njegovu zemlju, kralj Christian je i sam počeo nositi žutu zvijezdu, u znak suosjećaja i solidarnosti sa svojim židovskim podanicima. Poduprijevši kralja, tisuće nežidovskih Danaca reagirale su na isti način. Učinak te geste bio je više nego simboličan. Splasnuli su antisemitizam i potkazivanje Židova, a brojni životi bili su spašeni. ...U konačnici, nije "čovječanstvo" ono koje raspolaže vlašću nad životom i smrti na čitavom planetu, već zastrašujuće mali skup političkih osoba - od kojih su neke manje ili više "demokratski izabrane", a neke nisu ni to. Neki od njih su razumni i odgovorni, ali ih ima i nemaštovitih, neosjetljivih, čak osvjedočeno glupih. Neki su upadljivo nesposobni. Neki su dokazivo poremećeni, u ovoj ili onoj mjeri. A oni su, ipak, ti koji jednim potpisom na nekom dokumentu, ili čak jednom jedinom izovorenom riječi, pojedince mogu poslati u bitku, mogu određivati ljudima nacionalnost, mogu određivati okolnosti u kojima živimo, mogu proglasiti gdje se može, a gdje ne može ići, što se može ili ne može raditi. ...Oni su mogli čak i narediti izgradnju stvarnog zida kako bi označili fiktivne "granice" koje su sami izmislili.

Upravo su oni ti koji će izazvati apokalipsu, ako je doista treba biti, a ne "čovječanstvo". ...Očita

je istina da politika ljudima nameće čudne ortakluge. Nacija ili institucija u škripcu, boreći se za svoje ciljeve, pa čak i opstanak, sklapat će saveze kada i gdje god bude mogla - a često, ako je svrsishodno, i s nacijama ili institucijama koje bi, teoretski, trebale biti joj neprijateljske. ...U današnjem ratu u Zaljevu, Iran grmi protiv Izraela, a ipak, kako se izvješćuje, preko njega prima oružje budući da Izrael drži Irak

potencijalno većom prijetnjom. ...Mnogi režimi, prošli i sadašnji, ne dopuštaju luksuz izbora; a čak i tamo gdje izbor postoji, često je sveden na izbor između različitih vidova prosječnosti. U Zapadnim "demokracijama", sve više prihvaćamo svoju bespomoćnost, onako kako prihvaćamo čuđi klime. Što je vlada udaljenija i nedostupnija, to više poprima neumoljivu narav prirodne sile. Mirimo se, gundajući, sa

sušom smisla i "duha" baš kao što se mirimo sa sušom uzrokovanom vremenskim prilikama". Netko će reći da poslije suše dolazi kiša (promjene), ali često je takva krvava kao i sloboda koja je potrebna za nju."

Tako govoraše čuveni trojac još 1986. godine.

DEPOPULACIJA HRVATA U VOJVODINI (7)

dr. sc. Dražen Živić, Vukovar

POPIS NAZNAKA

[1] Pod pojmom hrvatska etnička skupina podrazumijevamo ono stanovništvo Vojvodine koje se u analiziranim popisima stanovništva izjašnjavalo Hrvatima.

[2] Pojam hrvatska zajednica, uz stanovništvo Vojvodine koje se u popisima izjašnjavalo Hrvatima, uključuje i osobe koje su se izjasnile Bunjevcima i Šokcima te procijenjeni broj popisom iskazanih "Jugoslavena" hrvatskog etničkog podrijetla.

[3] Naime, "premda nisu izravno protjerani ratom i vojnom silom jer se rat nije vodio na njihovu teritoriju, kontekst u kojemu se odvijala migracija srijemskih Hrvata čini je još jednom instancom prisilnih migracija. Ljudi koji su je donijeli nisu imali alternative u odluci o preseljenju." (Čapo-Žmegač, 2002., 28.)

[4] "Hrvatska riječ" u svojem

broju od 28. veljače 2003. godine prenijela je izvatke iz jedne televizijske emisije tijekom koje je, između ostalog, rečeno: "Najprije su mi napisali slovo U na kuću, zatim su mi na ulici - onako u prolazu - prijetili, da bi na kraju stigla otvorena ponuda da se iselim, i da mi je nađena kuća u Hrvatskoj (...). Odbio sam, a kasnije su mi podmetnuli eksploziv, od kojeg su srećom samo prozori popucali. Bilo je zapaljenih salaša, ali ne bih ni želio znati tko je to uradio, ovo je malo selo i svakog dana ih susrećem. Bolje je da ne znam." ("Hrvatska riječ", Informativno-politički tjednik, Subotica, 28. veljače 2003.)

[5] Zastupnici teorije prema kojoj Bunjevci i Šokci nisu sastavnicom hrvatske zajednice u Vojvodini, pozivaju se na činjenicu da o podrijetlu bunjevačkih Hrvata ima određeni broj kontroverznih rasprava, ali pritom zanemaruju istraživanja prema kojima je neprijeporno "da jezgru Bunjevaca čine poslavljani stari romanski stanovnici, pastiri od Velebita do krških hercegovačkih planina

Čvrstice, Čabulje i Veleža, oko bazena Neretve. S njima su se tijekom velikih seoba nakon turskih prodora izmiješali i srodili mnogi Hrvati ikavskoga govora i katoličke vjere." (Sekulić, 1994., 22.)

[6] Prema: "Hrvatska riječ", Informativno-politički tjednik, Subotica, 21. veljače 2003.

[7] Prema: "Hrvatska riječ", Informativno-politički tjednik, Subotica, 21. veljače 2003.

[8] U svojoj studiji o srijemskim Hrvatima J. Čapo-Žmegač - između ostalog - navodi: "Budući da prije dolaska u Hrvatsku srijemski Hrvati mijenjaju svoje nekretnine sa Srbima koji istodobno napuštaju Hrvatsku i naseljavaju se u istočnome Srijemu, oni se razlikuju od svih drugih vrsta migranata (izbjeglica i prognanika) u Hrvatskoj početkom devedesetih godina. Oni, naime, za razliku od drugih, imaju osiguran smještaj, a budući da su većinom poljodjelci, zahvaljujući zamjenama imanja oni osiguravaju i gospodarsku egzistenciju u Hrvatskoj. Samo je manji dio sri-

jemskih Hrvata bio prisiljen preseliti a da nije uspio ugovoriti zamjenu. Njima je hrvatska država ponudila privremeni smještaj u prognaničkim naseljima, a nakon oslobođenja Knina u tom području." (Čapo-Žmegač, 2002., 30.)

[9] Izvor: Izvješće o preregistraciji prognanika, povratnika i izbjeglice u Republici Hrvatskoj (ožujak i travanj 1997.), Vlada Republike Hrvatske, Ured za prognanike i izbjeglice, Zagreb, lipanj 1997.

[10] Prema: Zajednička radionica Ureda i UNHCR-a, Program povratka, Skrb o starim i nemoćnima, Vlada Republike Hrvatske, Ured za prognanike i izbjeglice, UNHCR, Duga Uvala, Pula, 1998.

[11] Prema: "Hrvatska riječ", Informativno-politički tjednik, Subotica, 21. veljače 2003.

[12] U "Metodološkim objašnjenjima" popisa stanovništva u Srbiji 2002. godine, između ostalog, stoji: "Pri korišćenju popisnih rezultata, treba voditi računa o tome da ne postoji potpuna uporedivost definicija stalnog, odnosno, ukupnog stanovništva u popisu 2002. i ranijim popisima. U popisima 1971., 1981. i 1991. godine,

pored stanovništva u zemlji, u stalno stanovništvo su ubrajani i jugoslavenski građani na privremenom radu u inostranstvu, kao i članovi porodice koji su s njima boravili u inostranstvu. U skladu s međunarodnim preporukama, u popisu 2002. godine osim stanovništva u zemlji, u sastav stalnog stanovništva ulaze jugoslavenski građani čiji je rad, odnosno boravak u inostranstvu kraći od godinu dana, kao i strani državljani koji u našoj zemlji rade ili borave u svojstvu članova porodice duže od godinu dana." (prema: www.rzs-----)

[13] "Tako je doseljavanju kolonističkog stanovništva prethodilo masovno iseljavanje stanovništva njemačke nacionalnosti (preko 300.000), što je bitno utjecalo na promjenu etničke slike u smislu imanentnog smanjenja udjela Nijemaca te relativnog povećanja udjela Srba u etničkoj strukturi Vojvodine. Primjerice, prije Prvog svjetskog rata Vojvodina je bila mješavina triju dominantnih naroda: Srba (33,8%), Mađara (28,1%) i Nijemaca (21,4%), da bi prema popisu nakon Drugoga svjetskog rata (1948.) postala u etničkom smislu naglašeno dvovrzna (Srbi 50,6%, Mađari 25,8%) zbog značajno smanjenja udjela Nijemaca (1,9%)." (Raduški, 2002., 341.)

[14] U upravno-teritorijalnom smislu Vojvodina je podijeljena na sedam okruga (Sjeverno-bački, Srednje-banatski, Sjeverno-banatski, Južno-banatski, Zapadno-bački, Južno-bački i Sri-

jemski), a oni su pak podijeljeni na ukupno 45 općina (Novi Sad - grad, Ada, Alibunar, Apatin, Bač, Bačka Palanka, Bačka Topola, Bački Petrovac, Bečej, Bela Crkva, Beočin, Čoka, Inžija, Irig, Kanjiža, Kikinda, Kovačica, Kovin, Kula, Mali Idoš, Nova Crnja, Novi Bečej, Novi Kneževac, Odžaci, Opovo, Pančevo, Pećinci, Plandište, Ruma, Sečanj, Senta, Sombor, Srbrbran, Sremska Mitrovica, Srijemski Karlovci, Stara Pazova, Subotica, Šid, Temerin, Titel, Vrbas, Vršac, Zrenjanin, Žabalj, Žitište).

[15] Uz već spomenuti egzodus Nijemaca krajem i neposredno po svršetku drugog svjetskog rata, na porast broja i naročito udjela Srba u Vojvodini, bitno su utjecali kolonizacijski procesi, putem kojih je, nakon provedene druge velike agrarne reforme u tadašnjoj Jugoslaviji, između 1945. i 1948. godine, na vojvođanski prostor doseljene brojne skupine srpskog stanovništva iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Procijenjeno je da su od ukupnog broja kolonista 71,9% činili Srbi (oko 162.000 osoba), 17,8% Crnogorci (oko 40.000 osoba), 5,3% Makedonci, 3,2% Hrvati, 0,9% Slovenci i 0,8% Muslimani. (Laušić, 1993.)

[16] Riječ je o korigiranom broju Hrvata, koji se odnosi samo na stanovništvo u "zemlji" prema popisu 1991. godine. Korekcija je izvršena "zbog približnog metodološkog usaglašavanja" s rezultatima popisa 2002. godine. (Raduški, 2003.) U Vojvodini je prema kriteriju "de iure" (stanovništvo u "zemlji" i stanovništvo u inozemstvu) 1991. godine živjelo ukupno 74.227 stanovnika koji su se u popisu izjasnili Hrvatima.

JELA CVIJANOV
Momačko kolo, tempera, 1969.

NAJVEĆI BLAGDAN HRVATSKIH ISELJENIKA

„Hrvatski krugoval“, Zagreb, 14. prosinca 1941.

Nakon obnove Nezavisne Države Hrvatske preuzela je država u svoje ruke vođenje krugovalne postaje, da bi tako omogućila razvoj hrvatskog krugovala do najvećih mogućnosti, kao što je to učinjeno i u ostalim suvremenim državama. Briga države oko napretka i razvoja vlastitog krugovala potpuno je i razumljiva, jer je krugoval danas najpo-desnije sredstvo za izgradnju naroda. Nastojanje države donijelo je u kratko vrijeme i stvarne plodove.

Zagrebačka krugovalna postaja podignuta je na, do sada, najveću visinu i udareni su temelji za njezin daljnji napredak. Raspored emisija udešen je tako da odgovara duhu i potrebama hrvatskog naroda. Izbačeni su iz njega svi oni tuđinski elementi, koji su samo štetili našem narodu politički i moralno. Svrha današnjeg rasporeda je da se nadoknadi svu nanešenu štetu u tom pogledu i da povrh toga pruži slušačima zdrave i plemenite građe za njihovu nacionalnu izgradnju.

Rezultat, koji je postignut u pogledu sastava rasporeda predstavlja prvi i stvarni uspjeh oko napretka hrvatskog krugovala. Daljnji uspjeh jest povećanje vala zagrebačke krugovalne postaje, čime se postiglo to, da se zagrebačku krugovalnu postaju čuje danas u onim dijelovima Hrvatske, u kojima se prije nije čula, a pojačavanje energije omogućit će i daljnje napredovanje u tom smjeru.

KRATKOVALNA POSTAJA „VELEBIT“ U ZEMUNU

No ipak najveći uspjeh za hrvatski krugoval znači početak rada kratkovalne postaje „Velebit“ u Zemunu. Toj je postaji zadaća, da posebnim emisijama saobraća s našim iseljenicima u prekomorskim zemljama, da im šalje vijesti iz Domovine i da podržava njihovu nacionalnu svijest. Početak rada te postaje znači za naše iseljenike najveći blagdan.

Rad posebne krugovalne postaje za naše iseljenike, tek je mali i neznatni dio onoga velikoga duga, koji mi u Domovini dugujemo onima, koji su u godinama najljuće oslobodilačke borbe pružali obilatu pomoć cijelome našem narodu, a posebno našim ustašama u inozemstvu. Preko svojih organizacija osnovanih u inozemstvu, a koje su sve od reda bile zapravo domobranske ili ustaške ćelije, radili su naši iseljenici aktivno na rušenju bivše države Jugoslavije i na uspostavi vlastite Hrvatske države.

Oni su, iako izvan dohvata srpskog kundaka i pendreka, živo osjećali težinu ropstva i suosjećali s cijelim narodom u trajnoj i nesavladivoj želji za oslobođenjem. Zato nisu

žalili ni materijalnih ni moralnih žrtava, samo da se to oslobođenje što prije postigne. Svojim radom stekli su naši iseljenici ne manje zasluge nego li i oni isti borci, koji su u jugoslavenskoj tamnici vodili borbu i konačno zajedničkim silama izvojevali pobjedu. U borbenosti, požrtvovnosti, a pogotovo u odanosti prema Poglavniku, bili su hrvatski iseljenici uvijek jedinstveni i složni s Hrvatima u Domovini.

Djelatnost naših iseljenika dobro su poznavali i sami Srbi. Srpska vlada organizirala je posebne bande plaćenika, pa makar to bili i inozemci, sa svrhom, da u svijetu onemogućuju rad naših iseljenika, da im smetaju, i da ih klevetama onemogućuju pred hrvatskom narodu prijateljskim državama.

Oslobodjenjem hrvatskog naroda postigla je i borba naših iseljenika svoj uspjeh. Tiranski režim srušen je. Srpska aždaja, koja je desetljećima tlačila hrvatski narod ubijena je, a naš narod konačno je dobio ono pravo, koje mu po svim zakonima pripada, a to je sloboda i samostalnost. Taj događaj je jedina dovoljna nagrada za sve podnesene žrtve i za svu prolivenu krv. Od danas može hrvatski narod slobodno govoriti ono što osjeća i ono što hoće. Od danas mogu naši borci s onu stranu mora slušati slobodnu ustašku riječ iz slobodne Domovine. Mogu i sami proživljavati svu onu sreću, koju danas proživljava cijeli hrvatski narod u vlastitoj državi pod vlastitim vrhovništvom, kada može slobodno i samostalno odlučivati o svojoj sudbini, o svojim političkim i državnim poslovima, o svome imetku i životu.

CRTICE IZ POVIJESTI BOSNE I HERCEGOVINE (2)

Darko pl. Prebeg, dipl. ing. stroj.,
Čakovec

Uz onu nešto ranije iskazanu pravu Bosnu, trebamo ipak spomenuti i kasnije pripojene krajeve. Ban Stjepan II. Kotromanić nosi naslov, "gospodin svim zemljama bosanskim i Soli i Usore i Dolnim krajem i Humske zemle". Da objasnim поближе. U sjeveroistočnoj Bosni prostirale su se u srednjem vijeku široke oblasti zvane Usora i Soli. One nerijetko na čelu imaju svog posebnog bana. Usora obuhvaća ne samo poriječje rijeke Usore, nego i sav kraj oko donjeg toka rijeke Bosne s gradovima Dobojem, Doborom, Tešnjem i Srebrenikom. U vremenima, kad se velik dio bosanskog plemstva odrekao katoličke vjere, usorski knez Sebislav (1236.), osta vjieran katolicizmu. A kraj oko grada Tuzle (turski "tuz" znači sol) nazivao se uvijek Solinama i širio sve do rijeka Save i Drine. Usora i Soli prostirale su se najvećim svojim dijelom krajem, koji je nekada pripadao starorimskoj provinciji Panoniji. Kasnije pripadaju državi Braslava i Ljudevita Posavskog, slavenskih ili posavsko-hrvatskih knezova one oblasti, koja se prostirala Panonijom. Usora i Soli ujedinjuju se s pravom Bosnom za vrijeme prvog poznatog bosanskog bana Borića (prije 1163.). Najvjerojatnije ih je ban dobio na poklon od ugarsko-hrvatskih kraljeva, kao nagradu savezniku za pomoć u ratu protiv bizantskog cara Manuela. Bosni je kasnije pripojen i dio Slavonije ili Ugarske. Između go-

dina 1241. i 1242. dolazi do velike najezde Tatara (Mongola) u Ugarsku. Hrvati to žele iskoristiti i izvući se iz ugarske države te započinju rat protiv ugarskog kralja Bele IV. U tome im pomaže bosanski ban Ninoslav godine 1243. To stvara uvijete za novi sukob između Ugarske i Bosne, koji se završava 1253. godine potpunim slamanjem bosanskog otpora. Na vlast u Bosni dolazi ban Prijezda, koji je inače bio Ninoslavov rođak, ali se zbog tadašnjih okolnosti u potpunosti stavlja pod vlast ugarskog kralja. No, on ne vlada cijelom teritorijom Bosne. Dolazi do dvovlašća između njega i kasnijeg mu nasljednika bana Prijezde II. sa banom Stjepanom I. Kotromanom, osnivačem bosanske kraljevske dinastije Kotromanić. To traje od godine 1267. do 1290. Tijekom godine 1290. pa sve do 1299. Bosnom sam vlada ban Stjepan I. Kotroman. Godine 1299. na bosansku vladarsku scenu stupa hrvatska plemićka obitelj Šubić. Ponovo se u Bosni uspostavlja dvovlašće. Ovoga puta to bijaše između bana Stjepana I. Kotromana i kneza Mladena I. Šubića. Dvovlašće u Bosni, između bana Kotromana i knezova Šubića, nastavlja se i kada godine 1314. bansku čast preuzima njegov sin, Stjepan II. Kotromanić. On već 1322. godine istiskuje Šubiće iz Bosne te uspostavlja svoju potpunu vlast u Bosni. Uskoro, ban Stjepan II. pripaja Bosni područje Huma (današnja Hercegovina). Tako cijeli teritorij od rijeke Neretve do Cetine, postaje sastavnim dijelom Bosne. Pripaja Bosni i veliki dio Dalmacije, od Dubrovnika do Splita te bosanske Donje krajeve (Krajina), Usoru i Soli. Ban Stjepan II. Kotromanić uspostavlja vrlo dobre političke i diplomatske odnose sa stranim silama, prvenstveno s Ugarskom. Pomaže svojim vojnim trupama ugarskom kralju pri gušenju raznih pobuna ugarskog plemstva. Ponovno godine 1334. sklapa solidan trgovački ugovor sa Dubrovnikom, a

potom 1335. godine i sa mletačkom Venecijom. Snažno podržava bosansku crkvu, što ga dovodi u sukob s rimskim papom. Da bi ga odobrovoljio, pristaje 1340. godine dati vrlo veliku slobodu apostolskom djelovanju franjevacu u Bosni. Prema nekim izvorima, on sam prelazi na katoličanstvo travnja mjeseca 1347. godine, kada šalje pismo papi sa zahtjevom, da se poveća broj školovanih katoličkih svećenika u njegovoj Bosni. Franjevci ubrzo formiraju Bosanski franjevački vikarat, koji se istom jako brzo širi, uključujući uskoro mnogo veću teritoriju od bosanske države (čak do Rumunjske). Tako godine 1385. vikarat već objedinjava 35 franjevačkih samostana, od kojih su samo 4 bila na teritoriji Države Bosne (Visoko, Lašva, Kraljeva Sutjeska i Olovo). Do 1463. godine, još dodatnih 12 franjevačkih samostana bi izgrađeno širom Bosne. Bosanska crkva uprkos svemu tome, ostaje poprilično jaka, cijelo vrijeme srednjovjekovne države Bosne. Godine 1350. Srbija napada Bosnu. Cilj srpske agresorske vojske, na čijem čelu je car Dušan Silni, bijaše osvajanje dijela južne Bosne, točnije područja Huma odnosno današnje Hercegovine. Bosanska vojska predvođena banom Stjepanom II. Kotromanićem, mudrom taktikom uspijeva u potpunosti protjerati srpsku vojsku sa bosanske zemlje.

Cijelo vrijeme vladavine bana Stjepana II. Kotromanića, Bosanska Država se gospodarski i ekonomski odlično razvija, naročito u izvozu plemenitih ruda srebra, bakra i olova. Kuju se banski novci, bosanski srebrni denar (denarius). Udajom svoje kćerke Elizabete 1353. godine za ugarskog kralja Ludovika I., tada jednog od najutjecajnijih europskih vladara, znatno podiže ugled Bosni, a lozu Kotromanića iznimno približiše svijetu visoke europske politike. Te je iste godine ban Stjepan II. Kotromanić umro, a sahraniše ga u franjevačkom samostanu u Visokom. On za sobom

ostavi Bosansku Državu, koja je neovisna, gospodarski vrlo napredna i vojno respektabilno snažna. No, njezina je snaga bila vrlo zavisna od međusobne suradnje tadašnjih moćnih bosanskih plemićkih porodica, koje su opet imale svoj jaki utjecaj u raznim dijelovima Bosne. Po smrti bana Stjepana II. na vlast dolazi Tvrtko I. Kotromanić, kojem tada bijaše samo petnaest godina. On u početku svoje vladavine ima velikih problema oko

lja i Mileševa. To je jedini, doduše maleni dio Bosne, koji je prvotno pripadao državi Nemanjića. Osvajanje Podrinja zasluga je borbenog i lukavog bana Tvrtka. Pravom Bosnom na zapadu i sjeverozapadu prostirale se krajevi, koji su pripadali Hrvatskoj državi. Porfirogenet spominje među 12 župa ondašnje Bijele Hrvatske Hlivno (današnje Livanjsko polje), Pset (oko Bos. Krupe i Bos. Petrovca) i Plivu (oko Jajca i rijeke Plive). Pliva,

Luka (Dnoluka) i U s k o p l j e (današnje Skoplje na gornjem Vrbasu) otepi su već prije Kulina bana od Hrvatske i pripojeni Bosni. Kasnije, za Stjepana Kotromanića (1325.) širi se vlast bosanskih banova preko starohrvatske župe Triju polja (Duvno, Livno i Glamoč). Ta se oblast kasnije zove Završje ili Zapadne strane.

sa sjedištem u Konobi (danas Rmanj), humska (oko Ripca) i unačka. Tu su danas mjesta Unac, Drvar, Petrovac, Krupa (Pset), Cazin, Vrnograc i prije svega Bihać. Kad je pao Bihać u turske ruke (1592.), zove ga mletački duždu "glavnim gradom (metropolitana) Hrvatske". Tu je u više navrata zasjedao hrvatski sabor i stolovao hrvatski podban. Unu tada smatraju najvažnijom hrvatskom rijekom. Slavoniji su pripadale župe dubička, sanska (oko Prijedora), mrenska (oko Sanskog Mosta), vrbaska (oko Banje Luke i Gradiške) i glaska (oko Prnjavora). U crkvenom smislu. Sve su one pripadale zagrebačkoj biskupiji. Iz navedenih krajeva potječu glasoviti hrvatski velikaški rod, Babonići Blagajski iz Blagaja na rijeci Sani. Svoje posjede tu imaju Frankopani (Trzac), Keglevići (Bužim), Šubići Zrinski (Ostrovicu) te Karlovići i Kružići, sve sama plemićka elita koja je neosporno stvarala časnu hrvatsku povijest. No, pogledajmo ipak sada i ponešto iz povijesti Bosne s bosanske strane. Nakon što je potvrdio svoje vladarsko mjesto, Tvrtko I. pripaja Bosni veliki dio Srbije. Zatim pripaja Zetu i južnu Dalmaciju, uključujući jadransku obalu od Dubrovnika do Boke Kotorske. U sklopu svih ovih uspjeha, ban Tvrtko I. se okruniše za prvog kralja Bosne 1377. godine u mjestu Mile kod Visokog (današnji Arnautovići). Ono tako posta službeno krunidbeno mjesto i svih kasnijih bosanskih kraljeva. Potom, sada kralj Bosne Tvrtko I. Kotromanić, proglasi se i kraljem Srbije, a nešto kasnije i kraljem Hrvatske. Kralj Tvrtko I. osniva prvu bosansku trgovačku luku na sjevernoj strani Boke Kotorske i naziva je "Novi". Ista se danas nalazi u Crnoj Gori i zove se Herceg Novi. To izazva ljutnju Dubrovčana, jer time naravno dobiše ozbiljnu konkurenciju u trgovini morem. Dubrovačka republika, koristeći se činjenicom, da Država Bosna itekako mnogo trgovački ovisiše tada od grada Dubrovnika, uspijeva "nagovoriti" kralja Tvrtka I. na odustajanje od daljnjih financijskih ulaganja u "Projekt Novi". Za vrijeme vladavine kralja Tvrtka I. bosanska je vojska bila najmodernije opremljena na cijelom Balkanu. Bos-

Bobovac – stolno mjesto bosanskih vladara u XIV. i XV. stoljeću

sređivanja pomućenih odnosa unutar bosanskog plemstva. I vanjske sile pokušavaju iskoristiti njegovu mladost u svojim pretenzijama na Bosnu, u čemu se najviše ističe upravo Ugarska i kralj joj Ludovik (Ljudevit) I. Pošto bijaše učvrstio svoje vladarske pozicije u Ugarskoj, kralj Ljudevit (Ludovik) I. silno pokušava isto to učiniti i sa Bosnom. Počinje zahtijevati razne bosanske oblasti, miješa se u Dubrovačko-bosansku trgovinu te ponovno, nakon gotovo stogodišnjeg zatišja, otvara ono vrlo šakaljivo pitanje vjerskog prava bosanske Crkve na tom teritoriju. Zbog svega toga, već 1363. godine izbija ratni sukob između Tvrtka I. i Ludovika I., u kojem Tvrtko I. Kotromanić ipak pobjeđuje. Na istoku Bosne prostirala se nekad jedna manja oblast imenom Podrinje. Nju su Bošnjaci oteli godine 1374. od jednog srpskog velikaša. Ta se oblast širila s desne strane rijeke Drine i zahvaćala u Rašu do iza Plev-

Stanovništvo i nadalje njegovaše katoličku vjeru. U Duvnu je početkom 14.st. osnovana biskupija, dok Livno i Glamoč spadaju splitskoj nadbiskupiji. Oko Jajca i srednjeg Vrbasa počela se stvarati bosanska oblast pod imenom Donjih krajeva. Bijaše uglavnom sastavljena od župa, koje su prije bile sastavnim dijelom hrvatske države. U Donjim Krajevima, od Kotor-Varoša preko Jajca do Glamoča, vladala je vrlo moćna hrvatska obitelj Stipanića, koja se kasnije prozva Hrvatinčićima. Iz nje potječe najsilniji bosanski velikaš Hrvoje Vukčić-Hrvatinić, "veliki vojvoda bosanskog rusaga i herceg splitski".

A svi krajevi oko današnjih Bihaća, Krupe, Cazina, Sanskog Mosta, Dubice, Petrovca, Gradiške, Prijedora i Banje Luke, oni su uvijek bili hrvatski. Zapadni dio ovih krajeva pripadao je Hrvatskoj, a istočni Slavoniji. Hrvatskoj su pripadale plemenske župe gorička, drežnička, psetska, lapačka

na je bila prva država na Balkanu, koja je u uporabu uvela vatreno oružje, što je tada predstavljalo revolucionarni korak u razvoju vojne tehnike. Njegovu prvu upotrebu, izvršila je bosanska vojska dana 13. kolovoza 1378. godine, prilikom napada Venecijanske flote na primorski bosanski grad Kotor. Bosanska je vojska potom prilikom upotrijebila tri bombe (topa) i uspješno obranila taj grad. Po smrti ugarskog kralja Ludovika I., godine 1382. izbijaju veliki nemiri na širem području dalmatinske obale pa kralj Tvrtko I. koristi priliku i šalje

Ona je u Australiji predstavljala HNK „Bobovac“ Vareš

bosansku vojsku u taj kraj. Preuzima potpunu kontrolu nad cijelom Dalmacijom, zajedno sa otocima te pripaja Bosni gradove Split, Trogiri i Šibenik i otoke Brač, Korčulu i Hvar. Izvan države Bosne u tom dijelu ostaju jedino gradovi Dubrovnik i Zadar, koji se tada nalazio pod vlašću Venecije. Tim činom Bosna postaje daleko najmoćnija država na Balkanu. U zadnjem desetljeću svoje vladavine, kralj Tvrtko I. bi suočen sa upadima novog agresorskog pretendenta na bosansku zemlju, Turske. Prvi ataci počeo je u jesen 1386. godine. U ljeto 1388. godine upadoše Turci kod Bileće, ali bivaju poraženi od bosanske vojske na čelu sa knezom Vlatkom Vukovićem. Bosanska vojska učestvuje u vrlo snažnoj vojnoj koaliciji, sačinjenoj još od Ugara, Srba, Albanaca, Grka i Bugara. Ista se na Kosovu polju 1389. godine suprotstavlja turskoj Imperiji. Iz bitke na Kosovu,

Bošnjaci se vraćaju s malim gubicima. U toj bitci, od svih naroda koji su učestvovali, najgore prolaze Srbi. Zemlja Srbija poslije kosovske bitke praktično prestaje postojati. Poslije Tvrtkove smrti 1391. godine, nastaje poprilično nestabilna politička klima u Bosni, prouzrokovana rivalstvom unutar bosanskog plemstva. To rezultira vrlo čestom promjenom bosanskih kraljeva, a i Ugarska također pokušava proširiti svoje osvajачke pretenzije na Bosnu.

Poslije Tvrtka I. Kotromanića, godine 1391. novim bosanskim kraljem postaje njegov rođak, Stjepan Dabiša. Godine 1394., nakon što u Ugarskoj dolazi na vlast kralj Sigismund Luksemburški, bosanski kralj Stjepan gubi kontrolu nad sjevernim dijelom Hrvatske, Slavonije i nad dijelovima Dalmacije. Iste prisvaja novoustoličeni ugarski kralj. Bojeći se nove opasnosti od Ugarske, bosansko plemstvo za svog novog kralja proglasi Stjepana Ostoja, koji i inače bijaše vrlo progugarski nastrojen. No, već 1404. godine kralja Stjepana na bosanskom prijestolju mijenja Tvrtko II., inače vanbračni sin Tvrtka I. Kotromanića. Kralj Sigismund daje Stjepanu Ostoji svoju vojnu pomoć te ovaj ponovo uspostavlja svoju vlast 1409. godine. A godine se 1414. novi i vrlo snažni vojnopolitički element pojavljuje na svjetskoj sceni. Turska Imperija. Turci podržavaju Tvrtka II. kao legitimnog kralja Bosne. Ubrzo se sukobljavaju kralj Stjepan Ostoja i Ugarska s jedne te Tvrtko II. i Turska s druge strane. Stjepan Ostoja i njegovi ugarski pomagači bivaju jako poraženi u centralnoj Bosni 1415. godine. Kralj se Stjepan ipak nekako još neko vrijeme održavao na vlasti, čak je poslije njegove smrti i njegov sin Stjepan Ostojić postao kraljem Bosne. No, konačno 1420. godine kralj Tvrtko II. ponovo preuzima bosansko prijestolje. Nedugo potom on i sam postaje saveznik Ugarskoj. Ostaje na vlasti sve do svoje smrti 1443. godine. Njegovu vladavinu karakterizira svekolika obnova bosanskih gradova te znatno jačanje utjecaja franjevaca u Bosni. Poslije Tvrtka II. bosansko plemstvo za kralja bira Stjepana Tomaša. Najmoćniji bosanski plemić na terito-

riji Huma, Stjepan Vukčić Kosača, odbija u početku priznati novog kralja Bosne. Naravno, to je rezultiralo sukobom unutar Bosne. Ipak, kralj Tomaš godine 1446. učvrsti svoju vlast te sukobi prestaše. Plemić Kosača godine 1448. daje sebi titulu "Herceg". Upravo po toj njegovoj tituli, ovaj dio Bosne postaje kasnije poznat kao Hercegovina. Snažna turska osvajačka ekspanzija tjera kralja Tomaša, da 1450. godine zatraži pomoć od rimskog pape. Papa je i inače pokazivao veliko zanimanje za prilike u Bosni, prvenstveno zbog franjevaca. A i sam je kralj Tomaš još 1445. godine bio prešao na katoličanstvo. Papa bijaše opsjednut i pitanjem bosanske Crkve, tako da 1459. godine kralj Tomaš pristaje na njegov zahtjev te započne s progonima heretike u Bosni. Godine 1461., Stjepan Tomašević, sin kralja Tomaša bi postavljen za novoga kralja Bosne. On se suočava s jakom prijetnjom turskih osvajača, zato upućuje svoj apel za pomoć. Ugarski kralj obeća pomoć Bosni tijekom 1462. godine. Kralj Stjepan Tomašević zato odbija platiti danak Turskoj, kojim je ova bila uvjetovala mir u Bosni. Zato velika turska vojska pod vodstvom sultana Mehmeda II. napadnu Bosnu. I prilika je lijepa nešto više reći o turskom sultanu Mehmedu II. zvanom "el Fatih" (osvajač). On postade sultanom prvi puta godine 1444. poslije abdikacije svoga oca, Murata II. No, iste te godine turska vojska biva teško poražena od križara pa se Murat II. ponovno vratiše na sultanski tron. Ali, Mehmed II. bijaše vrlo osvetoljubive naravi te godine 1451. svrgnu s vlasti svoga oca i pobrinu se, da ovaj nikada više ne može biti turski sultan. Godine 1453. osvaja Constantinopol. Slijedeći bijahu Srbi. Najprije 1456. godine gubi od Mađara bitku za Beograd, ali je već 1459. godine zemlja Srbija likvidirana. Stalno ratuje, osvajajući ogromne teritorije i silan plijen. No, u turskoj je povijesti ostao zapamćen po svom katastrofalnom porazu godine 1475. u Moldaviju, kada je samo u jednom danu tu poginulo 50000 turskih vojnika! Umro je dana 3. svibnja 1481. godine, a naslijediše ga njegov sin, Bajazid II.

64 GODINE OD BITKE KOD OBOROVA - 29. III. 1944. (10)

TIJEK BORBE (8)

Pada komanda za povlačenje.

Vodni delegat Anđela Novak, 16-godišnja SKOJ-evka stoji iza jedne vrbe. Kraj nje je puškomitraljezac Ivo Bolešić iz Katoličkog Selišta i poznati mitraljezac brigade Prijo Gajić iz Habijanca. Anđela se odlično snalazi. Kraj nje je komandant bataljona. Naređuje Anđeli da se prebaci na drugo mjesto, da napusti zakon iza vrbe.

I prelaz preko ceste štite i drže mitraljezci. Borci pretrčavaju. Pogнутe glave preskakuju. Kad stižu do živice, iza živice čuju glas ustaša:

„Stoj! Predaj se!”

Svi preživjeli borci II bataljona, poslije nekoliko sati borbe, sakupе se i spoje na livadama iza sela Prečna. Prebrojavaju se: malo ih je.

Tlo gori. Zemlja vri. Padaju mrtvi, stenju ranjeni. Svako izvlačenje

mrtvih ili ranjenih, te pružanje pomoći ranjenicima onemogućeno je. Tu pada mrtav referent saniteta brigade Milan Kaić.

Potresno je bilo gledati sedmoricu boraca brigade na čelu sa komandantom Milošem Koračem. U toj grupi je bio i Josip Gračak. U probuju prema potoku Črncu Gračak je bio pet puta ranjen. I to u nogu, u ruku, u tijelo, ispod oka i u usta.

Kraj njega je jurišao komandant Korač, i bodrio ga: „Još samo jedan juriš”. Prešli su na drugu obalu i spojili se s grupom, koja je čas prije također prešla. Tada svi zajedno krenu prema Žutici.

Isto tako više nije bilo streljačkog lanca. Sve se razbilo u grupe, grupice i pojedince, svaki borac je sam za sebe bio i komandant, i borac, i jurišač. Sve se je borilo za goli život, kako je tko znao i umio, spašavao se, jurišao, ako nije bilo oružja, goloruk, ako ga je bilo, a nije bilo municije, isto tako.

Tu se nalazio i inženjer Marko Hercigonja. Poginuo je od mine. Poginuo je i dr Franko Vinter, vijećnik ZAVNOH-a, Đuro Kraljić, vijećnik ZAVNOH-a, iz Okešinca kraj Novoseleca.

Načelnik brigade Josip Mazalek pokušao se probiti na čelo jedne male grupe boraca. Mozalek je bio ranjen u nogu i gornji dio tijela i pao je.

Čerkezi su vršili juriš prema Oborovu, ali u to doba više nikog nije bilo na livadama i poljima, tko bi im mogao pružiti otpor. Brigada je već bila pokošena. Veliki dio boraca je poginuo, ili ranjen. Manji dio se probio, dok je jedan dio pao u zarobljeništvo.

Čerkezi pronađu i tu malu grupu s načelnikom Mazalekom i zarobe je.

Pred sumrak tog 29. III 1944. godine na livadama i poljima oko sela Oborova, Prečna, Preseke, na obali rijeke Save, po ulicama i dvorištima sela, borba između II Moslavačke brigade i Posavskog odreda s jedne i Čerkeza, Nijemaca i ustaša s druge strane, završila se. Na poljima je još ostalo ranjenih boraca.

Jedna brigada NOV Jugoslavije, na vratima Zagreba, bila je prepolovljena.

Izvor: „Bitka kod Oborova”, Milan Brunović i Tomo Sović, Udruženje boraca NOR Općine Dugo Selo, 1965., str. 109. do 115.

ROBIJAŠKI ZAPISI JULIUSA BARANOVSKOG (8)

Ulomci iz knjige: Julius Baranovski – ZATVORSKA I SIBIRSKA SJEĆANJA (1926-1957), Stvarnost, Zagreb, 1980.

Razlozi:

Nakon promjene hrvatskog Kaznenog zakona istragu će voditi Državno odvjetništvo, a ne sud.

Evo primjera koji pokazuje kamo to vodi.

Ovu knjigu posvećujem borcima za slobodu i socijalizam

Autor

Uskoro je priznavao sve što bi od njega tražili. Na zahtjev istražitelja, kako se saznalo kasnije, dao je provokatorske izjave protiv mladog funkcionara Oblispolkoma Mironova i protiv još desetak drugih sekretara rajonskih komiteta Komsomola. Čak je oklevetao i svoju ženu Tatjanu, o kojoj nam je prije s radošću pričao i koja mu je uskoro trebala roditi dijete. Tatjana je bila uhapšena. Prilikom istrage nije izdržala mučenja i umrla je u kalinjinskom zatvoru, dok je Falkin, zajedno s grupom sekretara Komsomola, mladih nevinih ljudi, strijeljan kao „izdajnik socijalističke domovine“. Takav je bio njegov kraj.

* * *

Pozdravio sam istražitelja kao i

obično i stao na određeno mjesto. Umjesto da mi uzvрати pozdravom, on me dočekaо najpogrdnijim riječima. Pojavila su se još dva istražitelja. Prijetili su, unoseći mi se u lice, da ću krvavo platiti to što i u sovjetskom zatvoru stvaram kontrarevolucionarnu organizaciju.

Pokušao sam istražitelja umiriti i objasniti mu da smo novim ljudima u ćeliji samo objašnjavali kako je u interesu pravilne istrage davanje istinitih podataka, što i istražitelji sami uvijek naglašavaju. Nisu me ni slušali.

Naređeno mi je da stanem mirno okrenut licem uza zid. Jedan od istražitelja mi je prišao, dohvatio me za kosu i nekoliko puta udario glavom u zid. Osjećao sam da krvarim.

Pozvali su zatim stražara i naredili mu neka pazi da se ne maknem od zida, a oni su nekamo otišli. Veselov se vratio u pratnji načelnika III odjela, kapetana Agatonova. Odmah mu je počeo objašnjavati, da i ja čujem, kako u svojoj sobi stvaram antidržavnu organizaciju koja uhapšene i nagovara da ne daju nikakva priznanja o svojim kontrarevolucionarnim djelima i da ne odaju svoje saučesnike.

Jedan od njih me na to snažno udario nogom u leđa. Naredili su mi da se okrenem. Kad sam poslušao, Agatonov se ustremio na mene

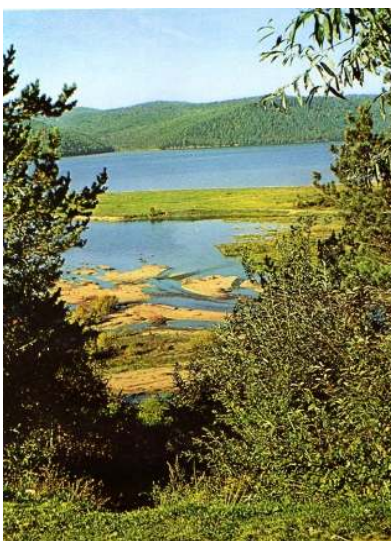
najpogrdnijim izrazima, psovkaма i prijetnjama. Rekao mi je da ću istrunuti u ćelijama njihovih samica i da više neću vidjeti sobu namijenjenu ljudima.

Prema uputama koje je dao istražitelju u mojem prisustvu uvidio sam da me očekuju velika iskušenja i patnje. Ali, znao sam da mi preostaje samo šutjeti i trpjeti, kako ne bih još više razbjesnio ove zvijeri protiv sebe. Šutio sam. Ostavili su me da stojim uza zid punih osam sati. Od udaraca sam osjećao bolove u glavi, a boljeje su me i noge i kičma od dugog stajanja bez pokreta. Ipak, šutio sam na sve.

* * *

Slušajući to, srsi su me prolazili. Hoće li se baciti na mene? Istražitelj je sjeo za stol, napisao nešto na papiru i predao stražarima. Povelili su me u podrum gdje su bile tri zatvoreničke samice. Malo mi je laknulo. Dovedli su me do poznatih vrata one vlažne i prljave betonske grobnice, otvorili ih i ugurali me unutra. Iako mi je bilo hladno i zagušljivo bez zraka, odlanulo mi je; činilo se da je glavna opasnost prošla. Ostao sam tu slijedećih desetak sati. Niti se moglo sjediti kako treba, niti ležati.

Kad su stražari došli po mene, nisu me odveli u staru ćeliju, već u drugu samicu. Bila je to prostoriya široka možda metar, ne mnogo više od toga, dugačka oko dva metra. Umjesto prozora spazio sam kanalizacionu cijev koja je izlazila nekuda van, u dvorište. Zidovi i pod bili su od gole cigle. Osim drvene kible, tu nije bilo ničega.

Bajkalsko jezero

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

Slava i život

U nastajnoj vojni godine 1759. dobije Laudon zadaću da se sjedini s ruskim četama. Dolazi i do povijesne bitke kod Kunersdorfa, i to znamenito bojište nosi još i danas ime „Laudonovo tlo“.

Friedrich Pruski iskreno priznaje, pišući na samome ratištu pismo svom državnom ministru Finkelsteinu: „Sve je izgubljeno. ... Spašavajte kraljevsku porodicu!“

U bitci kod Kunersdorfa sudjeluju u prvim redovima hrvatske čete i njihova će hrabrost biti ovjenčana slavom dok bude vojničke povijesti.

Laudon postaje feldzeugmeisterom, postaje glavno ime ratnoga vijeća i iz bečkog dvora dostavljaju mu se na samo ratište sva važnija ne samo vojnička, već i porodična pitanja carskog dvora. Nazivlju ga stupom carstva.

Kod zauzeća Schweidnitza, kojega je izveo na svoju vlastitu odgovornost, učini djelo kome se divila čitava Evropa, a pobijednik dobiva caričinu sliku s briljantima i vlastoručno laskavo pismo, puno ushita.

Nakon Hubertusburškog mira kupuje Laudon susjedno dobro Veliki Betschwar i zaokružuje s tim veleposjedom Mali

Betschwar, kojeg je od carice primio kao dar, i nekadašnji podkrovni stanovnik grada Beča postaje vlasnikom znamenite Lichtensteinove palače, zajedno s perivojem u Hernalsu i jedna od najmoćnijih dvorskih pojava.

Dolaze godine mira i slavni vojskovođa živi posve povučeno, izbjegavajući sve one svečane priredbe najraskošnijeg evropskog dvora.

Dolazi samo onda, kada to traže najviši razlozi, a na svom imanju obrađuje zemlju u jednostavnom građanskom odijelu, i da tkogod vidi visokog koštunjavog čovjeka, ne bi ni pomislio, da je to ime koje je desetljećima pronosilo slavu oružja jedne monarhije.

Kada se iznad Evrope ponovno nadvili crni i burni oblaci, odi-

jeva se ponovno u maršalsku odoru, zauzimalje Beograd i postaje generalisimusom.

Već posve sijed dozivao je često u svoju palaču Georga i Pavla Rukavinu: govorili bi o prošlim danima i prolazili su čitavi sati da je slušao pričanja o hrvatskom konfinu, poznatim imenima i o rukavinskoj kuriji Trnovac.

Već su trnovački sinovi i unuci postajali časnici; stari se Došen već preselio u sjene porodične grobnice, ali u Laudonovom salonu spominjala se njihova imena.

Kod jedne svečane priredbe u Schönbrunu zastao je Laudon nenadano ispred jedne već stare gospođe i ona mu se osmjehnula kao što se osmjehujemo kada susrećemo stare i drage znance.

Poljubio joj ruku, što nije nikada čini osim carici, i dok su svi sa začuđenjem promatrali taj za njih neobičan prizor, između dvije ispod vlasulja sijedih osoba razvijao se tihi dialog:

- Tko bi se nadao? ... Oči su iste, Vaša milosti!

- A i vi, jasnosti. ...

Laudon je prekinuo:

- Za vas sam samo Laudon! ... Onaj isti tamo prije mnogo go-

dina. ... Tamo iz hrvatskog konfina. ... Tamo, gdje sam gradio kule iz karata! ... Mnogo sam puta mislio!

- I ja, Laudon!

- Hvala Vam! ... Osjećao sam vaše misli. ... Bilo mi je često puta teško i kao da sam slušao vaš glas! ... Kao da ste bili pokraj mene. ... Ili bolje rečeno, u meni samome, a ono što u nama govori, to se i najbolje čuje, lijepa trnovačka ružo!

- Stari kavalir!

- Vi ste jedini koji i možete i smijete tako reći. ... Za sve one ostale bio sam samo vojnik. ... A to je tako daleko od salonske kavalirštine!!

Osmjehnula se Orlovička:

- Zar i kod Vas, Laudon, ima nekih želja?

- Ima! ... Ali te su neispunive! ... Htio bih da sve što je bilo, da sve to iznova započne. ... Možda i Trnovac? ... Ali to su samo sanjarije. ... Mladost je suviše brza i na njezinim putevima nema povratka. ... Na njih se vraćamo samo u uspomenama!

Ostao je cijele večeri u društvu s Orlovičkom; mnogo je zavidnih pogleda počivalo na trnovačkoj vlastelinki, a nekoliko dana iza toga primio je i mladog časnika Orlovića, sina Nike i Ruže rođene Rukavina.

Promatrao ga zadovoljno i iskreno:

- Odaberite si pukovniju koju želite!

- Ostao bih kod mojih Graničara, jasnosti!

Zagledao se u mladića i progundao:

- Dobro odabirete! ... Vidi se da ste vojnik! ... S tim ljudima mogu se i čuda izvesti. ... I koga osjete kao svog prijatelja, poći će za njime i u vatru i u smrt!

Osmjehnuo se:

- Da nije predamnom sin jednog Orlovića i Rukavinke, odabrao bi najparadniju odoru naše monarhije. ... Zaželio bi Beč i njegove salone. ... Ali pravi vojnici bježe od tih napasti. ... Ali što da vam govorim o tome! ... Vi to imate u krvi! ... Mač je za ratište, a ne za neka udvaranja. ... Vjerujem u vaše ime i u vašu budućnost. Mladi Orloviću!

Nakon zauzeća Beograda osjetio je Laudon neku težinu u nogama i mnoge je poslove, koje je inače sam obavljao, prepustio svojim pobočnicima.

Vidjelo se da se s njegovom jasnošću knezom Gideonom Ernestom Laudonom nešto događa što je jače od njegove željezne volje i on se posve povukao u samoću.

Sjedio je u naslonjaču, dimio guste dimove iz svoje lule s dugim kamišem, tražio je što više sunca i spomenuo svom tjelesno liječniku:

- Svaki ima i svog pobjednika. ... Pa tako i Laudon! ... Nisam se boja čitavih armija, a sada se

plašim jedne bijele žene s kosom na ramenima!

Tješio ga liječnik:

- To je samo časovito neraspoloženje, jasnosti!

- Ali ona je jača! ... Ona dolazi, ja je osjećam, i tko da se bori protiv našeg nevidljivog? ... Tu su uzaludni svi mačevi. ... Da sam jači i da mašem ne znam kako snažno, moj je mač ipak ne bi mogao dohvatiti! ... Možda već stoji ispred praga? ... A možda je već i u toj sobi, doktore?

Nakon tog čudnog razgovora legao je u postelju i do onda vječno šutljivi Laudon govorio je o mnogim prizorima iz svoje prošlosti.

Roditeljsko imanje, ruska kadetska škola, bojevi na Krimu, uzaludna audijencija kod Friedricha Pruskog, Schönbrunn, Trenk, sud Kaunitz, Bunić, Trnovac, sedamgodišnji nasljedni rat i sve ono kasnije - sve se to vraćalo u laganim njegovim riječima, u monolozima, jer se nije ni osvrtao na one, koji su ga okruživali.

Zaželio bi kadgod i neka izabrana jela, ali ih je jedva okusio. Bio je nezadovoljan i prigovarao i najmanjem šumu.

- Postignuli ste i svoj cilj!

- Cilj? - zamislio se Laudon. - Zar ima u životu cilj? ... Čovjek nije nikada zadovoljan. ... Vječno traži, i kad nađe ... ili barem misli da je našao ... onda se ra-

đaju i nove želje. I te želje nadživljuju čovjeka!

- Hoću mira! ... Mira!

Jedne se noći čulo i otegnuto zavijanje tko zna čijeg lutajućeg pseta i Laudon je mrmljao:

- Zar se i ti javljaš? ... Ti najbolje slutiš! ... I kad se javljaš, ugasnut će jedan život! ... Jedna će zvijezda pasti, zazvoniti će zvona i čovjek koji je širio međe jednoga carstva, bit će zadovoljan u prostoru od četiri daske!

Zatresle mu se čeljusti od čvrste groznice, povukao je oznojene ruke ispod pokrivača i buncao neke nerazumljive riječi.

Vidjelo se da je nadošao kraj. Vojni svećenik, dvije svijeće i lijes bili su pripralni. Još se otegao jedan dan, a na 14. kolovoza godine 1790. kao da se trgnuo iz nekog dubokog sna, zaviknuo je odlučnim glasom:

- Odgrnite zastor! ... Podignite me! ... Stavite jastuke ispod mojih leđa! ... Čujem ih kako dolaze! ... I kako divno zvoni večernje zvonu!

Ispunili mu želje, ali onda se javilo posljednje hripanje i nedugo iza toga javile se trube njegovog tabora da se Gideon Ernest Laudon odijelio sa živim svijetom.

Sva zvona austrijske monarhije, topovi s mnogih tvrđava, dnevne zapovijedi vojnicima, svečani sprovod i veliki govori

značili su jedan veliki događaj za one, koji su ostali.

Laudonovo je tijelo s mirnim izražajem na licu počivalo u skupocjenom metalnom lijesu; one nekoć tako prodorne oči bile su još malo otvorene, a desna ruka čvrsto stisnuta kao da se i u zadnji čas borila s nečim jačim - nevidljivim protivnikom.

* * *

U našoj Lici ostao je njegov gaj. Razrasao se do golemog obujma, a u Beogradu je do današnjih dana ostao naziv Laudonov šanac, na mjestu gdje je po njegovom nalogu podignuta za ono vrijeme čuvena strateška fortifikacija.

Pokopali ga u njegovom perivoju u Hadersdorfu. Sam si je to mjesto odabrao. Kada su grobnicu pokrili velikom kamenom pločom, ljudi se razišli i iznad čitavog kraja prosuo se svečani mir.

Jedna stara dam u trnovačkoj kuriji otrla je suzu kada se i u zabačenom hrvatskom konfinu doznalo za smrt nekadanjeg buničkog majora.

Još se dugo spominjalo ime jednog velikog vojskovođe, prelazila je predaja od djedova na očeve, na sinove i unuke...

Ostali su i neki zapisi, dospjeli i u naše ruke i tako je nastao i taj roman o davnim vremenima.

Kraj.

PRAVILA ZA ZRELU OSOBNOST

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

1 - Zreo čovjek ima svoj JA: misli svojom glavom; odlučuje svojom voljom. Uspješno se brani od iracionalnih i negativnih utjecaja svoje naravi i okoline.

2 - Ima prijatelje: sposoban je voljeti ljude, živjeti za njih i s njima. Ima osoba u čiji život ulazi s prijateljskom ljubavlju i kojima dozvoljava da uđu u njegov život s istom ljubavlju.

3 - Uravnotežen je na području osjećajnosti: ne podliježe eksploziji srdžbe, sljepilu euforije, ropstvu strasti. Ne guši svoje teške osjećaje u alkoholu, drogama, sanjarenju, psovkama. Nije sputan uskogrudnim brigama, zarobljen u svoj, sebični svijet. Teške osjećaje svladava smireno, bez ispada, bez dramatiziranja; ne pribjegava praznovjerju. Prihvaća sebe; podnosi osjećaj frustriranosti; na neprijateljstva i neprihvatanja ne uzvraća agresivnošću ili neprijateljstvom.

4 - Ima jasan životni cilj. Svoje misli, riječi i djela usmjeruje prema njemu. Sve vrijeme stavlja u službu cilja. Stalno je koncentriran na cilj i ne zarobljava se ni uspjesima, ni neuspjesima, ni poslom, ni odviše sitničavim pravilima života.

5 - Realistički gleda na život i spreman je na zalaganje. Objektivno sudí o stvarima, događajima i osobama; sposoban je rje-

šavati probleme praktičnog života i društvenih odnosa; ustrajan je u ostvarivanju planova. Ocjenjuje realno okolnosti, uspijeva u svom naumu i to ga potiče da se još više zalaže.

6 - Objektivno gleda na sebe i spreman je na humor. Ne živi u iluzijama; ne laže sebi; ne uzdiže se i ne ponižava se. Objektivno ocjenjuje sposobnosti i ograničenosti, mjesto u društvu i rad. Na manjkavosti reagira blagim humorom prihvaćajući stvarnost kakva jest.

7 - Stalno proširuje svoj životni nazor, obogaćuje iskustvo. Spreman je na razgovor, stalnu korekturu, mijenja sudove jakim dokazima koje prihvaća od pamećenijih, učenijih, zrelijih i boljih ljudi.

8 - Preuzima na sebe odgovornost za svoje čine i za čine onih koji su radili po njegovoj naredbi, volji, pod njegovim utjecajem; po njegovu primjeru. Ne umanjuje, niti uvećava odgovornost za svoje čine.

9 - U teškoćama se oslanja maksimalno na sebe. Ne opterećuje druge. Teškoće podnosi strpljivo, nije impulzivan, ne oklijeva, nije tjeskoban. No spremno prihvaća pomoć kada mu je potrebna.

10 - Pronalazi ravnotežu između otvorenosti i zatvorenosti; ne gubi se u društvu i ne bježi u izolaciju. Ima vremena za sebe, ne isključujući druge. Drugima prilazi kao individuum, a u individualnosti je svjestan drugih. Individualnošću obogaćuje druge, a oni njega obogaćuju svojom raznolikošću.

11 - Prihvaća druge sa svim

kvalitetama i slabostima, s njihovom širinom i skućenošću; prihvaća ih kao drukčije. Zna da je prihvaćanje drugoga temelj dijaloga i prilagođavanja, a neprihvatanje drugoga izvor neuroze, agresivnosti, bojažljivosti, egoističnih reakcija kao i lažnog ponašanja. U odgoju prevelika sistematičnost i uniformiranost mogu ugušiti osobnost.

12 - Prihvaća kritiku i sugestiju, pa i onu koja nije dobro namjerna, misleći na ono što se govori, a ne tko govori; znajući da će mu neprijatelj reći ono što mu se prijatelj ne usudi reći.

13 - Usmjeruje sve težnje i aktivnosti da ostvari životni poziv. Životnim nazorom na svijet osmišljava svaku misao, riječ i djelovanje. Cjelovito gleda na život. Vjerom (ukoliko ne traži vlastitu sigurnost, interes i sentimentalno zadovoljstvo) formira ljestvicu vrednota podvrgavajući niže višima.

14 - Hrabro se suočava s tražičnim i nepredviđenim situacijama koje dovode u pitanje životno opredjeljenje, zvanje, ili samu egzistenciju (smrt drage osobe, neuspjeh u poslovima, politički neuspjeh, nepravda, gubitak dobrog glasa, bolest koja ga diskvalificira, neostvarenje pravedne težnje...). U takvim situacijama dolazi do izražaja čovjekova vitalnost, energija, hrabrost, pozitivni, konstruktivni i snalažljivi duh. Ako možeš gledati kako se ruši tvoje životno djelo, ostati miran, i nakon toga ići naprijed – ti si zreo čovjek.

Ovo je samo nekoliko pravila i kriterija za ocjenjivanje zrelosti u svjetlu personalne psihologije i njezinih začetnika: E. Eriksona, C. Rogersa, E. Fromma, V. Frankla, W. G. Allporta i G. Cruchona.

TIJESNA I NEPLODNI

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Evo me g. Ustrajnić.

B: Antica Ustrajnić, molim lijepo! Ulazi i sjedaj!

A: Na Sljeme?

B: Na Sleme, na Sleme, na Sleme, noga vre sama beži ...

A: Biti iznad Zagreba?

B: Ne, nego U ime Zagreba gledati Hrvatsku. Kao na dlanu!

A: Sve do Varaždina?

B: Do Varaždina!

A: Ili da Vas vide oni iz Varaždina?

B: Tko? Gospodin Neplodni!

A: Naime, Tijesna Napušić je izjavila ...

B: Popušić g. Kameni! Popušić!

A: Dobro, ali i dalje je Tijesna?

B: To će najbolje znati g. Neplodni. Pitajte njega! Nu, što ono reče da je izjavila g-đa Popušić?

A: Iznijela je ocjenu Hrvatske narodne stranke „kojom se traži potpuna rehabilitacija inspektora Gašparca i cjelovit postupak po njegovoj kaznenoj prijavi“.

B: Veliš Gašparac? Je li to onaj što se proslavio izjavom (www.rec.hr): „Ja, inspektor Gašparac, sve ću vas tužiti majku vam hrv.. „pardon ustašku“.

A: Da, da, taj je. Upravo taj.

B: I što još reče Tijesna?

A: Pa, „ocijenila je da je suspenzi- ja inspektora Gašparca, koji je

kazneno prijavio Marka Perkovića Thompsona, dokaz da Vlada ne samo tolerira, nego 'ispod žita' i potiče isticanje ustaških simbola i šovinističke ispade.“

B: „Baš tako!“ Sanader! Bravo!

A: „Uvjerena je kako je policija suspendirala inspektora Gašparca samo zbog činjenice što je kazneno prijavio Thompsona.“

B: O ho, ho! Vidi ti našu Popušićku. Antifašisticu iz roda Grge Anđelinovića. Onog, što je kao povjerenik za javnu sigurnost i šef redarstva u Zagrebu izdao naredbu za krvavi pokolj hrvatskih vojnika na Trgu bana Jelačića 5. prosinca 1918. godine!

A: Tako je. Slažem se s Vama.

B: Moraš se slagati! S istinom! Kida nam srce i dušu kad tako govori. Znaš li Ti, uopće, Kameni tko je Thompson?

A: Hrvatski pjevač.

B: Nije dovoljno reći hrvatski pjevač. Thompson je simbol hrvatskog nacionalnog otpora protiv antihrvatske atmosfere u vlastitoj zemlji. I

znadi da je hrvatska javnost dovoljno inteligentna za zaključiti kako su naredbodavatelji hrvatske politike postali Vesna Pusić i Milorad Pupovac. Dakako, s Vesnom Teršelić,

Ivanom Zvonimirom Čičkom, Dr. Ivom Bancem, Aleksandrom Stan- kovićem, EPH-holdingom, Stjepanom Mesićem, Dr. Ivom Sanaderom ... Naljutio si me Kameni! Idemo doma!

A: Nemojte tako g. Ustrajnić. Samo sam Vas informirao.

B: Upamti Kameni, ti naši današnji "političari", sa svojom izvitoperenom obrazovanošću i nedostatkom osobnog i državničkog dostojanstva vode nas prema eksploziji narodnog nezadovoljstva! To je ta zbiljna opasnost današnje Hrvatske! Zato moramo biti: Spremni! Uvijek spremni! Za Dom!

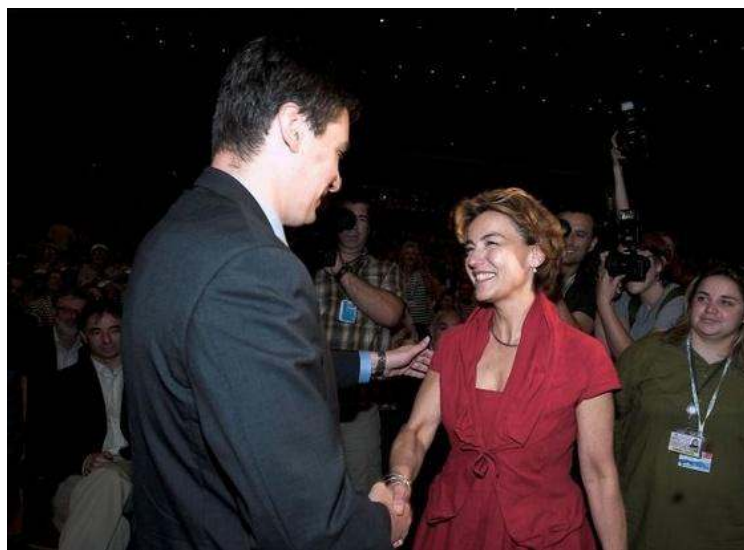
* * *

A: Hvala na ugodnom izletu, U ime Zagreba i Hrvatske. Hvala na razgovoru.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na na čaj. Romanij- ski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Zoran Milanović i Vesna Pusić uvjereni su kako mogu stvoriti pobjedničku koaliciju

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Olga krem

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

6 jaja,
14 dg šećera,
10 dg mljevenih oraha i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za kremu:

15 dg maslaca,
10 dg šećera,
10 dg mljevenih oraha,
2 žumanjka i 1 jaje.

Sastojine za glazuru:

3 rebra čokolade,
3 žlice šećera,
3 žlice vode i
7 dg maslaca.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada biskvita:

Od 6 bjelanjka izlupati čvrsti snijeg, dodati 14 dg šećera i prašak za pecivo, te dalje miksati i pomalo dodavati 6 žumanjaka. Na kraju žlicom umiješati 10 dg mljevenih oraha. Tepsiju obložiti masnim papirom ili folijom koja je pouljena i pobrašnita. Smjesu istresti u tepsiju i peći 15-20 minuta u zagrijanoj pećnici na 200° C.

Izrada kreme:

Mikserom izmiješati 2 žumanjka, 1 jaje i 10 dg šećera. Kuhati na pari. Kad se počne zgušnjavati, skinuti s pare i umiješati 15 dg maslaca. Kad smjesa postane jednolična umiješati 10 dg mljevenih oraha i ostaviti da se ohladi. Povremeno promiješati. (Može se staviti u hladnjak na hlađenje.)

Ohlađeni biskvit prerezati na pola. Na donju koru staviti svu kremu i razmazati. Drugu polovicu biskvita staviti odozgora i preliti glazurom od čokolade.

Izrada glazure:

Lagano otopiti 3 rebra čokolade, 3 žlice šećera i 3 žlice vode. Kad je čokolada otopljena dodati 7 dg maslaca, te dalje kuhati dok se ne zgusne. Vruće preliti preko kolača.

"RIJEČ JE KAO BARUT, ZAČAS PLANE"

Poštovani g. Dragun,

Samo me interesuje kada ste zadnji put boravili u Sarajevu, da se uvjerite da je postao "jednonacionalan grad". Takvu ratnohuškačku demagogiju nastalu iz puke smislene neobaviještenosti širili su (i još uvijek šire) zločinci i kriminalci tipa jednog Slobodana Praljka i ostatka HDZ-ovske kriminogene vrhuške koja je zavila Hrvate u BiH u crnilo i vječitu sramotu, obezbijedivši prethodno sebe i svoje familije finansijski u svakom smislu (posjetite tzv. Aleje Vila u zapadnom Mostaru, Širokom Brijegu, Livnu i dr. da se uvjerite u "holivudizaciju" tog dijela Hercegovine, izgrađene, naravno, "poštenima" parama). Tvrdnjama da je Sarajevo "jednonacionalni grad" samo stavljate Hrvate iz prijestolnice (a ima ih, vjerovali ili ne) u još teži položaj; u smislu da teže ekskluzivitetu, a slične tvrdnje o "ugroženosti" su dobro poznate, samo, nadam se da znate iz kojeg tabora one dolaze i koliko njihova lažovitost može biti štetna, odnosno, korisna kada je riječ o pojedincima koji takve "postulate" forsiraju u smislu osobnog probitka. Ako jedan kardinal Vinko Puljić može imati prebivališnu dozvolu u "jednonacionalnom gradu", zajedno sa još nekih desetak tisuća Hrvata, onda ne vidim razloga, a ni načina da ih na ovakav jedan način "briše" iz ukupnog stanovništva. Na kraju krajeva pogledajte samo Hrvate na čelu sarajevske političko-gospodarstvene scene, pogledajte Hrvate na čelu pojedinih ustanova, odjela, organizacija (samo Gradimir Gojer ima desetak samostalnih funkcija), pogledajte hrvatske firme koje su uključene u ekonomski segment Sarajeva (od Konzuma preko različitih banaka do INA-e) pa ćete se uvjeriti u netočnost Vaših tvrdnji koje mogu imati izrazito negativan učinak, jer Vas časopis se čita širom svijeta.

Također, Vaše ideje o "pragmatično-nevidljivoj" hrvatsko-srpskoj koaliciji imaju izrazito nepovoljan odjek. Sigurno znate onu narodnu "ko s đavolom tikve sadi..." Nadam se da se sjećate sličnih tajnih dogovora između Srba i Hrvata iz 1991. (Herceg-Novi, Grac, Trebinje i dr.) u kojima su Muslimani bili totalno istisnuti iz tih pregovora o podjeli BiH na dva dijela, dok je istovremeno Alija Izetbegović odbijao svaku pomisao (o tome postoje javni TV zapisi emisija koje su išli uživo; dobro ih se sjećam) o tzv. dogovoru između Srba i Muslimana, jer Hrvata tu nigdje nije bilo. Bez obzira što se Izetbegoviću može mnogo toga prigovoriti, od nesposobnosti koja je gotovo uništila njegov narod do nepismenjačke islamizacije kakve u Bosni nikada nije bilo, on je možda najzaslužniji za opstanak Hrvatske u sadašnjim granicama. Znam da mnogi

to neće nikada priznati, ali vratite se u 1991. godinu kada je upravo on (a ovo je, pravno gledano, istina) potpuno nelegitimno i protuustavno donio odluku o neslanju JNA-ovskih regruta (među kojima sam trebao biti i ja) na ratišta u Hrvatsku. Zamislite moćnu JNA sa svim svojim naoružanjem sa još nekih devedesetak tisuća do zuba naoružanih regruta, rezervista i dobrovoljaca iz BiH. Šta mislite, onako iskreno, kolika bi Hrvatska danas bila; ako bi je bilo uopće?! Znam da je patriotska i domoljubiva misao uvijek dobrodošla, ali pokušajte zdravorazumno i racionalno pokušati odgovoriti na ovo.

I još nešto. Bošnjaci su vam braća. Da li su dio hrvatskog naroda, to ne znam. Isto kao što ne znam da li su Hrvati samo jedan mali dio golemog srpskog plemena (sjećate se tih tvrdnji?). Ali pokušajte pošteno i iskreno rezimirati ukupnu hrvatsku politiku, posebno onu Tuđmanovu, naspram Bosnjaka u proteklom periodu. Vjerujte, doći ćete do poražavajućih zaključaka, posebice kada su u pitanju karadževski, S-H dogovori na račun trećeg. U mojoj (uslovno rečeno, muslimanskoj) familiji bilo je znatan broj predaka koji su se nacionalno izjašnjavali kao Hrvati, jedan dio se izjašnjavao kao Crnogorci, dok je jedan dio išao ka toj nacionalnoj varijanti koja je povijesno došla do Bošnjaka. U II sv. ratu bilo je i časnika iz moje familije koji su služili u hrvatskoj vojsci, neki su primili i odličja, a mnogi su kasnije zaglavili po partizanskim kazamatima ili stratištima. Dakle, ne smatram se manjim Hrvatom od Vas, mada nisam nacionalno opterećen u smislu da se držim samo jednog naroda kao "svog" što mi mnogi danas mogu prebaciti kao manu. Kada sam se 1996. godine pokušao nacionalno izjasniti dvojako kao Hrvat-Bošnjak nisu mi dozvolili. Tako da sam ostao neoprjedjeljen. Na kraju krajeva, zašto bih se iz birokratskih i drugih razloga, lišio svojih crnogorskih, turskih, hrvatskih, pa i austrijskih korijena na račun nečega drugog, u današnjem trenu "politički korektnog". Kosmopolitizam može imati blagotvoran učinak ako se pozajmi svaka vrlina iz nacionalnih različitosti koje naknadno treba integrisati u ljudskost u kojima ima mjesta za sve pozitivno. Zato Vas molim da osobno provjerite sve tvrdnje koje napišete, jer, kako reče Meša Selimović: "Riječ je kao barut, začas plane". Rado čitam Vaš Glasnik, i s izuzetcima, mogu reći da je dobra novina. Ne znam da li izlaze u tiskanom formatu, ali i digitalna forma je solidna. Na Vama je, dakle, obaveza, ali i odgovornost. Toga ste svjesni.

S poštovanjem,

N. Mušović
Muzej Književnosti
mkipus@bih.net.ba

Oglas

Prodaje se kuća na Murteru (kod Šibenika), Ulica žrtava ratova 21, „Vila Velebita”, sa šest apartmana, površine 400 m².

Kategorija: 3 zvjezdice, 10 kupaonica, parking (za sve apartmane), dvorište, roštilj.

Cijena 450.000 EUR.

Moguća prodaja cijele kuće ili pojedinih apartmana.

telefon (098-17.13.697)

ivo.matanovic2@zd.t-com.hr

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu prava
građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković